

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (sedmého rozšířeného senátu)

12. června 2014*

„Hospodářská soutěž — Zneužití dominantního postavení — Trh s mikroprocesory — Rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení článku 82 ES a článku 54 Dohody o EHP — Věrnostní slevy — ‚Čistá‘ omezení — Kvalifikace jednání jako zneužití — Analýza stejně výkonného konkurenta — Mezinárodní pravomoc Komise — Vyšetřovací povinnost Komise — Meze — Právo na obhajobu — Zásada řádné správy — Celková strategie — Pokuty — Jediné a trvajících protiprávní jednání — Pokyny o metodě stanovování pokut z roku 2006“

Ve věci T-286/09,

Intel Corp., se sídlem ve Wilmington, Delaware (Spojené státy), zastoupená původně K. Bacon, barrister, M. Hoskinsem, N. Greenem, QC, S. Singlou, barrister, I. Forresterem, QC, A. Parrem, R. Mackenziem, solicitors, a D. Piccinim, barrister, dále I. Forresterem, A. Parrem, R. Mackenziem a D. Piccinim,

žalobkyně,

podporovaná

Association for Competitive Technology, Inc., se sídlem ve Washingtonu, DC (Spojené státy), zastoupenou J.-F. Bellisem, advokátem,

vedlejším účastníkem,

proti

Evropské komisi, zastoupené T. Christoforou, V. Di Buccim, N. Khanem a M. Kellerbauerem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir), se sídlem v Paříži (Francie), původně zastoupenou J. Franckem, dále E. Nasrym, advokáty,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise C (2009) 3726 final ze dne 13. května 2009, v řízení podle článku 82 [ES] a článku 54 Dohody o EHP (věc COMP/C-3/37.990 – Intel), nebo podpůrně návrh na zrušení nebo snížení pokuty uložené žalobkyni,

* Jednací jazyk: angličtina.

TRIBUNÁL (sedmý rozšířený senát),

ve složení A. Dittrich (zpravodaj), předseda, I. Wiszniewska-Białecka, M. Prek, J. Schwarcz a M. Kančeva, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon a J. Weychert rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném od 3. do 6. července 2012,

vydává tento

Rozsudek²

Skutkový základ sporu

- 1 Žalobkyně, Intel Corp., je společnost založená podle amerického práva, která zajišťuje design, vývoj, výrobu a prodej mikroprocesorů (dále jen „CPU“), „chipsets“ (čipových sad) a jiných polovodičových součástek, jakož i platformová řešení pro zpracování údajů a komunikační zařízení.
- 2 Na konci roku 2008 Intel zaměstnávala přibližně 94 100 osob po celém světě. V roce 2007 měla Intel čistý příjem ve výši 38 334 milionů amerických dolarů (USD) a čistý zisk ve výši 6 976 milionů USD. V roce 2008 činil její čistý příjem 37 586 milionů USD a její čistý zisk 5 292 milionů USD.

I – Správní řízení

- 3 Dne 18. října 2000 předložila společnost Advanced Micro Devices, Inc. (dále jen „AMD“) Komisi Evropských společenství formální stížnost na základě článku 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204), kterou doplnila o nové skutečnosti a tvrzení vznesené v rámci doplňující stížnosti ze dne 26. listopadu 2003.
- 4 V květnu 2004 zahájila Komise řadu vyšetřování týkajících se určitých skutečností obsažených v doplňující stížnosti společnosti AMD. V rámci tohoto šetření a s pomocí několika vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž provedla Komise v souladu s čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1) v červenci 2005 kontroly ve čtyřech místech podnikání společnosti Intel ve Spojeném království, v Německu, v Itálii a ve Španělsku, jakož i v místech podnikání několika zákazníků společnosti Intel ve Francii, v Německu, v Itálii, ve Španělsku a ve Spojeném království.
- 5 Dne 17. července 2006 podala AMD stížnost k Bundeskartellamt (německý spolkový úřad pro kartelové dohody), ve které tvrdila, že Intel zavedla spolu se společností Media-Saturn-Holding GmbH (dále jen „MSH“), která je evropským distributorem mikroelektronických zařízení a hlavním evropským distributorem stolních počítačů, zejména obchodní praktiky, jejichž cílem je vyloučení konkurentů z trhu. Bundeskartellamt v této věci komunikoval s Komisí na základě článku 12 nařízení č. 1/2003.

2 — Jsou uvedeny pouze ty body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění považuje Tribunál za účelné.

- 6 Dne 23. srpna 2006 měla Komise schůzku s p. D1 [důvěrné]³ ze společnosti Dell Inc., která je zákazníkem společnosti Intel. Komise neuložila orientační seznam témat z této schůzky (dále jen „orientační seznam témat“) do spisu ve věci a nevyhotovila zápis. Jeden člen skupiny pověřené spisem v rámci Komise sepsal zprávu týkající se této schůzky, kterou Komise kvalifikovala jako interní (dále jen „interní zpráva“). Dne 19. prosince 2008 poskytla Komise žalobkyni nedůvěrné znění této zprávy.
- 7 Dne 26. července 2007 Komise zaslala žalobkyni oznámení námitek (dále jen „oznámení námitek z roku 2007“) týkající se jejího chování vůči pěti velkým výrobcům původního zařízení (Original Equipment Manufacturer, dále jen „OEM“), a sice společnostem Dell, Hewlett-Packard Company (HP), Acer Inc., NEC Corp. a International Business Machines Corp. (IBM). Intel na ně odpověděla dne 7. ledna 2008 a slyšení se konalo ve dnech 11. a 12. března 2008. Intel měla přístup ke spisu třikrát, konkrétně dne 31. července 2007, 23. července a 19. prosince 2008.
- 8 Komise provedla několik vyšetřovacích úkonů ohledně tvrzení AMD, včetně kontrol v místech podnikání několika maloobchodních prodejců počítačů a v místech podnikání společnosti Intel, které se uskutečnily v únoru 2008. Zaslala dále několik písemných žádostí o informace na základě článku 18 nařízení č. 1/2003 různým velkým OEM.
- 9 Dne 17. července 2008 zaslala Komise žalobkyni doplňující oznámení námitek týkající se jejího chování vůči společnosti MSH. Toto oznámení námitek (dále jen „doplňující oznámení námitek z roku 2008“) se týkalo rovněž chování společnosti Intel vůči společnosti Lenovo Group Ltd (dále jen „Lenovo“) a obsahovalo nové důkazy o chování společnosti Intel vůči některým OEM, kterých se týkalo oznámení námitek z roku 2007, jež Komise obdržela po vydání oznámení námitek z roku 2007.
- 10 Komise nejprve poskytla Intel lhůtu osmi týdnů pro předložení odpovědi na doplňující oznámení námitek z roku 2008. Dne 15. září 2008 úředník pro slyšení prodloužil tuto lhůtu až do 17. října 2008.
- 11 Společnost Intel neodpověděla ve stanové lhůtě na doplňující oznámení námitek z roku 2008. Dne 10. října 2008 namísto toho podala žalobu k Tribunálu, zapsanou pod číslem T-457/08, ve které jej žádala, aby tento soud zaprvé zrušil dvě rozhodnutí Komise týkající se stanovení lhůty pro odpověď na doplňující oznámení námitek z roku 2008 a odmítnutí Komise obstarat si několik kategorií dokumentů pocházejících zejména ze spisu o soukromém sporu mezi společnostmi Intel a AMD v americkém státě Delaware a zadruhé, aby prodloužil lhůtu pro předložení odpovědi na doplňující oznámení námitek z roku 2008, aby disponovala lhůtou 30 dnů ode dne, kdy obdrží přístup k relevantním dokumentům.
- 12 Společnost Intel dále podala návrh na nařízení předběžného opatření, zapsaný pod číslem T-457/08 R, kterým se domáhala přerušení řízení Komise do doby přijetí rozsudku o její žalobě ve věci samé, jakož i přerušení lhůty stanovené pro předložení její odpovědi na doplňující oznámení námitek z roku 2008 a podpůrně poskytnutí lhůty 30 dnů ode dne přijetí uvedeného rozsudku pro odpověď na doplňující oznámení námitek z roku 2008.
- 13 Dne 19. prosince 2008 Komise zaslala společnosti Intel dopis, ve kterém ji upozornila na určité množství důkazů, které zamýšlela použít v případném konečném rozhodnutí (dále jen „dopis uvádějící skutkové okolnosti“). Společnost Intel neodpověděla na tento dopis ve lhůtě stanovené do 23. ledna 2009.

3 — Důvěrné skryté údaje. Za účelem zachování jejich anonymity byla jména osob nahrazená v případě osob pracujících pro společnost Intel, Dell, HP, NEC, Lenovo, Acer nebo MSH prvním písmenem názvu společnosti, pro kterou pracují, za kterým následuje číslice, a v případě osob pracujících pro AMD velkým písmenem „C“ následovaným číslicí. Kromě toho byla jména třech profesorů nahrazena označeními P1, P2 a P3.

- 14 Dne 27. ledna 2009 předseda Tribunálu zamítl návrh na nařízení předběžného opatření (usnesení předsedy Tribunálu ze dne 27. ledna 2009, Intel v. Komise, T-457/08 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí). Po přijetí tohoto usnesení navrhla Intel dne 29. ledna 2009, že předloží odpověď na doplňující oznámení námitek z roku 2008 a dopis uvádějící skutkové okolnosti ve 30 dnech od přijetí usnesení předsedou Tribunálu.
- 15 Dne 2. února 2009 Komise dopisem informovala Intel o skutečnosti, že její útvary rozhodly o neprodloužení lhůty stanovené pro odpověď na doplňující oznámení námitek z roku 2008 nebo na dopis uvádějící skutkové okolnosti. Dopis ze dne 2. února 2009 rovněž uváděl, že útvary Komise jsou nicméně ochotny zvážit případnou relevanci opožděného vyjádření, pokud Intel předloží své vyjádření do dne 5. února 2009. Konečně se Komise domnívala, že není povinna vyhovět žádosti o slyšení předložené po lhůtě a že její útvary mají za to, že řádný průběh správního řízení nevyžaduje konání slyšení.
- 16 Dne 3. února 2009 vzala Intel zpět svou žalobu v hlavním řízení ve věci T-457/08 a věc byla vyškrtuta z rejstříku usnesením předsedy pátého senátu Tribunálu dne 24. března 2009.
- 17 Dne 5. února 2009 Intel předložila vyjádření obsahující připomínky týkající se doplňujícího oznámení námitek z roku 2008, jakož i dopisu uvádějícího skutkové okolnosti, které označila za „odpověď na doplňující oznámení námitek [z roku 2008], a „odpověď na [dopis uvádějící skutkové okolnosti]“.
- 18 Dne 10. února 2009 napsala Intel úředníkovi pro slyšení a požádala v souvislosti s doplňujícím oznámením námitek z roku 2008 o slyšení. Úředník pro slyšení zamítl tuto žádost dopisem ze dne 17. února 2009.
- 19 Dne 13. května 2009 přijala Komise rozhodnutí C(2003) 3726 final v řízení podle článku 82 [ES] a článku 54 Dohody o EHP (Věc COMP/ C-3/37.990 – Intel)) (dále jen „napadené rozhodnutí“), jehož shrnutí je zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. L 227, s. 13).

II – Napadené rozhodnutí

- 20 Podle napadeného rozhodnutí se společnost Intel dopustila jediného a trvajícího porušení článku 82 ES a článku 54 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP) v období od října 2002 do prosince 2007 tím, že použila strategii, jejímž cílem bylo uzavřít trh s centrálními řídicími jednotkami CPU založenými na architektuře x86 (dále jen „CPU x86“) konkurentovi, a sice společnosti AMD.

A – Relevantní trh

- 21 Dotčenými výrobky podle napadeného rozhodnutí jsou CPU. CPU jsou klíčovou součástí každého počítače, jak pokud jde o celkový výkon, tak cenu systému. Často je nazývána „mozkem“ počítače. Výrobní proces CPU vyžaduje nákladná zařízení.
- 22 CPU používané v počítačích lze rozdělit do dvou kategorií, a sice CPU x86 a CPU založené na jiné architektuře. Architektura x86 je standard, který podnik Intel navrhl pro své CPU. Může fungovat pod operačním systémem Windows i Linux. Windows je spojený především s instrukčním souborem x86. Do roku 2000 existovalo několik výrobců CPU x86. Většina z těchto výrobců však z trhu odešla. Od roku 2000 jsou Intel a AMD v podstatě jediné dva podniky, které CPU x86 stále vyrábějí.
- 23 Šetření Komise dospělo k závěru, že relevantní výrobní trh nebyl širší než trh s CPU x86. Napadené rozhodnutí ponechává otevřenou otázku, zda existuje jednotný trh s CPU x86, nebo je třeba rozlišovat mezi třemi oddělenými trhy s CPU x86, a sice trh s CPU x86 pro stolní počítače, pro notebooky a pro servery. Podle napadeného rozhodnutí by se vzhledem k podílům společnosti Intel na trhu pro každý z těchto segmentů nijak nelišil závěr týkající se dominantního postavení na trhu.

24 Zeměpisný trh byl vymezen jako celosvětový.

B – Dominantní postavení

25 V napadeném rozhodnutí Komise konstatuje, že po dobu deseti let, které zkoumala (1997–2007), si podnik Intel zachovával velmi vysoké podíly na trhu přesahující či pohybující se okolo 70 %. Navíc na trhu s CPU x86 existují podle napadeného rozhodnutí značné překážky vstupu a proniknutí na trh. Jsou způsobovány nenávratnými investicemi do výzkumu a vývoje, duševního vlastnictví a výrobního zařízení, jež jsou k výrobě CPU x86 zapotřebí. V důsledku toho všichni konkurenti společnosti Intel, vyjma společnosti AMD, z trhu odešli nebo jim zůstal jen nepatrný podíl.

26 Na základě podílů společnosti Intel na trhu a překážek vstupu na trh a růstu na relevantním trhu, napadené rozhodnutí dospělo k závěru, že společnost Intel měla přinejmenším po období, na které se uvedené rozhodnutí vztahuje, a sice říjen 2002 až prosinec 2007, dominantní postavení na trhu.

C – Zneužívající jednání a pokuta

27 Napadené rozhodnutí popisuje dva druhy chování společnosti Intel vůči jejím obchodním partnerům, a sice podmíněné slevy a „čistá omezení“ (naked restrictions).

28 Zprvce podle napadeného rozhodnutí společnost Intel poskytovala slevy čtyřem OEM, v projednávané věci společnostem Dell, Lenovo, HP a NEC, které byly podmíněny tím, že od ní musely nakupovat veškeré nebo téměř veškeré své CPU x86. Společnost Intel rovněž poskytla platby společnosti MSH, jež byly podmíněny tím, že MSH bude prodávat výlučně počítače vybavené procesorem CPU x86 společnosti Intel.

29 Napadené rozhodnutí obsahovalo závěr, že podmíněné slevy poskytované společností Intel představují věrnostní slevy. Pokud jde o podmíněné platby společnosti Intel ve prospěch společnosti MSH, napadené rozhodnutí stanoví, že hospodářský mechanismus těchto plateb je rovnocenný mechanismu podmíněných slev poskytovaných OEM.

30 Napadené rozhodnutí navíc poskytuje i ekonomickou analýzu toho, zda slevy mohou vytlačit z trhu konkurenta, který by byl stejně výkonný jako Intel (as efficient competitor test, dále jen „test AEC“), ale neměl by dominantní postavení na trhu. Konkrétně se analýzou stanoví, za jakou cenu by konkurent stejně výkonný jako společnost Intel musel CPU nabízet, aby nahradil OEM ztrátu slevy poskytované společností Intel. Stejný typ analýzy byl proveden pro platby společnosti Intel poskytované společnosti MSH.

31 Na základě důkazů, které shromáždila, dospěla Komise k závěru, že podmíněné slevy a platby společnosti Intel vedly k zajištění věrnosti klíčových OEM a společnosti MSH. Tyto praktiky měly vedlejší účinky v tom smyslu, že značně omezily schopnosti soutěžitelů konkurovat na základě vlastností jejich CPU x86. Protisoutěžní chování společnosti Intel tak přispělo k omezení spotřebitele ve výběru, jakož i snížení motivace k inovaci.

32 Zadruhé, pokud jde o čistá omezení, Komise tvrdí, že Intel poskytla platby třem OEM, a sice společnostem HP, Acer a Lenovo, které byly podmíněny tím, že tito výrobci odloží či zruší uvedení výrobků vybavených procesory CPU společnosti AMD (dále jen „CPU AMD“) na trh anebo omezí distribuci těchto výrobků. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že chování společnosti Intel rovněž přímo narušilo hospodářskou soutěž a nepředstavuje běžnou hospodářskou soutěž založenou na výkonnosti.

- 33 Komise v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že každá ze sporných praktik společnosti Intel vůči výše uvedeným OEM a společnosti MSH představuje zneužití ve smyslu článku 82 ES, přičemž všechna tato zneužití jsou nicméně rovněž součástí celkové strategie, jejímž cílem vyloučit společnost AMD, jediného významného konkurenta společnosti Intel, z trhu s CPU x86. Tato zneužití jsou tedy součástí jediného protiprávního jednání ve smyslu článku 82 ES.
- 34 Komise na základě pokynů pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2, dále jen „pokyny z roku 2006“) uložila žalobkyni pokutu ve výši 1,06 miliardy eur (pokud jde o výpočet pokuty, viz body 1554 až 1558 níže).

D – Výrok

- 35 Výrok napadeného rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Společnost Intel [...] se dopustila jediného a trvajícího porušení článku 82 [ES] a článku 54 Dohody o EHP v období od října 2002 do prosince 2007 tím, že použila strategii, jejímž cílem bylo vyloučení konkurentů z trhu s CPU x86 a která spočívala v těchto skutečnostech:

- a) poskytování slev společnosti Dell v době od prosince 2002 do prosince 2005, jejichž výše byla podmíněna tím, že Dell bude nakupovat všechny své CPU x86 od společnosti Intel;
- b) poskytování slev společnosti HP v době od listopadu 2002 do května 2005, jejichž výše byla podmíněna tím, že HP bude od společnosti Intel kupovat přinejmenším 95 % CPU x86 určených pro podnikové stolní počítače;
- c) poskytování slev společnosti NEC v době od října 2002 do listopadu 2005, jejichž výše byla podmíněna tím, že NEC bude od společnosti Intel kupovat přinejmenším 80 % CPU x86 určených pro její zákaznické osobní počítače;
- d) poskytování slev společnosti Lenovo v době od ledna 2007 do prosince 2007, jejichž výše byla podmíněna tím, že Lenovo bude nakupovat všechny CPU x86 určené pro její notebooky od společnosti Intel;
- e) poskytování plateb společnosti [MSH] v době od října 2002 do prosince 2007, jež byly podmíněny tím, že [MSH] bude prodávat výlučně počítače vybavené CPU x86 společnosti Intel;
- f) poskytování plateb společnosti HP v době od listopadu 2002 do května 2005 za podmínky, že: i) společnost HP bude orientovat stolní počítače HP vybavené procesorem CPU x86 společnosti AMD a určené pro podniky více na malé a střední podniky a na zákazníky z vládního, vzdělávacího a zdravotnického sektoru než na velké podniky; ii) společnost HP zakáže svým distribučním partnerům skladovat stolní počítače HP vybavené procesorem CPU x86 společnosti AMD a určené pro podniky, aby byly tyto počítače dostupné zákazníkům jen na objednávku od HP (buď přímo, nebo prostřednictvím distribučních partnerů společnosti HP vykonávajících funkci obchodních zástupců); iii) společnost HP odloží o šest měsíců uvedení na trh svého stolního počítače vybaveného procesorem CPU x86 společnosti AMD a určeného pro podniky v regionu [Evropa, Střední východ a Afrika];
- g) poskytování plateb společnosti Acer v době od září 2003 do ledna 2004 za podmínky, že Acer odloží uvedení notebooku vybaveného procesorem CPU x86 společnosti AMD na trh;

- h) poskytování plateb společnosti Lenovo v době od června 2006 do prosince 2006 za podmínky, že Lenovo odloží a nakonec zruší uvedení svých notebooků vybavených procesorem CPU x86 společnosti AMD na trh.

Článek 2

Za protiprávní jednání uvedené v článku 1 se společnosti Intel ukládá pokuta ve výši 1 060 000 000 eur.
[...]

Článek 3

Společnost Intel [...] musí okamžitě ukončit protiprávní jednání uvedené v článku 1, pokud tak již neučinila.

Společnost Intel [...] se musí zdržet dalšího jednání nebo chování uvedeného v článku 1, jakož i jakéhokoliv jednání nebo chování, které by mělo stejný nebo obdobný cíl či účinek.

[...]“

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 36 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 22. července 2009 podala žalobkyně tuto žalobu.
- 37 Podáním zaregistrovaným kanceláři Tribunálu dne 14. října 2009 společnost AMD podala návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu Komise. Nicméně dne 16. listopadu 2009 společnost AMD informovala Tribunál, že bere zpět svůj návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice v této věci. Proto byla usnesením předsedy osmého senátu Tribunálu ze dne 5. ledna 2010 společnost AMD vymazána z věci jako vedlejší účastnice řízení.
- 38 Podáním zaregistrovaným kanceláři Tribunálu dne 30. října 2009 podala Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir) (dále jen „UFC“) návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu Komise. Usnesením ze dne 7. června 2010 předseda osmého senátu Tribunálu tomuto návrhu vyhověl. Dopisem zaregistrovaným kanceláři Tribunálu dne 22. září 2010 UFC informovala Tribunál, že se vzdává předložení spisu vedlejšího účastníka, ale že na jednání přednese ústní vyjádření.
- 39 Podáním zaregistrovaným kanceláři Tribunálu dne 2. listopadu 2009 podala Association for Competitive Technology (dále jen „ACT“) návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu společnosti Intel. Usnesením ze dne 7. června 2010 předseda osmého senátu Tribunálu tomuto návrhu vyhověl. ACT předložila svůj spis vedlejšího účastníka ve stanovené lhůtě a hlavní účastnice řízení k němu předložily svá vyjádření.
- 40 Vzhledem ke změně složení senátů Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen k sedmému senátu, kterému byla tudíž tato věc přidělena.
- 41 Tribunál rozhodnutím ze dne 18. ledna 2012 předal věc sedmému rozšířenému senátu podle čl. 14 odst. 1 a čl. 51 odst. 1 svého jednacího řádu.
- 42 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření upravených v článku 64 jednacího řádu položil účastnicím řízení písemně otázky a vyzval žalobkyni a Komisi k předložení určitých dokumentů. Žalobkyně, Komise a ACT odpověděly na písemné otázky a předložily požadované dokumenty ve stanovené lhůtě.

- 43 Jelikož odpověď UFC na písemnou otázku Tribunálu došla kanceláři Tribunálu po stanovené lhůtě, rozhodl předseda sedmého senátu rozhodnutím ze dne 1. června 2012, že tato odpověď bude přesto vložena do spisu.
- 44 Usnesením ze dne 16. dubna 2012 nařídil Tribunál v souladu s čl. 65 písm. b), čl. 66 odst. 1 a čl. 67 odst. 3 druhým pododstavcem jednacího řádu Komise, aby předložila důvěrnou verzi interní zprávy týkající se schůzky mezi zaměstnanci Komise a p. D1 [důvěrné] ze společnosti Dell, která se konala dne 23. srpna 2006. Komise tomu vyhověla ve stanovené lhůtě. Tento dokument nejprve nebyl zpřístupněn ani žalobkyni ani vedlejším účastnicím řízení.
- 45 Společnost Intel a Komise požádaly, aby určité důvěrné skutečnosti obsažené v jejich písemnostech a přílohách, včetně odpovědí na písemné otázky Tribunálu, nebyly oznámeny vedlejším účastníkům řízení. Oznámení uvedených písemností a příloh vedlejším účastníkům řízení se omezilo na nedůvěrná znění předložená žalobkyní a Komisí. Vedlejší účastníci nevznesli námitky v této věci.
- 46 Dne 7. června 2012 se žalobkyně, Komise a ACT účastnily neformální schůzky týkající se důvěrného zacházení s určitými údaji a organizace jednání, a to za přítomnosti pěti členů sedmého rozšířeného senátu.
- 47 Dopisem zaregistrovaným kanceláři Tribunálu dne 2. července 2012 žalobkyně uvedla, že různí dotčení OEM, jakož i společnosti MSH a AMD souhlasili se zveřejněním údajů, které se jich týkají a které byly předtím označené za důvěrné, v části řízení, která probíhá veřejně, jakož i ve veřejné verzi budoucího rozsudku, až na některé výjimky.
- 48 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání, které se konalo částečně s vyloučením veřejnosti, dne 3 až 6. července 2012.
- 49 Usnesením ze dne 29. ledna 2013 byla znovu otevřena ústní část řízení. V rámci organizačních procesních opatření Tribunál po vyslechnutí Komise, která konzultovala společnost Dell, a poté, co Komise nevznesla námitky, oznámil žalobkyni a vedlejším účastníkům řízení úplné znění interní zprávy týkající se schůzky s p. D1 [důvěrné] ze společnosti Dell a vyzval je, aby předložili jejich vyjádření k částem uvedené zprávy, které jim nebyly předtím předány. Žalobkyně a ACT této výzvě vyhověly ve stanovené lhůtě. UFC nepředložila vyjádření ve stanovené lhůtě. Tribunál vyzval Komisi, aby se vyjádřila k vyjádření žalobkyně. Komise této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověla. Tribunál rovněž vyzval žalobkyni a Komisi, aby se vyjádřily k vyjádření ACT. Žalobkyně a Komise této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověly. Ústní část řízení následně skončila dne 6. května 2013.
- 50 Žalobkyně podporovaná společností ACT navrhuje, aby Tribunál:
- zcela nebo zčásti zrušil napadené rozhodnutí;
 - podpůrně zrušil nebo podstatně snížil výši uložené pokuty;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 51 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení;
 - uložil ACT náhradu nákladů souvisejících s jejím vedlejším účastenstvím.

- 52 UFC v zásadě souhlasí s návrhovými žádáními Komise a navrhuje, aby byla žalobkyni uložena náhrada nákladů řízení.

Právní otázky

I – K přípustnosti některých příloh

- 53 Komise uvádí, že některé dokumenty předložené žalobkyní v příloze žaloby, které odpovídají výpovědím před soudem v Delaware, před kterým bylo zahájeno řízení v USA (dále jen „soud v Delaware“, viz bod 11 výše), jsou nepřípustné podle čl. 43 odst. 5 jednacího řádu, podle kterého „[j]sou-li z důvodu obsáhlosti některé písemnosti nebo některého dokumentu přiloženy k podání pouze výňatky z nich, uloží se celá písemnost nebo celý dokument anebo jejich úplný opis v soudní kanceláři.“
- 54 Komise zdůrazňuje, že žalobkyně neposkytla ani nezapsala do rejstříku přílohy ke svědeckým výpovědím poskytnutým před soudem v Delaware. Komise dále zdůrazňuje, že pro část těchto výpovědí žalobkyně poskytla pouze výňatky ze zápisu namísto úplného zápisu z jednání.
- 55 Je třeba úvodem zamítnout argumentaci Komise v rozsahu, v němž se týká svědectví, jejichž úplný zápis byl předložen, ale bez příloh. Podle čl. 43 odst. 5 jednacího řádu totiž stačí doručit celý dokument soudní kanceláři. Tento článek nevyžaduje, aby byly soudní kanceláři doručeny i všechny ostatní dokumenty, na které dokument přiložený k procesní písemnosti odkazuje. V případě, že některé části svědectví, o které se žalobkyně opírá, nejsou srozumitelné bez přístupu k dokumentům, na které svědkové odkazují, jedná se pouze o důkazní hodnotu dotyčných svědectví. Toto však nemůže zpochybnit přípustnost svědectví předložených žalobkyní v příloze její žaloby.
- 56 Pokud jde o svědectví, pro která žalobkyně předložila pouze výňatky v příloze jejího spisu, je třeba uvést následující.
- 57 I kdyby se čl. 43 odst. 5 jednacího řádu měl vykládat v tom smyslu, že ukládá účastníkům řízení povinnost doručit soudní kanceláři úplné znění všech dokumentů, ze kterých předložili výňatky v příloze k procesní písemnosti, porušení této povinnosti by bylo v každém případě možné napravit.
- 58 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že podle odst. 57 písm. d) Praktických pokynů pro účastníky řízení přijatých Tribunálem dne 5. července 2007 (Úř. věst. L 232, s. 7), ve znění změn, je možné odstranit i vadu spočívající v nepředložení příloh uvedených v seznamu. Pokud účastník řízení předloží namísto celého dokumentu jen výňatek z dokumentu, jedná se o to více o odstranitelnou vadu.
- 59 V projednávaném případě Tribunál požádal žalobkyni v rámci organizačního procesního opatření, aby předložila úplná znění všech svědectví, ze kterých předložila jen výňatky a která nedoručila soudní kanceláři v úplném znění. Žalobkyně vyhověla této žádosti ve stanovené lhůtě a Tribunál poskytl Komisi příležitost předložit k těmto dokumentům písemná vyjádření.
- 60 Je tedy třeba zamítnout argument Komise, podle kterého jsou určité dokumenty předložené žalobkyní nepřípustné podle čl. 43 odst. 5 jednacího řádu.

II – K návrhovým žádáním znějícím na zrušení napadeného rozhodnutí

A – Horizontální otázky týkající se právních posouzení Komise

1. K důkaznímu břemeni a požadované míře dokazování

- 61 Žalobkyně odkazuje na judikaturu soudu Evropské unie a zejména zdůrazňuje, že věci hospodářské soutěže, které jsou stejné povahy jako projednávaná věc, jsou trestní povahy, což znamená, že vyžadují vysokou míru dokazování a že se použije presumpce nevinny.
- 62 Podle článku 2 nařízení č. 1/2003, ve všech řízeních podle článku 82 ES spočívá důkazní břemeno, pokud jde o porušení tohoto článku, na té straně nebo orgánu, který vznesl obvinění, a sice v projednávaném případě na Komisi. Dále podle ustálené judikatury, má-li soudce pochybnosti, musí být tato skutečnost ku prospěchu podniku, jemuž je určeno rozhodnutí, kterým se konstatuje protiprávní jednání. Soudce tedy nemůže dospět k závěru, že Komise existenci předmětného protiprávního jednání prokázala právně dostačujícím způsobem, jestliže má o této otázce stále pochybnosti, zejména v rámci žaloby směřující ke zrušení rozhodnutí, jímž se ukládá pokuta (rozsudky Tribunálu ze dne 8. července 2004, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501, dále jen „rozsudek JFE“, bod 177, a ze dne 12. července 2011, Hitachi a další v. Komise, T-112/07, Sb. rozh. s. II-3871, bod 58).
- 63 V posledně uvedené situaci je totiž nezbytné zohlednit zásadu presumpce nevinny, jak vyplývá zejména z čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP), podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie. S ohledem na povahu dotčených protiprávních jednání, jakož i na povahu a stupeň přísnosti souvisejících sankcí se zásada presumpce nevinny použije zejména na řízení, která se týkají porušení pravidel hospodářské soutěže použitelných pro podniky a v rámci kterých může být rozhodnuto o pokutách nebo penále (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Hüls v. Komise, C-199/92 P, Recueil, s. I 4287, body 149 a 150, a Montecatini v. Komise, C-235/92 P, Recueil, s. I 4539, body 175 a 176; rozsudek JFE, bod 62 výše, bod 178).
- 64 I když je nezbytné, aby Komise za účelem odůvodnění pevného přesvědčení, že došlo k protiprávnímu jednání, předložila přesné a shodující se důkazy, je třeba zdůraznit, že není nutné, aby každý z důkazů předložených Komisí odpovídal těmto kritériím se zřetelem na každý prvek protiprávního jednání. Stačí, aby tomuto požadavku odpovídal soubor nepřímých důkazů, kterého se orgán odvolává, posuzovaný jako celek, jak uvádí judikatura týkající se provádění článku 81 ES (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, body 513 à 523). Tato zásada se použije rovněž ve věcech týkajících se provádění článku 82 ES (rozsudek Tribunálu ze dne 1. července 2010, AstraZeneca v. Komise, T-321/05, Sb. rozh. s. II-2805, dále jen „rozsudek AstraZeneca“, bod 477).
- 65 Pokud jde o důkazní sílu důkazů použitých Komisí, je třeba rozlišovat dvě situace.
- 66 Zaprvé, pokud Komise konstatuje porušení pravidel hospodářské soutěže na základě předpokladu, že zjištěné skutkové okolnosti nelze vysvětlit jinak než existencí protisoutěžního jednání, unijní soud zruší předmětné rozhodnutí, předloží-li dotyčné podniky argumentaci, která poskytuje jiné vysvětlení skutkových okolností zjištěných Komisí, a umožní tak nahradit vysvětlení skutkových okolností, na základě kterého Komise konstatovala existenci protiprávního jednání, jiným přijatelným vysvětlením. V takovém případě totiž nelze mít za to, že Komise předložila důkaz o existenci protiprávního jednání porušujícího právo hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne

28. března 1984, *Compagnie royale asturienne des mines a Rhein zinc v. Komise*, 29/83 a 30/83, Recueil, s. 1679, bod 16, a ze dne 31. března 1993, *Ahlström Osakeyhtiö a další v. Komise*, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, Recueil, s. I-1307, body 126 a 127).

- 67 Zadruhé, vychází-li Komise z důkazů, které v zásadě dostatečně prokazují existenci protiprávního jednání, nepostačuje, aby dotyčný podnik tvrdil, že případně došlo k okolnosti, která by mohla ovlivnit průkaznost těchto důkazů, k tomu, aby na Komisi přenesl povinnost prokázat, že tato okolnost nemohla mít vliv na jejich průkaznost. Naopak, s výjimkou případů, kdy dotyčný podnik nemůže takový důkaz předložit z důvodu chování samotné Komise, je tento podnik povinen právně dostačujícím způsobem prokázat jednak existenci okolnosti, které se dovolává, a jednak že tato okolnost zpochybňuje průkaznost důkazů, z nichž Komise vychází (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 15. prosince 2010, *E.ON Energie v. Komise*, T-141/08, Sb. rozh. s. II-5761, bod 56 a citovaná judikatura).
- 68 S přihlédnutím k předchozím úvahám je tedy s ohledem na žalobní důvody žalobkyně třeba přezkoumat, zda Komise právně dostačujícím způsobem prokázala okolnosti použité v napadeném rozhodnutí.

2. K právní kvalifikaci slev a plateb poskytnutých jako protihodnota za výlučné zásobování

- 69 V bodě 924 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že výše slev poskytnutých společnostem Dell, HP, NEC a Lenovo byla *de facto* spojená s podmínkou, že tyto podniky se budou vším nebo téměř vším, co potřebují pro CPU x86, přinejmenším v určeném segmentu, zásobovat u společnosti Intel, a že v důsledku toho byla svobodná volba těchto podniků omezená. Pokud jde o platby poskytnuté společnosti MSH, Komise v témže bodě odůvodnění konstatovala, že tyto platby podléhaly podmínce, že MSH bude prodávat pouze počítače obsahující CPU x86 společnosti Intel, a že tedy svoboda volby společnosti MSH byla omezená. Komise uvedla v bodě 925 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že při neexistenci objektivního odůvodnění tato zjištění postačují k prokázání porušení článku 82 ES.
- 70 Žalobkyně zpochybňuje takovou právní kvalifikaci poskytnutých plateb, jakou provedla Komise. V zásadě uvádí, že Komise byla povinna posoudit celkový skutkový kontext s cílem určit, zda předmětné slevy a platby mohou omezit hospodářskou soutěž. Komise měla předtím, než dospěla k závěru, že poskytnutí slev je v rozporu s článkem 82 ES, prokázat, že tyto slevy skutečně mohou vyloučit konkurenty z trhu v neprospěch spotřebitelů. Pokud jde o jednání v minulosti, Komise musí prokázat, že předmětné dohody skutečně vedly k vyloučení konkurentů.
- 71 Komise uvádí, že dotčené slevy byly „věrnostními slevami ve smyslu judikatury Hoffmann-La Roche“, jak vyplývá z rozsudku Soudního dvora ze dne 13. února 1979, *Hoffmann-La Roche v. Komise* (85/76, Recueil, s. 461, dále jen „rozsudek Hoffmann-La Roche“). Domnívá se, že pro tento typ jednání není nezbytné prokazovat případ od případu skutečné nebo případné účinky vyloučení z trhu.

a) Ke slevám poskytnutým OEM jako protihodnotu za výlučné nebo téměř výlučné zásobování

1) K právní kvalifikaci

- 72 Podle ustálené judikatury je pro podnik nacházející se na trhu v dominantním postavení vázání kupujících – byť na jejich žádost – povinností nebo slibem zásobit se celkově nebo pro podstatnou část svých potřeb výlučně u uvedeného podniku, zneužitím dominantního postavení ve smyslu článku 82 ES bez ohledu na to, zda je předmětná povinnost stanovena bez dalších podmínek, nebo je její protihodnotou poskytnutí slevy (rozsudek Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, bod 89, a rozsudek Tribunálu ze dne 9. září 2010, *Tomra Systems a další v. Komise*, T-155/06, Sb. rozh. s. II-4361, dále jen „rozsudek Tribunálu Tomra“, bod 208).

- 73 O stejný případ se jedná, jestliže uvedený podnik uplatňuje, aniž svým zákazníkům ukládá formální povinnost, ať již na základě dohod uzavřených s těmito zákazníky, anebo jednostranně, režim věrnostních slev, tzn. slev vázaných na podmínku, že zákazník – ostatně nezávisle na objemu nákupů, jenž může být značný nebo minimální – pokrývá své potřeby výlučně nebo z významné části u podniku v dominantním postavení (rozsudek Hoffmann-La Roche, 85/76, bod 71 výše, bod 89 a rozsudek Soudního dvora ze dne 19. dubna 2012, Tomra Systems a další v. Komise, C-549/10 P, dále jen „rozsudek Soudního dvora Tomra“, bod 70).
- 74 Pokud jde konkrétně o kvalifikaci poskytnutí slevy podnikem v dominantním postavení jako zneužití, je třeba rozlišovat tři kategorie slev (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 9. listopadu 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin v. Komise*, 322/81, Recueil, s. 3461, dále jen „rozsudek Michelin I“, body 71 až 73, a ze dne 15. března 2007, *British Airways v. Komise*, C-95/04 P, Sb. rozh. s. I-2331, dále jen „rozsudek Soudního dvora British Airways“, body 62, 63, 65, 67 a 68).
- 75 Zaprvé systémy množstevních slev (dále jen „množstevní slevy“) vázaných výlučně na objem nákupů uskutečněných u podniku v dominantním postavení nejsou obecně považovány za systémy s účinkem uzavření zakázaným článkem 82 ES. Pokud se totiž zvýšení dodaného množství odrazí v nižších nákladech pro dodavatele, je dodavatel oprávněn převést toto snížení na zákazníka prostřednictvím výhodnější ceny. Má se tedy za to, že množstevní slevy odrážejí nárůst efektivnosti a úspory z rozsahu dosažené podnikem v dominantním postavení (viz rozsudek Tribunálu ze dne 30. září 2003, *Michelin v. Komise*, T-203/01, Recueil, s. II-4071, dále jen „rozsudek Michelin II“, bod 58, a citovaná judikatura).
- 76 Zadruhé existují slevy, jejichž poskytnutí se váže na podmínku, že zákazník se bude výlučně nebo z významné části svých potřeb zásobovat u podniku v dominantním postavení. Tento druh slev, který Komise označuje výrazem „věrnostními slevy ve smyslu judikatury Hoffmann-La Roche“, se bude dále nazývat „slevy za výlučný odběr“. Je třeba zdůraznit, že tento pojem se bude používat rovněž pro slevy, které nejsou vázány na podmínku zásobování v rozsahu 100 %, ale na podmínku, že se zákazník z podstatné části svých potřeb zásobuje u podniku v dominantním postavení.
- 77 Slevy za výlučný odběr této povahy, používané podnikem v dominantním postavení, jsou neslučitelné s cílem nenarušené hospodářské soutěže na společném trhu, protože nespočívají – kromě výjimečných okolností – na hospodářském plnění odůvodňujícím tuto finanční výhodu, ale směřují k tomu, aby kupujícímu byla odebrána nebo omezena možnost výběru, pokud jde o zdroje zásobování, a k tomu, aby byl dalším výrobcům znemožněn přístup na trh (v tomto smyslu viz rozsudek Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, bod 90, a rozsudek Tribunálu Tomra, bod 72 výše, bod 209). Takové slevy mají totiž prostřednictvím poskytnutí finanční výhody zabránit tomu, aby se zákazníci zásobovali u konkurenčních výrobců (rozsudek Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, bod 90, a rozsudek Tribunálu Tomra, bod 72 výše, bod 210).
- 78 Zatřetí existují další systémy slev, u kterých poskytnutí finančního podnětu není přímo vázané na podmínku výlučného nebo téměř výlučného zásobování se u podniku v dominantním postavení, ale kde mechanismus poskytnutí slevy může mít rovněž účinek podporující věrnost zákazníka (dále jen „slevy patřící do třetí kategorie“). Tato kategorie slev zahrnuje zejména systémy slev, které závisí na dosažení individuálních cílů prodeje a nejsou slevami za výlučný odběr, protože neobsahují žádný závazek výlučného odběru nebo závazek pokrýt určité množství svých potřeb prostřednictvím podniku v dominantním postavení. Pro účely přezkoumání toho, zda použití takové slevy představuje zneužití dominantního postavení, je třeba posoudit celkové okolnosti, zejména kritéria a způsoby poskytnutí slevy, a přezkoumat, zda tato sleva prostřednictvím výhody, která není odůvodněna žádným plněním hospodářské povahy, nesměruje k odnětí nebo omezení možnosti volby kupujícímu, pokud jde o zdroje zásobování, k zabránění soutěžitelům v přístupu na trh nebo k posilování dominantního postavení prostřednictvím narušené hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudky Michelin I, bod 74 výše, bod 73; Soudního dvora British Airways, bod 74 výše, body 65 a 67, a Tomra, bod 73 výše, bod 71).

- 79 Slevy poskytnuté společnostem Dell, HP, NEC a Lenovo, na které Komise poukazuje zejména v čl. 1 písm. a) až d) napadeného rozhodnutí, jsou slevami patřícími do druhé kategorie, a sice slevami za výlučný odběr. Podle zjištění Komise uvedených v napadeném rozhodnutí se totiž jednalo o slevy, které byly vázány na podmínku, že zákazník se bude zásobovat u společnosti Intel přinejmenším v určitém segmentu, a to buď vším, co potřebuje pro CPU x86, v případě společností Dell a Lenovo, nebo významnou částí toho, co potřebuje, konkrétně v rozsahu 95 % v případě společnosti HP a 80 % v případě společnosti NEC.
- 80 Je třeba uvést, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně, kvalifikace slevy za výlučný odběr jako zneužití nezávisí na analýze okolností projednávaného případu, jejímž cílem je prokázat případný účinek vyloučení z trhu.
- 81 Z rozsudku Hoffmann-La Roche, bod 71 výše (body 89 a 90) totiž vyplývá, že tento typ slevy představuje zneužití dominantního postavení, pokud její poskytnutí není objektivně odůvodněno. Soudní dvůr nepožadoval prokázání schopnosti omezit hospodářskou soutěž podle okolností projednávaného případu.
- 82 Navíc z rozsudku Michelin I, bod 74 výše, a rozsudku Soudního dvora British Airways, bod 74 výše, vyplývá, že je nezbytné posoudit celkové okolnosti projednávaného případu pouze v případě slev patřících do třetí kategorie. V bodě 71 rozsudku Michelin I, bod 74 výše, Soudní dvůr totiž připomněl judikaturu, podle které sleva, která má prostřednictvím poskytnutí finanční výhody zabránit tomu, aby se zákazníci zásobovali u konkurenčních výrobců, představuje zneužití ve smyslu článku 82 ES. Dále Soudní dvůr v bodě 72 tohoto rozsudku konstatoval, že systém slev dotčený v této věci nepředstavuje ani prostou množstevní slevu ani systém obsahující závazek výlučného odběru nebo závazek pokrýt určité množství svých potřeb u podniku v dominantním postavení. Soudní dvůr uvedl v bodě 73 téhož rozsudku, že je „tedy“ třeba posoudit všechny okolnosti a zejména kritéria a způsoby poskytnutí slevy.
- 83 V rozsudku Soudního dvora British Airways, bod 74 výše, Soudní dvůr zaprvé v bodě 62 připomněl judikaturu vyplývající z rozsudku Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, a zadruhé uvedl rozdíl mezi skutkovým základem tohoto rozsudku a skutečnostmi, v nichž tkví původ rozsudku Michelin I, bod 74 výše, přičemž v bodě 65 zdůraznil, že se tento rozsudek týká slev, které ze strany zákazníků podniku v dominantním postavení nezahrnují žádný závazek výlučného odběru ani závazek pokrýt určitý díl svých potřeb u tohoto podniku. Dále uvedl v bodě 67, že z judikatury vyplývá, že je třeba posoudit celkové okolnosti, aby se určilo, zda podnik v dominantním postavení toto postavení zneužil tím, že uplatnil systém slev, „jako je systém popsán v bodě 65 tohoto rozsudku“. Konečně v bodě 68 Soudní dvůr uvedl, že je třeba ověřit, zda slevy mohou způsobit účinek vyloučení, který se týká slev nebo prémie, které „nepředstavují ani množstevní slevy či prémie, ani věrnostní slevy či prémie ve smyslu rozsudku Hoffmann-La Roche“.
- 84 Z toho vyplývá, že podle judikatury je potřeba posoudit všechny okolnosti jen v případě slev patřících do třetí kategorie, a nikoliv v případě slev za výlučný odběr patřících do druhé kategorie.
- 85 Tento přístup je odůvodněný skutečností, že slevy za výlučný odběr poskytnuté podnikem v dominantním postavení mají již ze své povahy schopnost omezit hospodářskou soutěž.
- 86 Schopnost vázat zákazníky na podnik v dominantním postavení je totiž vlastní slevám za výlučný odběr. Skutečnost, že podnik v dominantním postavení poskytne slevu jako protihodnotu za výlučné zásobování zákazníka nebo za zásobování zákazníka v podstatném rozsahu jeho potřeb znamená, že podnik v dominantním postavení poskytne finanční výhodu, která směřuje k tomu, aby se zákazníci nezásobovali u konkurenčních výrobců. Pro účely určení toho, zda tato sleva směřuje k zabránění zákazníkům zásobovat se u konkurentů, není proto třeba přezkoumat okolnosti projednávaného případu.

- 87 Kromě toho je třeba zdůraznit, že slevy za výlučný odběr poskytnuté podnikem v dominantním postavení mohou již ze své povahy vyloučit konkurenty z trhu. Finanční výhoda poskytnutá s cílem podnítit zákazníka zásobovat se celou nebo podstatnou částí svých potřeb u podniku v dominantním postavení totiž zahrnuje podněcování tohoto zákazníka k tomu, aby se nezásoboval, pokud jde o tu část jeho poptávky, která je dotčena podmínkou výlučného odběru, u konkurentů podniku v dominantním postavení.
- 88 V tomto rámci je třeba uvést, že účinek vyloučení z trhu nevzniká jen tehdy, když je přístup na trh znemožněn, ale i tehdy, když je tento přístup ztížen (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora Michelin I, bod 74 výše, bod 85; ze dne 17. února 2011, TeliaSonera Sverige, C-52/09, Sb. rozh. s. I-527, dále jen „rozsudek TeliaSonera“, bod 63, a rozsudek Michelin II, bod 75 výše, bod 244). Finanční podnět poskytnutý podnikem v dominantním postavení s cílem podnítit zákazníka k tomu, aby se nezásoboval, pokud jde o tu část jeho poptávky, která je dotčena podmínkou výlučného odběru, u jeho konkurentů, je ze své povahy schopen ztížit přístup těchto konkurentů na trh.
- 89 I když podmínky výlučnosti v zásadě mohou mít příznivé účinky na hospodářskou soutěž, takže v běžné situaci konkurenčního trhu je třeba posoudit jejich účinky na trh v jejich zvláštním kontextu (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 28. února 1991, Delimitis, C-234/89, Recueil, s. I-935, body 14 až 27), tyto úvahy nelze připustit v případě trhu, kde je již hospodářská soutěž omezená právě z důvodu dominantního postavení jednoho ze subjektů (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 6. dubna 1995, BPB Industries a British Gypsum v. Komise, C-310/93 P, Recueil, s. I-865, dále jen „rozsudek Soudního dvora BPB Industries a British Gypsum“, bod 11, a stanovisko generálního advokáta Légera předcházející tomuto rozsudku, Recueil, s. I-867, body 42 až 45).
- 90 Toto řešení je odůvodněno zvláštní odpovědností, kterou má podnik v dominantním postavení nezpůsobit újmu účinné a nenarušené hospodářské soutěži na společném trhu a skutečností, že pokud má subjekt silné postavení na trhu, podmínky výlučných dodávek značného poměru nákupů zákazníka jsou nepřípustnou překážkou přístupu na trh (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 1. dubna 1993, BPB Industries a British Gypsum v. Komise, T-65/89, Recueil, s. II-389, dále jen „rozsudek Tribunálu BPB Industries a British Gypsum“, body 65 až 68). V takovém případě je totiž důsledkem výlučnosti zásobování dodatečné narušení struktury hospodářské soutěže na trhu. Pojem zneužití tedy v zásadě znamená jakýkoliv závazek výlučného odběru ve prospěch podniku v dominantním postavení (v tomto smyslu viz rozsudek Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, body 120, 121 a 123, rozsudek Soudního dvora BPB Industries a British Gypsum, bod 89 výše, bod 11, a stanovisko generálního advokáta Légera předcházející tomuto rozsudku, bod 89 výše, body 46 a 47).
- 91 Kromě toho je rovněž třeba zdůraznit, že silnému dominantnímu postavení, jako je postavení, které má žalobkyně, je inherentní, že pro velkou část poptávky neexistuje přiměřená náhrada výrobku poskytovaného podnikem, který má toto dominantní postavení. Dodavatel v dominantním postavení je tedy ve velké míře obchodním partnerem, kterého nelze obejít (viz v tomto rozsudku Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, bod 41; Soudního dvora British Airways, bod 74 výše, bod 75, a rozsudek Tribunálu Tomra, bod 72 výše, bod 269). V projednávaném případě žalobkyně nepochybně zjištění uvedené v napadeném rozhodnutí, podle kterých bylo její postavení na trhu v období protiprávního jednání, které je dotčeno v této věci, postavením obchodního partnera, kterého nelze obejít.
- 92 Z postavení obchodního partnera, kterého nelze obejít, vyplývá, že zákazníci se v každém případě v jistém rozsahu svých potřeb zásobují u podniku v dominantním postavení (dále jen „nesporná část“). Konkurent podniku v dominantním postavení proto nemůže soutěžit v celkovém zásobování zákazníka, ale jen pro určité množství poptávky převyšující nespornou část (dále jen „sporná část“). Sporná část je tak část potřeb zákazníka, se kterou je možno reálně přejít ke konkurentovi podniku v dominantním postavení v referenčním období, jak uvádí Komise v bodě 1009 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poskytnutí slev za výlučný odběr podnikem v dominantním postavení ztěžuje konkurentovi dodávání jeho vlastních výrobků zákazníkům tohoto podniku. Pokud se totiž zákazník podniku v dominantním

postavení bude zásobovat u konkurenta, čímž nedodrží podmínku výlučného či téměř výlučného odběru, riskuje nejen ztrátu slev na výrobky, se kterými přešel k tomuto konkurentovi, ale i všech slev za výlučný odběr.

- 93 K předložení lákavé nabídky tak konkurentovi podniku v dominantním postavení nestačí jen nabízet lákavé podmínky na výrobky, které může on sám dodat zákazníkovi, ale musí tomuto zákazníkovi nabídnout i vyrovnání za ztrátu slevy za výlučný odběr. K předložení lákavé nabídky konkurent tedy musí slevu, kterou podnik v dominantním postavení poskytuje na všechny nebo téměř všechny potřeby zákazníka, včetně nesporné části, rozložit jen na spornou část. Poskytnutí slevy za výlučný odběr obchodním partnerem, kterého nelze obejít, tak ze strukturálního hlediska ztěžuje možnost konkurenta předložit nabídku za lákavou cenu a mít tak přístup na trh. Poskytnutí slevy za výlučný odběr umožňuje podniku v dominantním postavení využít svou hospodářskou sílu ve vztahu k nesporné části poptávky zákazníka jako páku k tomu, aby si zajistil spornou část poptávky, čímž konkurentovi ztíží přístup na trh.
- 94 Konečně je třeba poznamenat, že podnik v dominantním postavení může použití systému slev za výlučný odběr odůvodnit zejména tím, že prokáže, že je jeho jednání objektivně nezbytné nebo že účinek případného vyloučení, který je důsledkem takového jednání, může být vyvážen nebo dokonce převážen výhodami ve formě efektivnosti, ze které mají prospěch i spotřebitelé (v tomto smyslu viz rozsudky Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, bod 90; Soudního dvora British Airways, bod 74 výše, body 85 a 86, a Soudního dvora ze dne 27. března 2012, Post Danmark, C-209/10, dále jen „rozsudek Post Danmark“, body 40 a 41, a citovaná judikatura). V projednávaném případě však žalobkyně nevznáší žádný argument v tomto ohledu.

2) K argumentům žalobkyně

2.1) K argumentům, podle kterých je Komise povinna provést analýzu okolností projednávaného případu, aby prokázala přinejmenším případný účinek vyloučení z trhu

- 95 Žalobkyně uvádí, že Komise je povinna provést analýzu okolností projednávaného případu, aby prokázala přinejmenším případný účinek vyloučení z trhu.
- 96 Zaprvé se žalobkyně opírá o bod 73 rozsudku Michelin I, bod 74 výše a o bod 67 rozsudku Soudního dvora British Airways, bod 74 výše. Tyto body se týkají nicméně slev patřících do třetí kategorie, a nejsou tedy relevantní, pokud jde o slevy za výlučný odběr.
- 97 V tomto ohledu je třeba odmítnout argument žalobkyně vznesený na jednání, podle kterého Soudní dvůr v rozsudku Tomra, bod 73 výše, upustil od rozlišování mezi slevami za výlučný odběr a slevami patřícími do třetí kategorie. Soudní dvůr v bodě 70 tohoto rozsudku sice nejprve připomněl formulaci citovanou v bodě 73 výše, podle které použití režimu věrnostních slev podnikem v dominantním postavení představovalo zneužití, a dále v bodě 71 připojil, že „[v] tomto ohledu je třeba posoudit všechny okolnosti [...]“. Nicméně jak správně uvedla Komise, z kontextu rozsudku vyplývá, že Soudní dvůr tímto nerozšířil působnost analýzy okolností projednávaného případu na slevy za výlučný odběr. Úvahy uvedené v bodech 70 a 71 výše tohoto rozsudku, ve kterých Soudní dvůr připomněl judikaturu, totiž spadají do přezkoumání třetího důvodu, který se netýká systému slev za výlučný odběr, ale systému slev patřících do třetí kategorie, a sice systému individualizovaných retroaktivních slev (rozsudek Soudního dvora Tomra, bod 73 výše, body 73, 74, 77 et 78, a stanovisko generálního advokáta Mazáka předcházející tomuto rozsudku, bod 27).

- 98 Zadruhé se žalobkyně dovolává rozsudků Soudního dvora ze dne 14. října 2010, Deutsche Telekom v. Komise, C-280/08 P (Sb. rozh. s. I-9555, dále jen „rozsudek Soudního dvora Deutsche Telekom“, bod 175), TeliaSonera, bod 88 výše (bod 28), a Post Danmark, bod 94 výše (bod 26). V těchto rozsudcích Soudní dvůr rozhodl, že „za účelem určení, zda podnik v dominantním postavení tohoto postavení zneužil tím, že uplatňuje své tarifní praktiky, je třeba posoudit celkové okolnosti [...]“.
- 99 Dosah této judikatury je nicméně omezený na cenové praktiky a nemá vliv na právní kvalifikaci slev za výlučný odběr. Rozsudek Soudního dvora Deutsche Telekom, bod 98 výše, a rozsudek TeliaSonera, bod 88 výše, se totiž týkaly postupů souvisejících se stlačováním marží a rozsudek Post Danmark, bod 94 výše, se týkal praktik souvisejících s nízkými cenami, takže předmětem těchto třech věcí byly cenové praktiky. Tato věc se však nezabývá cenovou praktikou. Pokud jde o slevy poskytnuté různým OEM, výtka vůči žalobkyni uvedená v napadeném rozhodnutí se nezakládá na přesné výši slev, a tedy na cenách uplatňovaných žalobkyní, ale na skutečnosti, že poskytnutí těchto slev bylo podmíněno výlučným nebo téměř výlučným zásobováním. Rozdílné zacházení se slevami za výlučný odběr a cenovými praktikami je odůvodněné skutečností, že na rozdíl od podněcování k výlučnému odběru nelze výši ceny samu o sobě považovat za protiprávní.
- 100 V tomto ohledu je třeba rovněž zamítnout argument žalobkyně, vznesený na jednání, podle kterého se rozsudek Post Danmark, bod 94 výše, zabývá věrnostními slevami srovnatelnými se slevami v projednávaném případě. V uvedené věci se totiž řízení před Soudním dvorem týkalo postupu společnosti Post Danmark vůči bývalým zákazníkům jejího hlavního konkurenta, který spočíval v používání odlišných cen než vůči jejím stávajícím zákazníkům, aniž Post Danmark mohla tyto značné rozdíly v cenách a slevách odůvodnit na základě svých nákladů, přičemž toto jednání označil dánský orgán pro hospodářskou soutěž za „hlavní cenovou diskriminaci (rozsudek Post Danmark, bod 94 výše, bod 8). Přitom tato prezentace protisoutěžních praktik neobsahuje žádný odkaz na systém slev za výlučný odběr. Řízení, které vedlo k položení předběžné otázky, se naopak týkalo jen existence zneužití z důvodu nízkých a selektivních cen (rozsudek Post Danmark, bod 94 výše, body 15 až 17). Soudní dvůr tak v reakci na předběžnou otázku, která mu byla předložena, odpověděl pouze na otázku, za jakých okolností musí být politika nízkých cen považována za zneužití spočívající ve vyloučení konkurenta odporující článku 82 ES (rozsudek Post Danmark, bod 94 výše, bod 19).
- 101 Je tedy třeba odmítnout tuto argumentaci žalobkyně.
- 2.2) K argumentu, podle kterého je Komise povinna prokázat konkrétní účinky vyloučení z trhu
- 102 Žalobkyně uvádí, že jestliže dotčené jednání náleží do minulosti, je Komise povinna prokázat konkrétní účinky vyloučení z trhu. Komise neprávem nezohlednila neexistenci konkrétních protisoutěžních účinků jejích praktik. Žalobkyně kromě toho uvádí, že Komise musí prokázat příčinnou souvislost mezi dotčenými praktikami a účinky na trh.
- 103 Nejprve je třeba konstatovat, že v rámci analýzy okolností projednávaného případu musí Komise jen prokázat schopnost určité praktiky omezit hospodářskou soutěž (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora Tomra, bod 73 výše, bod 68, a rozsudek TeliaSonera, bod 88 výše, bod 64). Mechanismus slevy za výlučný odběr poskytnuté podnikem v dominantním postavení, který je obchodním partnerem, jehož nelze obejít, umožňuje tomuto podniku využít nespornou část poptávky zákazníka jako páku k tomu, aby si zajistil i spornou část poptávky (viz bod 93 výše). Při existenci takového obchodního nástroje není nezbytné provést analýzu konkrétních účinků slev na hospodářskou soutěž (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora Tomra, bod 73 výše, bod 79).
- 104 Dále, jelikož není třeba prokázat konkrétní účinky slev, z toho nezbytně vyplývá, že Komise není ani povinna prokázat příčinnou souvislost mezi předmětnými praktikami a konkrétními účinky na trh. Okolnost uvedená žalobkyní, podle které se zákazníci u ní zásobovali výhradně z obchodních důvodů, které byly zcela nezávislé na slevách, tak i za předpokladu jejího prokázání nebrání tomu, že tyto slevy mohly podněcovat zákazníky k výlučnému odběru.

105 Konečně je třeba zdůraznit, že Komise o to více není povinna prokázat ani přímou újmu způsobenou spotřebitelům, ani příčinnou souvislost mezi takovou újmou a jednáním zpochybněným v napadeném rozhodnutí. Z judikatury totiž vyplývá, že se článek 82 ES nevztahuje jen na jednání, která mohou způsobit přímou újmu spotřebitelům, ale i na jednání, která jim způsobují újmu narušením struktury účinné hospodářské soutěže (rozsudek Soudního dvora British Airways, bod 74 výše, bod 106).

2.3) K argumentu vycházejícímu z neexistence formálních povinností

106 Žalobkyně uvádí, že slevy dotčené v této věci nezahrnovaly formální nebo závazné povinnosti výlučného odběru. Přitom z rozsudku Hoffmann-La Roche, bod 71 výše (bod 89) vyplývá, že podnik v dominantním postavení zneužívá tohoto svého postavení, pokud používá systém slev za výlučný odběr, i „když neváže kupující formální povinností“. Komise v této souvislosti správně zdůrazňuje, že protisoutěžní podnět slev za výlučný odběr nevyplývá z uložení formální povinnosti zásobovat se výlučně nebo téměř výlučně u dominantního podniku, ale z finančních výhod získaných těmito nákupy nebo finančních nevýhod eliminovaných těmito nákupy. Stačí, aby podnik v dominantním postavení důvěryhodným způsobem oznámil svému zákazníkovi, že poskytnutí finanční výhody závisí na výlučném nebo téměř výlučném odběru.

2.4) K argumentu vycházejícímu z relevance výše slevy

107 Žalobkyně tvrdí, že Komise opomenula zohlednit rozsah slev, které společnost Intel poskytla OEM jako protihodnotu za výlučné nebo téměř výlučné zásobování, a že je nelogické odsuzovat slevy ve značně nízké výši (například 1 USD), které mohla AMD převýšit.

108 Jak však správně uvádí Komise, předmětem napadeného rozhodnutí není výše slev, ale výlučný odběr, za který byly tyto slevy poskytovány. Sleva musí mít jen schopnost podnítit zákazníka k výlučnému odběru, nezávisle na tom, zda konkurenční dodavatel mohl zákazníkovi nabídnout vyrovnání za ztrátu slevy v případě změny dodavatele.

109 Není proto třeba zkoumat otázku, zda v čistě teoretickém případě slevy ve výši pouze 1 USD, jak uvádí žalobkyně, může tato minimální sleva představovat pro zákazníka podnět k dodržení podmínky výlučného odběru. V projednávaném případě totiž Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že žalobkyně poskytovala OEM slevy ve výši milionů USD ročně. Komise kromě toho právně dostačujícím způsobem prokázala, že tyto slevy byly přinejmenším zčásti poskytovány jako protihodnota za výlučný odběr (viz níže body 444 až 584, 673 až 798, 900 až 1017, 1145 až 1208 a 1381 až 1502). Tyto skutečnosti postačují k tomu, aby bylo možné dospět k závěru, že slevy za výlučný odběr dotčené v napadeném rozhodnutí mohly podnítit OEM k výlučnému odběru.

2.5) K argumentu vycházejícímu z relevance doby trvání

110 Podle žalobkyně je třeba zohlednit krátkou dobu trvání jejich smluv o dodávkách, jakož i skutečnost, že některé smlouvy mohly být vypovězeny ve lhůtě 30 dnů.

111 Tento argument musí být rovněž odmítnut. V této souvislosti je třeba připomenout, že v zásadě každý finanční podnět k výlučnému odběru je dodatečným narušením struktury hospodářské soutěže na trhu a musí být proto považován za zneužití, pokud ho provádí podnik v dominantním postavení (viz bod 90 výše).

112 Pokud jde o argument vycházející z možnosti vypovědět krátkodobě některé smlouvy, je třeba zdůraznit, že právo vypovědět smlouvu nijak nebrání jejímu skutečnému uplatňování tak dlouho, dokud nebyla využita možnost vypovězení (rozsudek Tribunálu BPB Industries a British Gypsum, bod 90 výše, bod 73).

113 Kromě toho je třeba uvést, že v projednávaném případě nebyla pro všechny OEM a společnost MSH celková doba, během které se uplatňovaly smlouvy o výlučném odběru, krátká. Tato doba totiž trvala přibližně od jednoho roku v případě společnosti Lenovo až do pěti let v případě společnosti MSH. V tomto rámci je třeba uvést, že podněcování zákazníků k zásobování se vším nebo téměř vším, co je potřeba, u podniku v dominantním postavení trvá tak dlouho, dokud tento podnik poskytuje slevy za výlučný odběr, a to nezávisle na tom, zda byla uzavřena dlouhodobá smlouva nebo několik po sobě jdoucích krátkodobých smluv (viz rovněž níže bod 195).

2.6) K argumentu vycházejícímu z malé části trhu dotčené předmětným jednáním

114 Žalobkyně uvádí, že Komise měla zohlednit skutečnost, že jednání zpochybněné v napadeném rozhodnutí se týkalo pouze malé části trhu s CPU x86, a sice mezi 0,3 a 2 % ročně.

115 Nejprve je třeba uvést, že z důvodů, které budou uvedeny v bodech 187 až 194 níže, je takový argument skutkově nepodložený, jelikož metoda výpočtu, kterou žalobkyně použila, aby dospěla k těmto číslům, je chybná.

116 Navíc případná skutečnost, že části trhu dotčené předmětným jednáním byly malé, nemůže představovat relevantní argument. Pokud jde totiž o jednání podniku v dominantním postavení na trhu, kde je struktura hospodářské soutěže oslabena již z důvodu tohoto postavení, jakékoliv další oslabení struktury hospodářské soutěže může zakládat zneužití dominantního postavení (rozsudek Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, bod 123). Soudní dvůr tedy zamítl použití kritéria „citelnosti“ nebo prahové hodnoty pro účely použití článku 82 ES (stanovisko generálního advokáta Mazáka předcházející rozsudku Soudního dvora Tomra, bod 97 výše, bod 17).

117 Dále zákazníci, kteří se nacházejí v uzavřené části trhu, by měli mít možnost využít v nejvyšší možné míře hospodářské soutěže, která je na trhu možná, a soutěžitelé by měli mít možnost soutěžit na základě výkonnosti na celém trhu, a nikoli pouze na jeho části (rozsudek Soudního dvora Tomra, bod 73 výše, body 42 a 46). Dominantní podnik tedy nemůže odůvodnit poskytnutí slevy za výlučný odběr určitým zákazníkům okolností, že konkurenti mají možnost zásobovat ostatní zákazníky.

118 Z toho vyplývá, že je třeba zamítnout argumentaci žalobkyně.

119 Tento závěr není zpochybněn skutečností, že v rozsudku Soudního dvora Tomra, bod 73 výše (body 41 až 45), Soudní dvůr potvrdil úvahu Tribunálu, podle které byla část trhu uzavřena v této věci „značná“. Tato úvaha totiž nepotvrzuje tezi, podle které účinek vyloučení z trhu není možný, pokud není uzavřena část trhu značná. V tomto ohledu je třeba uvést, že z rozsudku Tribunálu Tomra, bod 72 výše (bod 243) vyplývá, že Tribunál konstatoval, že „byť byla připuštěna teze žalobkyň, podle které blokování jen malé části poptávky nehraje roli, nebyla tato část zdaleka v projednávaném případě malá“. Tribunál se tedy nevyjádřil k otázce, zda byla tato teze správná.

120 Soudnímu dvoru stačilo potvrdit zjištění Tribunálu, podle kterého v této věci byla uzavřena značná část trhu, aniž tato skutečnost musela být chápána v tom smyslu, že se Soudní dvůr domníval, že uzavření značné části trhu je nezbytnou podmínkou pro konstatování zneužití. Dále Soudní dvůr v rozsudku Tomra, bod 73 výše (bod 46) výslovně konstatoval, že určení přesné prahové hodnoty uzavření trhu, nad níž by dotčené praktiky musely být považovány za zneužívající, nebylo nezbytné pro účely uplatnění článku 82 ES a bylo „v každém případě“ právně dostatečným způsobem prokázáno, že trh byl dotčenými praktikami uzavřen pro hospodářskou soutěž.

121 Tento závěr není ani zpochybněn rozsudkem Tribunálu ze dne 23. října 2003, Van den Bergh Foods v. Komise (T-65/98, Recueil, s. II-4653, bod 160), který uplatnila žalobkyně a ACT. Tento rozsudek se totiž netýkal jednání, kterým byl finanční podnět přímo vázán na podmínku, že zákazník se bude výlučně nebo z významné části zásobovat u podniku v dominantním postavení. V této věci podnik v dominantním postavení poskytl irským maloobchodním prodejcům zmrzliny mrazicí boxy zdarma

s podmínkou, že je budou používat jen ke skladování zmrzliny dodané podnikem v dominantním postavení. Maloobchodní prodejci si však zachovali možnost prodávat zmrzlinu dodávanou konkurenty, pokud ji skladovali ve vlastních mrazicích boxech nebo v mrazicích boxech poskytnutých jinými výrobci zmrzliny.

- 122 Za těchto podmínek měla Komise za to, že zneužití dominantního postavení spočívalo v tom, že podnik v dominantním postavení podněcoval irské maloobchodní výrobce, kteří neměli vlastní mrazicí box ani mrazicí boxy jiných výrobců zmrzliny k tomu, aby uzavřeli smlouvy o dodávce mrazicích boxů podléhajících podmínce výlučného odběru tím, že jim nabízel dodání mrazicích boxů na skladování jednotlivě balených zmrzlinových výrobků určených k okamžité spotřebě a zajištění údržby těchto mrazicích boxů bez jakýchkoliv přímých nákladů z jejich strany (rozsudek Van den Bergh Foods v. Komise, bod 121 výše, bod 23). Komise rovněž v této věci konstatovala, že v přibližně 40 % všech prodejních míst v Irsku byl jediný nebo byly jediné mrazicí boxy určené ke skladování zmrzliny pro okamžitou spotřebu instalované v prodejně dodané podnikem v dominantním postavení (rozsudek Van den Bergh Foods v. Komise, bod 121 výše, bod 19).
- 123 Za těchto okolností Tribunál v rozsudku Van den Bergh Foods v. Komise, bod 121 výše (bod 160) konstatoval, že „pro podnik nacházející se v dominantním postavení na trhu je *de facto* vázání 40 % prodejních míst referenčního trhu – byť i na jejich žádost – doložkou o výlučném odběru, která ve skutečnosti funguje jako výlučný odběr uložený těmito prodejními místy, zneužitím dominantního postavení“.
- 124 Je třeba uvést, že v uvedené věci podmínka týkající se skladování pouze výrobků dodávaných podnikem v dominantním postavení fungovala *de facto* jako podmínka výlučného odběru jen pro těchto 40 % prodejních míst, protože další prodejní místa měla jiné mrazicí boxy, ve kterých mohla skladovat zmrzlinu dodávanou jinými výrobci. Z tohoto rozsudku tedy nelze vyvozovat, že v případě slev přímo spojených s podmínkou výlučného nebo téměř výlučného zásobování je třeba určit část trhu, která je uzavřená.
- 2.7) K argumentu vycházejícímu z toho, že údajné podmínky výlučného odběru nepokrývaly významnou část potřeb některých OEM
- 125 Žalobkyně zdůrazňuje, že pokud jde o některé OEM, a sice společnosti HP, NEC a Lenovo, podmínka výlučného odběru, na kterou Komise odkazuje v napadeném rozhodnutí, se netýkala celé poptávky těchto OEM po CPU x86, ale v případě společnosti HP jen 95 % poptávky po CPU x86 pro její stolní počítače, které byly určeny pro podniky, v případě společnosti NEC jen 80 % její poptávky po CPU x86 určených pro její „zákaznické“ počítače, a sice stolní počítače a notebooky, s výjimkou serverů, a v případě společnosti Lenovo, pouze její poptávky po CPU x86 určených pro notebooky.
- 126 Na jednání žalobkyně doplnila, že potřeby společnosti HP týkající se CPU x86 pro stolní počítače určené podnikům odpovídají pouze 30 % celkové poptávky společnosti HP po CPU x86. Jelikož údajná podmínka pokrývala pouze 95 % poptávky společnosti HP po CPU x86 pro stolní počítače určené pro podniky, mohla se týkat jen přibližně 28 % celkové poptávky společnosti HP po CPU x86 a nemohla být tedy považována za podmínku výlučného odběru.
- 127 Žalobkyně tímto argumentem v podstatě uvádí, že slevy poskytnuté společností HP, NEC a Lenovo nemohou být považovány za slevy za výlučný odběr, protože podmínka se netýkala „celkové nebo podstatné části“ ve smyslu rozsudku Hoffmann-La Roche, bod 71 výše (bod 89), potřeb těchto OEM týkajících se CPU x86.
- 128 Tuto argumentaci je třeba zamítnout.

- 129 Pokud jde o slevy poskytnuté společnosti HP, je třeba zdůraznit, že dotčené chování není spojené s podmínkou, že HP musí pokrýt přinejmenším 28 % své celkové poptávky po CPU x86 u společnosti Intel, ale s podmínkou, podle které HP musela v určeném segmentu trhu pokrýt 95 % své celkové poptávky po CPU x86 u společnosti Intel. Podmínka, podle které HP musela v určeném sektoru pokrýt 95 % svých potřeb u podniku v dominantním postavení, není totožná ani srovnatelná s hypotetickou podmínkou, podle které HP měla pokrýt 28 % svých potřeb ve všech segmentech u tohoto podniku.
- 130 Svoboda společnosti HP pokrýt u společnosti AMD poptávku po CPU x86 pro stolní počítače určené pro podniky mohla být omezena z důvodu slev za výlučný odběr poskytovaných společností Intel. Pokud by se totiž HP rozhodla zásobovat pro více než 5 % své poptávky po CPU x86 pro stolní počítače určené pro podniky u společnosti AMD, a tedy nedodržel podmínku téměř výlučného odběru, riskovala by, že ztratí slevu za výlučný odběr, a to nejen za položky nakupované od společnosti AMD. Aby AMD mohla dodávat více než 5 % CPU x86 pro stolní počítače určené pro podniky, které potřebovala společnost HP, musela by nejen poskytnout lákavější nabídku na CPU x86 ve sporné části poptávky společnosti HP, ale rovněž nabídnout společnosti HP vyrovnání za ztrátu slevy za výlučný odběr. Přesně toto je protisoutěžním mechanismem slev za výlučný odběr.
- 131 Tento mechanismus nebyl neutralizován skutečností, že AMD mohla společnosti HP dodávat potřebné CPU x86 pro všechny počítače určené pro jednotlivce a notebooky určené pro podniky. Okolnost, že svobodná volba společnosti HP nebyla omezena v těchto segmentech trhu, totiž nezpochybně skutečnost, že svobodná volba společnosti HP mohla být omezena v segmentu stolních počítačů určených pro podniky.
- 132 V tomto rámci je třeba připomenout, že konkurenti podniku v dominantním postavení musí mít možnost soutěžit na základě výkonnosti na celém trhu, a nikoli pouze na jeho části (rozsudek Soudního dvora Tomra, bod 73 výše, bod 42). Podnik v dominantním postavení tedy nemůže odůvodnit poskytnutí slevy za výlučný odběr určitým zákazníkům okolností, že konkurenti mají možnost zásobovat ostatní zákazníky (viz bod 117 výše). Stejně tak nemůže podnik v dominantním postavení odůvodnit poskytnutí slev podmíněných téměř výlučným zásobováním zákazníka na určeném segmentu trhu okolností, že tento zákazník má nadále možnost zásobovat se u konkurentů, pokud jde o jeho potřeby v jiných segmentech.
- 133 V tomto rámci je irelevantní okolnost, kterou ACT uvedla na jednání, podle které v rámci definice relevantního výrobního trhu Komise nerozlišuje mezi CPU používanými v počítačích určených pro podniky a počítačích určených pro jednotlivce, jak to vyplývá z bodu 831 odst. 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Protisoutěžní mechanismus slev za výlučný odběr používaných v projednávaném případě totiž funguje nezávisle na tom, zda jsou CPU používané v počítačích určených pro podniky a počítačích určených pro jednotlivce jsou zaměnitelné či nikoliv. V projednávaném případě byla podmínka formulována ve vztahu k poptávce společnosti HP po stolních počítačích určených pro podniky. Společnost HP tedy musela používat CPU společnosti Intel (dále jen „CPU Intel“) v 95 % stolních počítačů určených pro podniky a obsahujících CPU x86, které Intel vyráběla. Otázka, zda jsou tyto CPU odlišné od CPU x86 používaných v počítačích určených pro jednotlivce, není v tomto rámci relevantní, protože i kdyby byli zaměnitelné, HP by nemohla používat CPU konkurentů ve více než 5 % svých stolních počítačů určených pro podniky bez toho, že by porušila podmínky slevy za výlučný odběr.
- 134 Z toho vyplývá, že slevy poskytnuté společnosti HP musí být považovány za slevy za výlučný odběr, i když podmínka téměř výlučného odběru se týkala jen jednoho segmentu potřeb společnosti HP.
- 135 Pokud jde o slevy poskytnuté společnosti NEC, je třeba uvést, že 80% podíl, na který se vztahovala podmínka výlučného odběru, je dostatečný k tomu, aby představoval „podstatnou část“ jejích potřeb ve smyslu rozsudku Hoffmann-La Roche, bod 71 výše (bod 89). V tomto rámci je třeba uvést, že jednání dotčené v tomto rozsudku zahrnovalo povinnosti nákupu, které se týkaly zejména 80 % nebo 75 % potřeb zákazníka (rozsudek Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, bod 83).

136 Pokud jde o okolnost, podle které se podmínka výlučného odběru týkala jen stolních počítačů a notebooků s výjimkou serverů, tato okolnost je nepodstatná. V tomto ohledu se *mutatis mutandis* použijí úvahy uvedené v bodech 130 až 132 výše.

137 Konečně, pokud jde o slevy poskytnuté společnosti Lenovo, okolnost, že podmínka výlučného odběru se týkala jen notebooků, je rovněž irelevantní.

2.8) K argumentu vycházejícímu z kupní síly zákazníků

138 Žalobkyně tvrdí, že kupní síla zákazníků vylučuje zneužití. V projednávaném případě zákazníci používali svou kupní sílu jako páku k získání vyšších slev.

139 Tento argument je třeba zamítnout. I kdyby bylo prokázáno, že slevy poskytnuté žalobkyní reagovaly na poptávku a kupní sílu zákazníků, tato okolnost neodůvodňuje, že jim bude uložena podmínka výlučného odběru (v tomto smyslu viz rozsudky Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, bod 89; Tribunálu BPB Industries a British Gypsum, bod 90 výše, bod 68, a ze dne 25. června 2010, Imperial Chemical Industries v. Komise, T-66/01, Sb. rozh. s. II-2631, bod 305). Jak Soudní dvůr uvedl v rozsudku Hoffmann-La Roche, bod 71 výše (bod 120), okolnost, že smluvní partner podniku v dominantním postavení je sám silným podnikem a že smlouva zjevně není výsledkem nátlaku na partnera ze strany podniku v dominantním postavení, nevylučuje existenci zneužití dominantního postavení, protože toto zneužití spočívá v dodatečném narušení struktury hospodářské soutěže na trhu z důvodu výlučného zásobování, přičemž stupeň hospodářské soutěže je na tomto trhu již oslabený v důsledku přítomnosti podniku v dominantním postavení. Kromě toho kupní síla OEM nemění nic na okolnosti, že byly na trhu s CPU x86 závislé na žalobkyni jako na obchodním partnerovi, kterého nelze obejít.

2.9) K argumentaci týkající se relevance testu AEC

140 Žalobkyně tvrdí, že test AEC (viz bod 30 výše) je důležitým faktorem v rámci prokázání případného vylučujícího účinku dotčených slev. Test AEC představuje jediný důkaz, který Komise předložila v napadeném rozhodnutí k prokázání toho, že slevy společnosti Intel mohly vyvolávat protisoutěžní účinek vyloučení z trhu. Komise nicméně zpochybňuje, že je test AEC součástí právní analýzy napadeného rozhodnutí. Z toho podle žalobkyně vyplývá, že právní posouzení vykonané Komisí v napadeném rozhodnutí neprokázalo schopnost dotčených slev vyloučit konkurenty. Dále se podle žalobkyně Komise dopustila řady pochybení při použití tohoto testu. Podle ní správné použití testu AEC prokazuje, že slevy poskytnuté společností Intel neměly schopnost vyloučit konkurenty.]

141 Nejprve je třeba uvést, že test AEC provedený v napadeném rozhodnutí vychází z okolnosti uvedené v bodě 93 výše, podle které stejně výkonný konkurent, který se snaží získat spornou část objednávek dosud uspokojovaných podnikem v dominantním postavení, který je obchodním partnerem, kterého nelze obejít, musí zákazníkovi nabídnout vyrovnání za slevu za výlučný odběr, kterou by zákazník ztratil, kdyby nakupoval méně, než stanoví podmínka výlučného nebo téměř výlučného odběru. Cílem testu AEC je určit, zda by stejně výkonný konkurent jako podnik v dominantním postavení, který má stejné náklady jako tento podnik, mohl v takovém případě nadále pokrýt své náklady.

142 Pokud jde o relevanci testu AEC ohledně slev za výlučný odběr, je třeba uvést následující.

143 Nejprve je třeba připomenout, že konstatování protiprávnosti slev za výlučný odběr nevyžaduje přezkoumání okolností projednávaného případu (viz body 80 až 93 výše). Komise tedy není prokázat vylučující schopnost slev za výlučný odběr v každém jednotlivém případě.

144 Dále z judikatury vyplývá, že i v případě slev patřících do třetí kategorie, u kterých je nezbytné přezkoumání okolností projednávaného případu, není nezbytné provést test AEC. Tak v rozsudku Michelin I, bod 74 výše (body 81 až 86) se Soudní dvůr opřel o mechanismus dotčených věrnostních

slev a nepožadoval prostřednictvím kvantitativního testu důkaz o tom, že konkurenti byli nuceni prodávat se ztrátou, aby vyrovnali slevy patřící do třetí kategorie poskytované podnikem v dominantním postavení.

- 145 Dále z rozsudku Soudního dvora Tomra, bod 73 výše (body 73 a 74), vyplývá, že pro účely konstatování protisoutěžních účinků není nezbytné, aby systém slev nutil stejně výkonného konkurenta k účtování „záporných“ cen, tzn. cen nižších, než jsou ceny výrobní. Za účelem prokázání případného protisoutěžního účinku stačí prokázat existenci mechanismu věrnostních slev (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora Tomra, bod 73 výše, bod 79).
- 146 Z toho vyplývá, že i za předpokladu, že by bylo nezbytné posouzení okolností projednávaného případu, aby se prokázaly případné protisoutěžní účinky slev za výlučný odběr, nebylo by nezbytné prokázat takové účinky prostřednictvím testu AEC.
- 147 Kromě toho argument žalobkyně, podle kterého je test AEC jediným důkazem, který Komise předložila v napadeném rozhodnutí za účelem prokázání schopnosti dotčených slev vyloučit konkurenta, není skutkově podložený (viz body 173 až 175 níže).
- 148 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého prostřednictvím správně provedeného testu AEC prokázala, že dotčené slevy neměly schopnost vyloučit konkurenta z trhu, je třeba uvést následující.
- 149 Nejprve je třeba připomenout, že účinek vyloučení z trhu nevzniká jen tehdy, když je přístup konkurentů na trh znemožněn. Stačí totiž, že je tento přístup ztížený (viz bod 88 výše).
- 150 Přitom je třeba konstatovat, že test AEC umožňuje pouze ověřit domněnku, že přístup na trh byl znemožněn, a nikoliv vyloučit možnost, že přístup na uvedený trh byl ztížený. Záporný výsledek sice znamená, že pro stejně výkonného konkurenta je ekonomicky nemožné zajistit si sporný podíl poptávky zákazníka. Aby totiž uvedený konkurent nabídl zákazníkovi vyrovnání za ztrátu slevy za výlučný odběr, byl by nucen prodávat své výrobky za cenu, která by mu neumožňovala ani pokrýt náklady. Kladný výsledek však znamená jen to, že stejně výkonný konkurent může pokrýt náklady (v případě takového testu AEC, jako je proveden v napadeném rozhodnutí a navržený žalobkyní, pouze nevyhnutelné průměrné náklady). Tato okolnost však neznamená, že tu neexistuje účinek vyloučení z trhu. Mechanismus slev za výlučný odběr, jak je popsán v bodě 93 výše, má totiž stále schopnost ztížit přístup konkurentů podniku v dominantním postavení na trh, i když tento přístup není ekonomicky nemožný (ohledně tohoto rozlišení viz bod 54 stanoviska generálního advokáta Mazáka, předcházející rozsudku Soudního dvora Tomra, bod 97 výše).
- 151 Z výše uvedeného vyplývá, že není nezbytné zkoumat, zda Komise provedla test AEC v souladu s příslušnými pravidly, a není třeba zkoumat, zda byly alternativní výpočty navržené žalobkyní provedené správně. Ani kladný výsledek testu AEC totiž nemůže vyloučit případný účinek vyloučení z trhu, který je vlastní mechanismu popsanému v bodě 93 výše.
- 152 Tento závěr není zpochybněn rozsudkem TeliaSonera, bod 88 výše, rozsudkem Soudního dvora Deutsche Telekom, bod 98 výše a rozsudkem Post Danmark, bod 94 výše. Žalobkyně se domnívá, že z těchto rozsudků vyplývá, že klíčovým kritériem je, zda by konkurent stejně výkonný jako podnik v dominantním postavení mohl pokračovat v soutěžení s uvedeným podnikem. Je třeba nicméně poznamenat, že tyto věci se týkají praxe tarifních nůzek (TeliaSonera a Deutsche Telekom) nebo nízkých cen (Post Danmark). Povinnost provést analýzy cen a nákladů, která vyplývá z těchto rozsudků, vychází ze skutečnosti, že není možné posoudit zneužívající povahu ceny bez srovnání s jinými cenami a náklady. Cena sama o sobě nemůže být protiprávní. V případě slevy za výlučný odběr se její zneužívající povaha naopak zakládá spíše na podmínce výlučného nebo téměř výlučného odběru, kterému podléhá její poskytnutí, než na výši slevy.

- 153 Kromě toho z rozsudku Soudního dvora Tomra, bod 73 výše (body 73, 74 a 80), který byl přijat po rozsudcích uvedených v předchozím bodě, vyplývá, že není nezbytné přezkoumat, zda systém slev nutí stejně výkonného konkurenta k účtování záporných cen, a to ani v případě slev patřících do třetí kategorie. O to víc to není nezbytné v případě slev za výlučný odběr.
- 154 Tento závěr není ani zpochybněn sdělením Komise nazvaným „Pokyny k prioritám Komise v oblasti prosazování práva při používání článku 82 [ES] na zneužívající chování dominantních podniků vylučující ostatní soutěžitele“ (Úř. věst. 2009, C 45, s. 7, dále jen „pokyny k článku 82“).
- 155 Podle odstavce 2 pokynů k článku 82, „[t]ento dokument stanoví priority v oblasti prosazování práva, kterými se bude řídit činnost Komise při používání článku 82 [ES]“. Jak Komise uvedla v bodě 916 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož cílem pokynů k článku 82 je určit priority ve výběru případů, na které se Komise soustředí v budoucnosti, nemají se použít na řízení, které již Komise zahájila před jejich zveřejněním. Jelikož se rozhodnutí Komise o zahájení řízení datuje ze dne 26. července 2007, nemohla být v žádném případě povinná řídit se v projednávaném případě pokyny k článku 82.
- 156 Okolnost, že pokyny k článku 82 byly zveřejněny před přijetím napadeného rozhodnutí, neznamená, že tyto pokyny byly použitelné. Skutečnost, že Komise poskytuje údaje o prioritách, kterými se bude řídit její činnost v budoucnu, jí nemůže ukládat povinnost přehodnotit otázku, zda se má prioritně zabývat věcí, kterou se již rozhodla řešit jako prioritu, a jejíž posouzení se tedy již nachází v pokročilé fázi.
- 157 Není tedy nezbytné zkoumat otázku, zda je napadené rozhodnutí v souladu s pokyny k článku 82.
- 158 Pouhá okolnost, že Komise v bodě 916 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že se nicméně domnívá, že uvedené rozhodnutí je v souladu s pokyny k článku 82, nemůže zpochybnit irelevanci pokynů k článku 82 v projednávané věci. Jedná se totiž jasně o úvahu, kterou Komise uvedla jen pro doplnění, poté co vysvětlila, že pokyny k článku 82 nebyly v projednávaném případě použitelné.
- 159 Pokud jde o okolnost uvedenou žalobkyní, podle které člen Komise odpovědný v dané době za hospodářskou soutěž ve svém projevu ze dne 17. července 2009 uvedl, že ve věci Intel Komise použila test AEC podle metody definované v pokynech k článku 82, je třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí, které bylo přijato kolegiem komisařů, jasně vyplývá, že Komise měla za to, že pokyny k článku 82 nebyly použitelné a že test AEC nebyl nezbytný k prokázání protiprávnosti dotčeného jednání. Komise tedy provedla test AEC jen pro doplnění a uvedla, že napadené rozhodnutí je v souladu s pokyny k článku 82. Okolnost, že člen Komise odpovědný za hospodářskou soutěž vystoupil po přijetí napadeného rozhodnutí s projevem, ve kterém uvedl, že Komise provedla test AEC ve věci Intel, aniž v tomto rámci upřesnil, že tento test byl proveden jen pro doplnění, nemůže změnit způsob, kterým se má vykládat napadené rozhodnutí.
- 160 Žalobkyně v odpovědi na otázku položenou na jednání uvedla, že její úvahu o relevanci testu AEC, který hrál významnou úlohu ve správním řízení, je třeba chápat v tom smyslu, že se zakládá i na zásadě legitimního očekávání.
- 161 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se právo domáhat se ochrany legitimního očekávání, které představuje základní zásadu Unie, vztahuje na každého jednotlivce, který se nachází v situaci, ze které vyplývá, že administrativní Unie tím, že mu poskytla konkrétní ujištění, u něj vyvolala podloženou naději. Taková ujištění jsou tvořena, bez ohledu na formu, ve které jsou sdělena, přesnými, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Naproti tomu se nikdo nemůže dovolávat porušení této zásady, pokud neexistují konkrétní ujištění, která by mu správa poskytla (viz rozsudek Tribunálu ze dne 19. března 2003, Innova Privat-Akademie v. Komise, T-273/01, Recueil, s. II-1093, bod 26, a citovaná judikatura).

- 162 V projednávaném případě žalobkyně neprokázala existenci konkrétního ujištění poskytnutého během správního řízení, podle kterého byl test AEC pro Komisi podstatný k prokázání porušení článku 82 ES. Naopak, jak Komise správně zdůraznila na jednání, z bodu II 1 druhého odstavce závěrečné zprávy úředníka pro slyšení v této věci (Úř. věst. C 227, s. 7) vyplývá, že „v průběhu slyšení Komise Intelu objasnila, že ekonomické hodnocení není podmínkou pro zjištění zneužití“.
- 163 Žalobkyně dále na jednání upřesnila, že správně pochopila vyjádření úředníka pro slyšení. Uvádí, že z bodu 340 oznámení námitek z roku 2007 nicméně vyplývá, že v případě potřeby prokázání schopnosti vyloučení z trhu je nezbytné, aby se Komise pro prokázání této schopnosti opřela pouze o tento test AEC.
- 164 Je však třeba poznamenat, že pouhá okolnost, že Komise v bodě 340 oznámení námitek z roku 2007 uvedla, že prokáže, že dotčené slevy měly vylučující účinek, jelikož stejně výkonnému konkurentovi bránily nabídnout OEM vyrovnání za ztrátu případné slevy, nelze považovat za konkrétní ujištění o tom, že Komise nebude při prokázání schopnosti vyloučení z trhu vycházet z nějakého jiného základu. Kromě toho z bodů 260 a 329 doplňujícího oznámení námitek z roku 2008 vyplývá, že Komise v analýze nevycházela výlučně z testu AEC, ale rovněž z jiných kvalitativních a kvantitativních důkazů.
- 165 Komise tedy přístupem přijatým v napadeném rozhodnutí neporušila zásadu legitimního očekávání.
- 166 Z výše uvedeného vyplývá, že argumenty vznesené žalobkyní nemohou zpochybnit ani závěr, podle kterého není nezbytné zkoumat, zda Komise provedla test AEC v souladu s příslušnými pravidly nebo podrobně zkoumat argumenty žalobkyně ohledně pochybení, kterých se Komise dopustila při jeho provádění, ani závěr, že již není třeba přezkoumat alternativní výpočty navržené žalobkyní (viz bod 151 výše).

b) K platbám poskytnutým společnosti MSH

- 167 Komise konstatuje v bodě 1000 odůvodnění napadeného rozhodnutí v zásadě to, že účinek plateb poskytnutých společnosti MSH za podmínky, že bude prodávat výlučně výrobky žalobkyně, je totožný s účinkem slev za výlučný odběr, a že tyto platby splňovaly tedy podmínky stanovené judikaturou pro účely jejich kvalifikování jako zneužití.
- 168 Na jednání žalobkyně v zásadě uvedla, že Komise nesprávně uplatnila stejný test pro právní kvalifikaci slev za výlučný odběr poskytnutých OEM a pro kvalifikaci plateb poskytnutých společnosti MSH. Uvedla zejména, že společnost MSH je na rozdíl od OEM aktérem přítomným na maloobchodním trhu. Judikatura vyžaduje pro účely přezkoumání toho, zda je konkurenčnímu výrobcí znemožněn přístup na maloobchodní trh, analýzu kumulativních účinků sítě výlučných vztahů. Během dotčeného období přítom MSH měla jen velmi malý podíl na relevantním celosvětovém trhu, a sice přibližně 1 %.
- 169 Je třeba konstatovat, že argument žalobkyně má potvrdit, že Komise měla pro účely prokázání toho, že chování žalobkyně vůči společnosti MSH mohlo omezit hospodářskou soutěž, vykonat analýzu okolností projednávaného případu. Tento argument nicméně nemůže být přijat. Jak Komise správně poznamenala na jednání, protisoutěžní mechanismus chování žalobkyně vůči OEM a vůči společnosti MSH byl stejný, přičemž jediným rozdílem bylo, že cílem platby za výlučnost poskytnuté společnosti MSH nebylo zabránit, aby konkurent zásoboval přímého zákazníka žalobkyně, ale zabránit prodeji konkurenčních výrobců maloobchodníkem, který se nachází níže v dodavatelském řetězci. OEM totiž zabudovávají CPU do počítačů, které jsou dále prodávány spotřebitelům maloobchodníky jako MSH. Žalobkyně tak podněcováním maloobchodníka k tomu, aby prodával počítače výlučně vybavené CPU od společnosti Intel, zbavovala OEM distribučního kanálu pro počítače vybavené CPU od konkurenčních podniků. Tím, že zbavila MSH svobodné volby jejích prodeje, omezila OEM volbu jejich distribučních kanálů. Vzhledem k tomu, že toto omezení mohlo mít dopad na poptávku OEM

po CPU společnosti AMD, podněcování společnosti MSH k výlučnému prodeji směřovalo ke ztížení přístupu společnosti AMD na trh s CPU x86. V obou situacích žalobkyně využila svou hospodářskou sílu v nesporné části poptávky jako páky k tomu, aby si zajistila spornou část poptávky, čímž AMD ztížila přístup na trh (viz bod 93 výše).

170 I když je pravda, že Soudní dvůr v rámci článku 81 ES rozhodl, že v běžné situaci konkurenčního trhu je třeba posoudit vztahy založené na výlučnosti mezi dodavatelem a maloobchodníkem v jejich zvláštním kontextu, což znamená zejména analýzu kumulativního účinku sítě takových vztahů, je třeba nicméně konstatovat, že tyto úvahy nelze připustit v rámci provádění článku 82 ES, který se týká trhů, na kterých je již hospodářská soutěž omezena právě z důvodu dominantního postavení jednoho ze subjektů (viz bod 89 výše).

171 Komise tedy, i pokud jde o platby poskytované společnosti MSH, nebyla povinna přezkoumat okolnosti projednávaného případu, ale musela pouze prokázat, že žalobkyně poskytla finanční podnět podléhající podmínce výlučnosti.

c) Analýza schopnosti slev omezit hospodářskou soutěž podle okolností projednávaného případu

172 Pro doplnění, pokud jde o otázku, zda v napadeném rozhodnutí Komise prokázala schopnost slev a plateb za výlučný odběr poskytnutých společností Dell, HP, NEC, Lenovo a MSH omezit hospodářskou soutěž rovněž po analýze okolností projednávaného případu, je třeba uvést následující.

173 Úvodem je třeba poznamenat, že Komise v bodě 924 odůvodnění napadeného rozhodnutí měla za to, že slevy a platby za výlučný odběr poskytované společností Dell, HP, NEC, Lenovo a MSH byly součástí celkové dlouhodobé strategie zaměřené na odstranění konkurentů z trhu. V bodě 925 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že v bodech VII.4.2.3 až VII.4.2.6 uvedeného rozhodnutí prokázala, že praktiky společnosti Intel kromě toho, že splňovaly podmínky definované v judikatuře, mohly mít nebo pravděpodobně měly účinek vyloučení z trhu. I když to není nezbytné pro prokázání porušení článku 82 ES, jednou z možností prokázat, že praktiky společnosti Intel mohly vést nebo pravděpodobně vedly k vyloučení konkurentů, je provést analýzu stejně výkonného konkurenta (viz bod VII.4.2.3 napadeného rozhodnutí). Komise, která vycházela z výsledků této analýzy a kvalitativních a kvantitativních důkazů (viz body VII.4.2.4 a VII.4.2.5 napadeného rozhodnutí), jakož i z neexistence objektivního odůvodnění a nárůstu efektivnosti (viz bod VII.4.2.6 napadeného rozhodnutí), dospěla v bodě 925 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že podmíněné slevy poskytované společností Intel společností Dell, HP, NEC a Lenovo, jakož i platby společnosti Intel poskytované MSH, představovaly zneužívající jednání, které si zasloužilo zvláštní pozornost Komise.

174 Kromě toho je třeba poznamenat, že ostatní části napadeného rozhodnutí, zejména části týkající se prezentace dotčených výrobků a jednání zpochybněného v tomto rozhodnutí v bodech V. a VI. uvedeného rozhodnutí, části týkající se definice trhu v bodech VII.1 a VII.2 uvedeného rozhodnutí a dominantního postavení žalobkyně v bodě VII.3 uvedeného rozhodnutí, jakož i části týkající se právní kvalifikace plateb za výlučný odběr v bodě VII.4.2.2 uvedeného rozhodnutí, musí být považovány za základ pro závěr Komise, podle kterého dotčené platby mohly omezit hospodářskou soutěž.

175 V rozporu s tvrzením žalobkyně test AEC není jediným důkazem, který Komise předložila v napadeném rozhodnutí za účelem prokázání schopnosti plateb za výlučný odběr omezit hospodářskou soutěž (viz bod 147 výše).

176 Pokud jde o posouzení schopnosti slev a plateb za výlučný odběr zpochybněných v této věci omezit hospodářskou soutěž, je třeba poznamenat, že v rámci analýzy okolností projednávaného případu musí Komise přezkoumat, zejména s ohledem na kritéria a způsoby poskytnutí plateb za výlučný odběr, zda tyto slevy a tyto platby prostřednictvím výhody, která není odůvodněna žádným plněním hospodářské

povahy, nesměřují k odnětí nebo omezení možnosti volby kupujícímu, pokud jde o zdroje zásobování, k zabránění soutěžitelům v přístupu na trh nebo k posilování dominantního postavení prostřednictvím narušené hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora Tomra, bod 73 výše, bod 71).

- 177 Je třeba upřesnit, že i v rámci analýzy okolností projednávaného případu není Komise povinna prokázat existenci konkrétního účinku. Stačí, že Komise prokáže schopnost dotčeného jednání omezit hospodářskou soutěž (viz bod 103 výše).
- 178 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že i v případě, kdy se má za to, že poskytnutí slevy nebo platby za výlučný odběr podnikem v dominantním postavení nemá samo o sobě schopnost omezit hospodářskou soutěž, nic to nemění na tom, že poskytnutí takového finančního podnětu obchodním partnerem, kterého nelze obejít, jako je žalobkyně, představuje nepřímý důkaz jeho schopnosti omezit hospodářskou soutěž. Pokud je totiž sleva za výlučný odběr poskytnuta obchodním partnerem, kterého nelze obejít, umožňuje mu využít jeho hospodářskou sílu v nesporné části poptávky zákazníka jako páku k tomu, aby si rovněž zajistil spornou část poptávky, čímž konkurentovi ztíží přístup na trh (viz body 91 a 92 výše).
- 179 Tato schopnost ztížit konkurentovi přístup na trh, která je vlastní slevám a platbám za výlučný odběr, je v projednávané věci potvrzena zjištěními uvedenými v bodě 893 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterých byly slevy pro OEM významným faktorem z důvodu silné hospodářské soutěže na trhu OEM a jejich nízkých provozních marží. Žalobkyně nezpochybnuje tyto zvláštní vlastnosti trhu, na kterém jsou OEM činné. Přitom zvláštní význam slev pro jejich příjemce posiluje jejich motivaci dodržovat podmínky výlučného nebo téměř výlučného zásobování a přispívá tak ke schopnosti slev omezovat hospodářskou soutěž.
- 180 Navíc důkaz, že finanční podnět byl skutečně zohledněn v rozhodnutí jeho příjemců zásobovat se v celém nebo téměř celém rozsahu svých potřeb u podniku v dominantním postavení nebo neprodávat konkurenční výrobky, představuje skutečnost potvrzující schopnost tohoto finančního podnětu omezit hospodářskou soutěž. V této věci Komise prokázala, že slevy a platby za výlučný odběr poskytované žalobkyní byly přinejmenším prvkem, který společnosti Dell, HP, NEC a Lenovo zohlednily ve svém rozhodnutí zásobovat se všemi nebo téměř všemi potřebami u žalobkyně a který MSH zohlednila ve svém rozhodnutí neprodávat konkurenční výrobky (viz níže body 592 až 599, 882 až 890, 1027 až 1030, 1215 až 1220 a 1513 až 1521).
- 181 Dále schopnost slev a plateb za výlučný odběr, které byly poskytnuty čtyřem OEM a společnosti MSH, omezit hospodářskou soutěž, je v projednávaném případě potvrzena zjištěními uvedenými v napadeném rozhodnutí, podle kterých žalobkyně prováděla dva různé druhy zneužití, a sice zaprvé slevy a platby za výlučný odběr a zadruhé čistá omezení. Jak správně konstatovala Komise v bodech 917, 1681 ve spojení s poznámkou pod čarou č. 1999 (č. 1990 ve veřejné verzi), a 1747 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tyto dva druhy jednání se navzájem doplňují a posilují.
- 182 Kromě toho je třeba uvést, že okolnost, že se podnik v dominantním postavení snaží na sebe napojit významné zákazníky, je rovněž nepřímým důkazem, který lze zohlednit při posouzení protisoutěžní povahy jeho jednání (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora Tomra, bod 73 výše, bod 75). Je třeba poznamenat, že podle napadeného rozhodnutí se zejména společnosti Dell a HP liší od ostatních OEM jejich vyššími tržními podíly, pevným postavením v ziskovějším segmentu trhu a schopností uvést nový CPU x86 na trh. V napadeném rozhodnutí Komise konstatovala v bodě 1597 odůvodnění, že zaměření se na tyto podniky, které měly zvláštní strategický význam pro přístup na trh, mělo významnější vliv na celkový trh než vliv odpovídající jen jejich kumulovaným podílům na trhu, což žalobkyně nezpochybnila. Komise proto mohla správně dospět k závěru, že slevy za výlučný odběr se týkaly významných OEM.

- 183 Pokud jde o MSH, v bodech 1507 až 1511 níže bude dále podrobněji prokázáno, že tento podnik měl zvláštní strategický význam, pokud jde o distribuci počítačů vybavených CPU x86 určených spotřebitelům v Evropě.
- 184 Konečně je třeba konstatovat, že skutečnost, že praktiky zpochybněné v napadeném rozhodnutí jsou součástí celkové strategie směřující k zabránění přístupu společnosti AMD k nejvýznamnějším prodejním kanálům, představuje rovněž okolnost potvrzující schopnost slev a plateb za výlučný odběr omezit hospodářskou soutěž (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora Tomra, bod 73 výše, body 19 a 20). V bodech 1523 až 1552 níže bude dále podrobněji popsáno, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala existenci takové celkové strategie.
- 185 Zprvce se žalobkyně snaží vyvrátit možnost, že její praktiky omezily hospodářskou soutěž tím, že uvádí, že v průběhu referenčního období dosáhla AMD největšího obchodního úspěchu v její historii, zaznamenala jedinečnou růstovou sazbu u OEM považovaných za cíl zneužívajícího jednání, musela řešit omezení výrobní kapacity, která jí bránila uspokojovat poptávku po CPU, a zvýšila investice do výzkumu a vývoje. Kromě toho cena upravená na základě kvality CPU klesala během období uvedeného v napadeném rozhodnutí každoročně o 36,1 %.
- 186 Tyto argumenty nelze přijmout. Jestliže podnik v dominantním postavení skutečně provádí praktiky, které mohou omezit hospodářskou soutěž, okolnost, že tato možnost nevede ke konkrétním účinkům, nestačí pro vyloučení použití článku 82 ES (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 17. prosince 2003, *British Airways v. Komise*, T-219/99, Recueil, s. II-5917, bod 297, dále jen „rozsudek Tribunálu *British Airways*“). Přitom skutečnost, že AMD měla v období uvedeném v napadeném rozhodnutí velký obchodní úspěch a následně trpěla omezenou kapacitou, by mohla nanejvýš prokázat, že praktiky žalobkyně nevedly ke konkrétním účinkům. To nicméně nemůže stačit k vyvrácení možnosti, že praktiky žalobkyně omezily hospodářskou soutěž. Navíc ani růst tržního podílu společnosti AMD a investice do výzkumu a vývoje ani snížení ceny CPU x86 v průběhu období dotčeného napadeným rozhodnutím, neznamená, že praktiky žalobkyně neměly žádný účinek. Je možné se domnívat, že bez těchto praktik by zvýšení tržních podílů konkurenta a jeho investic do výzkumu a vývoje, jakož i snížení cen CPU x86 mohly být větší (v tomto smyslu viz rozsudek *Michelin II*, bod 75 výše, bod 245, výše uvedený rozsudek Tribunálu *British Airways*, bod 298). Není proto nezbytné vyjadřovat se k tvrzením Komise, podle kterých jsou argumenty žalobkyně ke zvýšení tržních podílů společnosti AMD a snížení ceny CPU x86 po skutkové stránce nesprávné.
- 187 Z druhé žalobkyně nemůže vyvodit žádný argument ze skutečnosti, že praktiky zpochybněné v napadeném rozhodnutí se týkaly jen malé části celkového trhu s CPU x86, a sice mezi 0,3 až 2 % ročně. Kromě argumentů uvedených v bodech 116 až 124 výše je třeba konstatovat, že se žalobkyně opírá o nesprávnou metodu výpočtu, aby dospěla k závěru, že její praktiky ovlivňovaly jen mezi 0,3 až 2 % trhu s CPU x86. Tato čísla byla totiž vypočtena jen se zohledněním sporného podílu (viz bod 92 výše), pokud jde o dotčené OEM a MSH, a nikoliv celkového podílu, který tyto podniky vlastnily.
- 188 Taková metoda výpočtu vede k umělému snížení výsledku, protože část trhu, která je uzavřena slevou za výlučný odběr, se neomezuje na spornou část. Naopak, část poptávky zákazníka, která je vázána slevou za výlučný odběr, je v plném rozsahu uzavřena vůči jeho soutěžitelům.
- 189 Z toho vyplývá, že pro účely určení části trhu dotčené jednáním podniku v dominantním postavení, není možné se omezit jen na zohlednění sporné části poptávky zákazníků.
- 190 V projednávané věci byl tržní podíl společnosti Dell 14,58 % v prvním čtvrtletí roku 2003 a tento podíl stoupl na 16,34 % ve čtvrtém čtvrtletí roku 2005, jak vyplývá z bodu 1580 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že podle uvedeného rozhodnutí poskytla Intel společnosti Dell slevy podmíněné tím, že se Dell u ní uskuteční celou poptávku po CPU x86, znamená to, že mezi roky 2003 a 2005 již Intel uzavřela mezi 14,58 a 16,34 % trhu pouze slevami poskytnutými společností Dell.

- 191 Tuto část trhu je třeba považovat za značnou, a to s ohledem na skutečnost, že konkurenti podniku v dominantním postavení musí mít právo soutěžit na základě výkonnosti na celém trhu, a nikoli pouze na jeho části.
- 192 Během let 2006 a 2007 byla ovlivněná část trhu menší, protože chování uvedené Komisí v napadeném rozhodnutí se týkalo pouze společnosti MSH formou plateb za výlučný odběr a společnosti Lenovo formou čistých omezení v době od června 2006 do prosince 2006 a slev za výlučný odběr během roku 2007.
- 193 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise dospěla správně k závěru o existenci jediného a trvajících protiprávního jednání, jak bude podrobněji uvedeno v bodech 1561 až 1563 níže. V případě jediného a trvajících protiprávního jednání nelze vyžadovat, aby byla během celé doby jeho trvání dotčeným jednáním ovlivněna značná část trhu. V tomto ohledu stačí provést celkové posouzení průměrné části trhu, který byl uzavřen (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu Tomra, bod 72 výše, bod 243).
- 194 V projednávaném případě znalecká zpráva, kterou žalobkyně předložila v příloze repliky a která má referenční číslo C.1, uvádí v bodě 48, že část celkového trhu dotčená jednáním uvedeným v napadeném rozhodnutí byla v průměru okolo 14 % během celé doby trvání protiprávního jednání zjištěné Komisí, pokud není výpočet omezen pouze na spornou část poptávky dotčených zákazníků. Je třeba uvést, že taková část musí být považována za významnou.
- 195 Pokud jde dále o argument žalobkyně, podle kterého její dodací smlouvy byly jen krátkodobými smlouvami, které bylo možné vypovědět ve lhůtě 30 dní, je třeba konstatovat, že relevantním kritériem není délka výpovědní lhůty smlouvy nebo určitá doba trvání jednotlivé smlouvy, která je součástí po sobě jdoucích smluv, ale celková doba, po kterou žalobkyně uplatňuje slevy a platby za výlučný odběr ve vztahu k zákazníkovi (viz body 112 a 113 výše). Tato doba činila v projednávaném případě přibližně pět let, pokud jde o MSH, přibližně tři roky, pokud jde o společnosti Dell et NEC, více než dva roky, pokud jde o HP, a přibližně jeden rok v případě společnosti Lenovo. Poskytování slev a plateb za výlučný odběr během takových období je obecně způsobilé omezit hospodářskou soutěž. To o to víc platí na trhu, jako je trh s CPU, který se vyznačuje silnou dynamikou a krátkými životními cykly výrobků.
- 196 Konečně pokud jde o argumenty žalobkyně týkající se neexistence formálních povinností výlučného odběru, kupní síly OEM a relevance testu AEC pro posouzení plateb za výlučný odběr, je třeba odkázat na body 106, 138 a 139, jakož i na body 140 až 166 výše.
- 197 Na základě výše uvedených úvah je proto možné dospět k závěru, že Komise v napadeném rozhodnutí právně dostačujícím způsobem prokázala na základě analýzy okolností projednávaného případu, že slevy a platby za výlučný odběr poskytované žalobkyní společností Dell, HP, NEC, Lenovo a MSH, mohly omezit hospodářskou soutěž.

3. K právní kvalifikaci jednání zvaných „čistá omezení“

- 198 V napadeném rozhodnutí Komise kvalifikovala jako zneužívající tři jednání, která nazvala „čistá omezení“. Podle Komise měla tato tři jednání společný znak, a to skutečnost, že žalobkyně poskytla OEM platby, aby tyto opoždily, zrušily, nebo nějakým způsobem omezily uvedení některých výrobků vybavených CPU AMD na trh. Poskytnutí plateb podléhalo konkrétně těmto podmínkám.
- zaprvé HP musela orientovat stolní počítače určené pro podniky a vybavené CPU x86 společnosti AMD na malé a střední podniky (MSP) a zákazníky z vládního, vzdělávacího a zdravotnického sektoru (dále jen „VVZ“) spíše než na velké podniky;

- zadruhé HP musela zakázat svým distribučním partnerům skladovat stolní počítače určené pro podniky a vybavené CPU x86 společnosti AMD, aby byly tyto počítače dostupné zákazníkům jen na objednávku od společnosti HP buď přímo, nebo prostřednictvím distribučních partnerů společnosti HP vykonávajících funkci obchodních zástupců;
 - zatřetí společnosti Acer, HP a Lenovo musely oddálit nebo zrušit uvedení počítačů vybavených CPU AMD na trh.
- 199 Komise se pro účely odůvodnění kvalifikace čistých omezení jako zneužití opírala v bodech 1643 a 1671 odůvodnění napadeného rozhodnutí o rozsudek Tribunálu ze dne 7. října 1999, *Irish Sugar v. Komise* (T-228/97, Recueil, s. II-2969, dále jen „rozsudek *Irish Sugar*“). Navíc konstatovala v bodě 1643 odůvodnění, že porušení článku 82 ES mohlo rovněž vyplývat i z cíle jednání podniku v dominantním postavení. Dále Komise uvedla v bodech 1670, 1672, 1678 a 1679 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že čistá omezení měla vliv na rozhodovací proces OEM, protože tyto oddálily, zrušily, nebo nějakým způsobem omezily uvedení jejich počítačů vybavených CPU AMD na trh, navzdory poptávce spotřebitelů po těchto výrobcích. Komise v bodě 1642 odůvodnění napadeného rozhodnutí konečně uvedla, že omezení byla součástí jednotné strategie směřující k vyloučení společnosti AMD z trhu.
- 200 Žalobkyně zaprvé uvádí, že Komise je povinna prokázat schopnost jednání omezit soutěž z „hospodářského hlediska“. Zadruhé jednání zpochybněné v projednávaném případě se liší od jednání, které vedlo k vydání rozsudku *Irish Sugar*, bod 199 výše. Zatřetí Komise tím, že odsoudila čistá omezení, měla neprávem vytvořit nový typ zneužití podle článku 82 ES.
- 201 Nejprve je třeba připomenout, že účinek vyloučení z trhu nevzniká jen tehdy, když je přístup na trh znemožněn, ale i tehdy, když je tento přístup ztížen (viz bod 88 výše).
- 202 V projednávané věci mohlo poskytování plateb podléhajících třem podmínkám uvedeným v bodě 198 výše ztížit přístup společnosti AMD na trh. Poskytování plateb podléhajících první z těchto podmínek mohlo ztížit uvádění výrobků společnosti AMD na trh, protože podněcovalo HP k tomu, aby předem definované skupině zákazníků nenabízela stolní počítače určené pro podniky a vybavené CPU x86 společnosti AMD. Poskytování plateb podléhajících druhé z těchto podmínek mohlo ztížit uvádění výrobků společnosti AMD na trh, jelikož podněcovalo HP k tomu, aby neprodávala stolní počítače určené pro podniky a vybavené CPU x86 společnosti AMD prostřednictvím svých distribučních partnerů, pokud tito nejednali jako obchodní zástupci. Poskytování plateb podléhajících třetí z těchto podmínek mohlo konečně ztížit uvádění výrobků společnosti AMD na trh, jelikož podněcovalo společnost HP, Lenovo a Acer, aby vůbec neprodávaly určitý druh počítačů vybavených CPU x86 společnosti AMD, a to přinejmenším během určitého období, a v případě společnosti HP v určitém regionu, a sice v regionu Evropa, Střední východ a Afrika (dále jen „region ESVA“). Chování žalobkyně spočívající v podmínění poskytování plateb uvedeným podmínkám tedy mohlo ztížit dotčeným OEM uvádění počítačů vybavených CPU x86 společnosti AMD na trh. Jelikož tyto OEM byly zákazníky společnosti AMD, chování žalobkyně mohlo zároveň ztížit přístup společnosti AMD na trh, čímž narušilo strukturu hospodářské soutěže na trhu s CPU x86, kde byl právě z důvodu postavení žalobkyně již stupeň hospodářské soutěže oslaben.
- 203 Dále je třeba zdůraznit, že pro účely uplatnění článku 82 ES může být prokázání protisoutěžního účelu a účinku případně považováno za jedno a totéž. Pokud je prokázáno, že sledovaným účelem chování podniku v dominantním postavení je omezení hospodářské soutěže, toto chování může mít rovněž takový účinek (viz rozsudek Tribunálu ze dne 30. ledna 2007, *France Télécom v. Komise*, T-340/03, Sb. rozh. s. II-107, bod 195, a citovaná judikatura).
- 204 Tak je tomu v projednávaném případě. Dosah třech podmínek uvedených v bodě 198 výše je totiž omezen na výrobky společnosti AMD, takže tento podnik musí být považován za individuální cíl jednání žalobkyně. Jediným zájmem, který může mít podnik v dominantním postavení na cíleném

zabránění v uvádění výrobků vybavených určitým výrobkem určitého konkurenta na trh, je přitom škodit tomuto konkurentovi. Žalobkyně proto prováděním čistých omezení prostřednictvím společností HP, Lenovo a Acer sledovala protisoutěžní cíl.

- 205 Konečně je třeba zdůraznit, že podniku v dominantním postavení přísluší zvláštní odpovědnost, že jednání neslučující se s hospodářskou soutěží na základě výkonnosti nebude na újmu účinné a nenarušené hospodářské soutěži na společném trhu (v tomto smyslu viz rozsudek AstraZeneca, bod 64 výše, bod 355, a citovaná judikatura). Přitom poskytování plateb zákazníkům protihodnotou za uložená omezení při uvádění výrobků vybavených určitým výrobkem určitého konkurenta na trh, zjevně nespadá do hospodářské soutěže na základě výkonnosti.
- 206 Je tedy možné dospět k závěru, že provádění každého z jednání zvaných „čistá omezení“ představuje zneužití dominantního postavení ve smyslu článku 82 ES.
- 207 Tento závěr potvrzuje též rozsudek Irish Sugar, bod 199 výše. V bodech 226 a 233 tohoto rozsudku dospěl Tribunál k závěru, že se jedná o zneužití, jestliže dominantní podnik se dohodl s jedním velkoobchodníkem a jedním maloobchodníkem na výměně konkurenčního maloobchodního cukru za svůj vlastní výrobek. Tribunál konstatoval, že žalobkyně narušila strukturu hospodářské soutěže, která mohla na dotčeném trhu nastat prostřednictvím vstupu nového výrobku, tím, že nahradila konkurenční výrobky na trhu, na kterém měla více než 80 % objemu prodeje. Odůvodnění, které je podkladem tohoto rozsudku, je rovněž použitelné v projednávaném případě. Omezení uvádění na trh, které se týká výrobků konkurenta, totiž narušuje strukturu hospodářské soutěže, jestliže cíleně brání uvádění výrobků tohoto konkurenta na trh.
- 208 Argumenty žalobkyně tento závěr nemohou zpochybnit.
- 209 Zprv je třeba odmítnout argument žalobkyně, podle kterého je Komise povinna prokázat schopnost jednání omezit soutěž z „hospodářského hlediska“. V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně neupřesňuje ani to, co chápe pod pojmem „hospodářské hledisko“. Jelikož tři takzvaná „čistá omezení“ jasně nespádají do hospodářské soutěže na základě výkonnosti (viz bod 205 výše), nebyla Komise povinna podrobněji prokázat jejich schopnost omezit hospodářskou soutěž. Kromě toho je třeba poznamenat, že Komise, která se opírala o rozsudek Irish Sugar, bod 199 výše, a protisoutěžní cíl jednání, právně dostačujícím způsobem prokázala jejich zneužívající povahu.
- 210 V tomto ohledu je třeba zamítnout rovněž argument žalobkyně, podle kterého byla Komise povinna spíše prokázat možnost nebo pravděpodobnost vyloučení hospodářské soutěže, než se odvolávat na protisoutěžní cíl jednání. Jelikož se v projednávaném případě protisoutěžní cíl překrývá s případným účinkem takzvaných „čistých omezení“ (viz body 203 a 204 výše), je třeba mít za to, že se Komise nedopustila žádného pochybení tím, že se opřela o jejich protisoutěžní cíl.
- 211 Dále je třeba poznamenat, že Komise v napadeném rozhodnutí nevycházela výlučně z protisoutěžního účinku tří čistých omezení. Kromě odkazu na rozsudek Irish Sugar, bod 199 výše, se opřela o dodatečné okolnosti potvrzující schopnost čistých omezení omezit hospodářskou soutěž, i když uvedení takových okolností není nezbytné pro účely jejich kvalifikace jako zneužití podle článku 82 ES.
- 212 Zprv Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že platby podléhající třem podmínkám uvedeným v bodě 198 výše byly faktorem, který společnosti HP (viz body 882 až 890 níže), Lenovo (viz body 1215 až 1220 níže) a Acer (viz body 1367 až 1369 níže) zohlednily ve svých rozhodnutích odložit, zrušit nebo jiným způsobem omezit uvádění počítačů vybavených CPU AMD na trh. Tato skutečnost potvrzuje schopnost těchto plateb omezit hospodářskou soutěž. V tomto rámci je třeba zdůraznit, že kvalifikace čistého omezení jako zneužití závisí jen na schopnosti omezit hospodářskou soutěž, takže nevyžaduje prokázání konkrétního účinku na trh ani příčinné souvislosti (viz, pokud jde o slevy za výlučný odběr, body 103 a 104 výše).

- 213 Zadruhé Komise prokázala, že čistá omezení jsou součástí celkové dlouhodobé strategie zaměřené na zabránění přístupu společnosti AMD ke strategicky nejvýznamnějším prodejním kanálům (viz body 1523 až 1552 níže).
- 214 Konečně v rozsahu, v němž žalobkyně uvádí v bodech 307 až 311 žaloby, že platby týkající se čistého omezení uplatňovaného vůči společnosti Lenovo dosahují kladného výsledku v testu AEC, je třeba konstatovat, že test AEC nepředstavuje nástroj, který je způsobilý vyvrátit protisoutěžní povahu čistého omezení. I za předpokladu, že by se žalobkyni podařilo prokázat, že čisté omezení používané vůči společnosti Lenovo dosahuje kladného výsledku v testu AEC, toto jednání to nezabavuje ani jeho protisoutěžního cíle ani jeho schopnosti ztížit konkurentovi přístup na trh.
- 215 Zadruhé je třeba zamítnout argument žalobkyně, podle kterého se čistá omezení zpochybněná v napadeném rozhodnutí příliš liší od jednání uvedeného ve věci, ve které byl vydán rozsudek Irish Sugar, bod 199 výše, aby je Komise mohla kvalifikovat jako zneužívající. Rozdíly mezi věcí Irish Sugar a touto věcí, uváděné žalobkyní, jsou totiž z právního hlediska irelevantní.
- 216 Nejprve, i když je pravda, že rozsudek Irish Sugar, bod 199 výše, se týká vstupu nového výrobku nového podniku na trh, nic to nemění na tom, že článek 82 ES obecně zakazuje zneužívající jednání způsobilá omezovat odbyt, bez ohledu na to, zda brání vstupu nových výrobků nového podniku na trh, nebo znevýhodňují existující výrobky etablovaného konkurenta. V této věci, i kdyby bylo třeba považovat ADM za etablovaného konkurenta a výrobky dotčené čistými omezeními by nebylo možné označit za nové, tyto okolnosti nijak nemění schopnost těchto jednání ztížit společnosti AMD přístup na trh. Nezpochybňují ani způsob, jakým byla dotčená jednání cílena na AMD. Schopnost ztížit společnosti AMD vstup na trh ani protisoutěžní cíl čistých omezení nezávisí na tom, zda se tato omezení týkají nového výrobku nového podniku na trhu.
- 217 Dále v rozsahu, v němž žalobkyně uvádí, že v rozsudku Irish Sugar, bod 199 výše, Tribunál vycházel z výslovných finančních hrozeb, je třeba konstatovat, že skutečnost, že žalobkyně OEM oznámila, že v případě porušení protisoutěžních podmínek uvedených v bodě 198 riskují ztrátu preferenčních slev v případě společností HP a Acer, nebo že odmítne zvýšit financování v případě společnosti Lenovo, stačí k vyvození závěru, že oznámení žalobkyně mohla podnítit dotčené OEM k dodržování těchto podmínek.
- 218 Konečně žalobkyně tvrdí, že věc, ve které byl vydán rozsudek Irish Sugar, bod 199 výše, se od projednávané věci liší v rozsahu, v němž v projednávaném případě nebyla AMD nucená odejít z trhu, a dokonce zvýšila svůj podíl na trhu. Skutečnost, že AMD neměla větší úspěch, byla podle žalobkyně způsobena jejími vlastními mezemi. Otázka, zda čistá omezení používaná žalobkyní mohla omezit hospodářskou soutěž, však nezávisí na skutečném vyloučení společnosti AMD z trhu. Pro účely prokázání této schopnosti totiž není třeba prokázat skutečný účinek na trh (viz bod 212 výše). Dále je třeba poznamenat, že během dotčených období byly pro CPU AMD uzavřeny různé marketingové kanály. Ostatně v rozsahu, v němž žalobkyně uvádí obchodní úspěch společnosti AMD a obchodní meze tohoto podniku, musí být její argumentace zamítnuta z důvodů uvedených v bodě 186 výše.
- 219 Zatřetí je třeba zamítnout tvrzení žalobkyně, podle kterého je použití pojmu „čisté omezení“ novým druhem zneužití. Je třeba konstatovat, že právní kvalifikace jednání v oblasti zneužití nezávisí na jeho pojmenování, ale na věcných kritériích použitých v této souvislosti. Samotné použití pojmu „čisté omezení“ nemůže stačit k přijetí závěru, že použitá věcná kritéria jsou nová. Pokud jde o věcná kritéria použitá v projednávaném případě, ze znění čl. 82 odst. 2 písm. b) ES vyplývá, že omezování odbytu představuje zneužití. Dále v právu hospodářské soutěže není žádnou novinkou, že jednání, které zjevně nespadá pod hospodářskou soutěž na základě výkonnosti, se považuje za protiprávní (v tomto smyslu viz rozsudek Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, bod 91, a rozsudek Soudního dvora ze dne 3. července 1991, AKZO v. Komise, C-62/86, Recueil, s. I-3359, bod 70).

220 Konečně, i kdyby byla kvalifikace dotčených jednání jako zneužívajících skutečně „nová“, nezpochybňovalo by to pravomoc Komise je zakázat. I v oblasti stanovení pokut již totiž Tribunál konstatoval, že skutečnost, že v předchozích rozhodnutích ještě nebylo zkoumáno jednání, jež by vykazovalo stejné znaky, nezbavuje podnik jeho odpovědnosti (v tomto smyslu viz rozsudky Michelin I, bod 74 výše, bod 107, a AstraZeneca, bod 64 výše, bod 901).

B – *K pravomoci Komise*

1. Argumenty účastnic řízení

- 221 Žalobkyně, podporovaná ACT, uvádí, že územní působnost článků 81 ES a 82 ES není omezena, a Komise proto musí pro účely prohlášení své pravomoci k posouzení jednání, ke kterému docházelo mimo Unii, prokázat přímou příčinnou souvislost s územím Unie tím, že předloží přesvědčivé důkazy o tom, že skutečné provádění dotčených jednání má významný vliv na hospodářskou soutěž v Unii. Je rovněž stanoveno, že v případě obchodování s třetími zeměmi musí Komise též prokázat, že účinky jednání v Unii jsou okamžité, podstatné, přímé a předvídatelné, a to i když se dotčená jednání provádí v rámci Unie.
- 222 Žalobkyně například uvádí, že napadené rozhodnutí nesplňuje kritéria uvedená v předchozím bodě tím, že zpochybňuje dohodu uzavřenou se společností Lenovo v druhém pololetí roku 2006 ohledně notebooků určených pro čínský vnitřní trh.
- 223 I kdyby byl správný přístup Komise, podle kterého může v souvislosti s dotčenými slevami a čistými omezeními prokázat zneužití dominantního postavení bez prokázání jejich účinků, Komise je pro prokázání své pravomoci nicméně povinna prokázat účinky těchto jednání v Unii. Otázka územní pravomoci je totiž samostatnou a odlišnou otázkou, která vyplývá z mezinárodního práva veřejného.
- 224 Žalobkyně během písemné části řízení uvedla, že pokud jde o všechny dohody zahrnující subjekty nacházející se mimo Unii, v projednávané věci společnosti Dell, HP, NEC, Acer a Lenovo, napadené rozhodnutí neprokazuje pravomoc Komise.
- 225 Na jednání žalobkyně prohlásila, že omezuje tento žalobní důvod jen na jednání ve vztahu ke společnostem Acer a Lenovo, což bylo zaznamenáno do zápisu z jednání.
- 226 Pokud jde o společnosti Acer a Lenovo, žalobkyně zdůraznila, že jejich výrobní zařízení se nachází mimo EHP a že nenakupují CPU v EHP ani od společnosti Intel ani od společnosti AMD. Dotčené jednání se týkalo prodeje CPU zákazníkům v Asii, a sice na Tchaj-wanu v případě společnosti Acer a v Číně v případě společnosti Lenovo, a k jeho provádění docházelo v Asii. Okolnost, že určitý počet počítačů společností Acer a Lenovo byl následně prodán v rámci EHP, není relevantní pro otázku provádění předmětného jednání.
- 227 Jelikož chování společnosti Intel vůči společnostem Acer a Lenovo se týkalo prodeje CPU v Asii, okamžité účinky tohoto jednání byly cítit v Asii a nikoliv v EHP. Prodej počítačů, který se jako jediný mohl týkat EHP, uskutečňovaly třetí osoby, a sice společnosti Acer a Lenovo, které Intel nekontrolovala.
- 228 Dotčený objem počítačů byl velmi malý a účinek v EHP nelze považovat za podstatný.
- 229 Na jednání žalobkyně rovněž uvedla, že dotčené jednání nemohlo ovlivnit obchod mezi členskými státy.
- 230 Komise argumenty žalobkyně a ACT popírá.

2. Závěry Tribunálu

a) Úvodní poznámky

- 231 Nejprve je třeba zdůraznit, že v judikatuře Soudního dvora a Tribunálu se používají dva přístupy, aby se prokázalo, že pravomoc Komise je odůvodněná s ohledem na pravidla mezinárodního práva veřejného.
- 232 První přístup se opírá o zásadu teritoriality. Tento přístup byl použit v rozsudku Soudního dvora ze dne 27. září 1988, *Ahlström Osakeyhtiö a další v. Komise* (89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 a 125/85 až 129/85, Recueil, s. 5193, dále jen „rozsudek Celulóza“). V bodě 16 tohoto rozsudku Soudní dvůr uvedl, že je třeba rozlišovat dvě složky jednání, a sice vytvoření kartelové dohody a její provádění. Rozhodnout, že použitelnost zákazů stanovených právem hospodářské soutěže závisí na místě vytvoření kartelové dohody, by zjevně poskytlo podnikům jednoduchý prostředek, jak se uvedeným zákazům vyhnout. Soudní dvůr tedy konstatoval, že rozhodující je místo, kde je kartelová dohoda prováděna.
- 233 Druhý přístup se opírá o kvalifikované účinky jednání v Unii. Tento přístup byl použit v rozsudku Tribunálu ze dne 25. března 1999, *Gencor v. Komise* (T-102/96, Recueil, s. II-753, dále jen „rozsudek Gencor“). V bodě 90 tohoto rozsudku Tribunál uvádí, že pokud se dá předpokládat, že navrhované spojení bude mít okamžitý a podstatný účinek v Unii, je použití nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 1990, L 257, s. 13) odůvodněné z hlediska mezinárodního práva veřejného.
- 234 Úvaha žalobkyně, která tvrdí, že v případě obchodování s třetími zeměmi musí Komise prokázat, že účinky jednání v Unii jsou okamžité, podstatné, přímé a předvídatelné, a to i pokud se dotčená jednání provádí v rámci Unie, je tvrzením, že provádění a kvalifikované účinky v Unii jsou kumulativními podmínkami.
- 235 Komise na jednání zdůraznila, že v projednávané věci je její pravomoc odůvodněná zaprvé na základě teorie provádění dotčených jednání v EHP, která byla použita v rozsudku *Celulóza*, bod 232 výše, a zadruhé na základě teorie účinků použité v rozsudku *Gencor*, bod 233 výše.
- 236 V tomto ohledu je třeba uvést, že prokázání provádění dotčených jednání v EHP nebo prokázání kvalifikovaných účinků jsou alternativní, a nikoliv kumulativní prostředky pro účely prokázání toho, že pravomoc Komise je s ohledem na pravidla mezinárodního práva veřejného odůvodněná.
- 237 V rozsudku *Celulóza*, bod 232 výše, se Soudní dvůr pouze opřel o provádění dotčeného jednání na území Unie.
- 238 Žalobkyně nemůže vyvozovat žádný argument ze skutečnosti, že generální advokát Darmon uvedl ve svém stanovisku předcházejícím rozsudku *Celulóza*, bod 232 výše (Recueil, s. 5214, bod 82), že Soudnímu dvoru přísluší „pro určení toho, zda Komise správně vykonala svou pravomoc ve vztahu k žalobkyním, přezkoumat, zda účinky jí tvrzeného jednání byly podstatné, přímé a předvídatelné“. Generální advokát totiž navrhl Soudnímu dvoru, aby se pro účely konstatování pravomoci Komise opřel o účinky dotčeného chování na území Unie. Soudní dvůr se návrhem generálního advokáta neřídil a vycházel z provádění kartelové dohody v Unii. Z rozsudku Soudního dvora v této věci tak vyplývá, že jestliže může být pravomoc Komise konstatována na základě provádění dotčeného jednání v Unii, není nezbytné pro stanovení pravomoci Komise zkoumat existenci účinků.
- 239 Žalobkyně se v tomto rámci opírá rovněž o rozsudek *Gencor*, bod 233 výše.

- 240 V rozsudku Gencor, bod 233 výše (body 89 až 101) však Tribunál vycházel pro účely prokázání toho, že pravomoc Komise je odůvodněná s ohledem na mezinárodní právo veřejné, jen z kvalifikovaných účinků.
- 241 Je sice pravda, že v bodě 87 tohoto rozsudku Tribunál připomněl, že podle rozsudku Celulóza je kritérium plnění dohody splněno pouhým prodejem v Unii. Nicméně uvedený bod 87 spadá do úvahy Tribunálu, ve které uvedl, že nařízení č. 4064/89 nepřisuzuje pro účely vymezení své územní působnosti větší význam činností výrobním než prodejním (rozsudek Gencor, bod 233 výše, body 85 až 88). V tomto rámci Tribunál zamítl argument žalobkyně vycházející z rozsudku Celulóza, bod 232 výše, přičemž uvedl, že podle tohoto rozsudku je kritérium provádění kartelové dohody splněno pouhým prodejem. Tribunál tedy zamítl argument žalobkyně, podle kterého z rozsudku Celulóza, bod 232 výše, vyplývalo, že výrobní činnosti byly upřednostněny před prodejními činnostmi.
- 242 Dále Tribunál v rozsudku Gencor, bod 233 výše (body 89 až 101) přezkoumal, zda bylo použití nařízení č. 4064/89 v této věci v souladu s mezinárodním právem veřejným. V tomto rámci se Tribunál omezil na přezkoumání, zda byla splněna kritéria okamžitého, podstatného a předvídatelného účinku v Unii.
- 243 Z rozsudku Gencor, bod 233 výše, tedy vyplývá, že k odůvodnění pravomoci Komise podle pravidel mezinárodního práva veřejného stačí, aby byla splněna kritéria okamžitého, podstatného a předvídatelného účinku v Unii.
- 244 Z výše uvedeného vyplývá, že k odůvodnění pravomoci Komise s ohledem na mezinárodní právo veřejné stačí prokázat buď kvalifikované účinky jednání, nebo jeho provádění v Unii.
- 245 Kromě toho je třeba uvést, že v napadeném rozhodnutí se Komise výslovně nezabývá otázkou, zda je pravomoc Komise odůvodněná s ohledem na pravidla mezinárodního práva veřejného. Komise v této souvislosti zdůrazňuje, že v bodech 1749 až 1753 odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabývala otázkou ovlivnění obchodu mezi členskými státy.
- 246 Dále Komise zdůrazňuje, aniž by jí žalobkyně v tomto bodě protiřčila, že během správního řízení žalobkyně nikdy nezpochybnila otázku mezinárodní pravomoci Komise.
- 247 V tomto rámci je třeba zdůraznit, že znění článku 82 ES obsahuje dvě skutečnosti, které se týkají vazby s územím Unie. Zaprvé článek 82 ES vyžaduje existenci dominantního postavení „na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části“. Zadruhé vyžaduje, aby dotčené jednání mohlo ovlivnit obchod mezi členskými státy. V napadeném rozhodnutí Komise konstatovala existenci dominantního postavení žalobkyně na celosvětové úrovni, což zahrnuje společný trh. Dále v bodech 1749 až 1753 odůvodnění uvedeného rozhodnutí výslovně přezkoumala ovlivnění obchodu mezi členskými státy.
- 248 Otázka, zda je pravomoc Komise odůvodněná s ohledem na mezinárodní právo veřejné, je samozřejmě odlišná od otázky kritérií stanovených článkem 82 ES. V tomto ohledu je třeba uvést, že kritérium ovlivnění obchodu mezi členskými státy má vymezit sféru použití pravidel Společenství oproti vnitrostátním právním předpisům (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. března 1974, *Istituto Chemioterapico Italiano a Commercial Solvents v. Komise*, 6/73 a 7/73, Recueil, s. 223, bod 31).
- 249 Nicméně s přihlédnutím ke skutečnosti, že se Komise v napadeném rozhodnutí vyjádřila ke dvěma kritériím stanoveným v článku 82 ES, která se týkají souvislosti s územím Unie, jakož i ke skutečnosti, že žalobkyně během správního řízení nezpochybnila mezinárodní pravomoc Komise, nebylo nutné, aby Komise v napadeném rozhodnutí poskytla výslovné odůvodnění k této otázce (rovněž, pokud jde o povinnost odůvodnit pravomoc Komise, viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. července 1972, *Imperial Chemical Industries v. Komise*, 48/69, Recueil, s. 619, body 143 až 145). Žalobkyně kromě toho na jednání upřesnila, že její žalobní důvod se netýkal chybějícího odůvodnění, což bylo zapsáno do zápisu z jednání.

b) Ke kvalifikovaným účinkům

1) Úvodní poznámky

- 250 Žalobkyně uvádí, že nepřezkoumání existence podstatných, přímých a předvídatelných účinků v Unii Komisí je obzvláště závažné, když Komise v bodě 1685 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že nebyla povinna „prokázat konkrétní účinky zneužití podle článku 82 [ES]“.
- 251 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že Komise není povinna prokázat existenci konkrétních účinků, aby odůvodnila svou pravomoc s ohledem na mezinárodní právo veřejné. Kritéria okamžitého, podstatného a předvídatelného účinku neznamenaají, že tento účinek musí být i konkrétní. Komisi totiž přísluší zajistit ochranu hospodářské soutěže na společném trhu před hrozbami pro její účinné fungování.
- 252 Za těchto okolností nelze mít za to, že se Komise musí omezit jen na stíhání a sankcionování zneužívajícího jednání, které dosáhlo očekávaného výsledku a u kterého došlo k ohrožení fungování hospodářské soutěže. Komisi nelze odsoudit k pasivnímu postoji v případě hrozby pro strukturu účinné hospodářské soutěže na společném trhu, a může tedy zasáhnout i v případech, ve kterých k ohrožení nedošlo nebo ještě nedošlo.
- 253 V projednávané věci bylo kromě toho účelem jednání vůči společnostem Acer a Lenovo vyvolávat účinky na společném trhu.
- 254 Jednání vůči společnosti Acer totiž spočívalo v poskytování plateb této společnosti za podmínky, že Acer celosvětově oddálí uvedení notebooku vybaveného CPU AMD na trh. Cílem takového finančního podnětu bylo, aby během určitého období nebyl určitý model počítače společnosti Acer dostupný na trhu nikde ve světě, včetně EHP.
- 255 Jednání vůči společnosti Lenovo spočívalo zaprvé v poskytování plateb této společnosti pod podmínkou, že oddálí a nakonec zruší uvedení notebooků vybavených CPU x86 společnosti AMD na trh. Toto jednání směřovalo tedy k tomu, aby modely počítačů společnosti Lenovo vybavené CPU AMD nebyly dostupné nikde na světě, včetně EHP. Zadruhé jednání vůči společnosti Lenovo spočívalo v poskytování slev, jejichž výše byla podmíněna tím, že Lenovo nakoupí všechny CPU x86 určené pro její notebooky u společnosti Intel. Toto chování směřovalo k tomu, aby žádný z notebooků společnosti Lenovo vybavený CPU AMD nebyl dostupný na trhu, včetně EHP. Cílem tohoto chování společnosti Intel bylo tedy vyvolat účinky rovněž v EHP. Za těchto okolností otázka, zda žalobkyně dosáhla očekávaného výsledku, není relevantní v rámci přezkumu odůvodněnosti pravomoci Komise s ohledem na mezinárodní právo veřejné.
- 256 Kromě toho je třeba uvést, že sama žalobkyně se opírá o rozsudek Tribunálu ze dne 27. září 2006, Haladjian Frères v. Komise (T-204/03, Sb. rozh. s. II-3779), a zejména o bod 167, ve kterém Tribunál uvedl toto:
- „Aby použití pravidel hospodářské soutěže na dohodu týkající se výrobků, které byly zakoupeny ve Spojených státech za účelem jejich prodeje ve Společenství, bylo odůvodněné, tato dohoda musí na základě všech skutkových a právních okolností umožnit s dostatečným stupněm pravděpodobnosti předpokládat, že by mohla mít více než zanedbatelný vliv na hospodářskou soutěž ve Společenství a obchod mezi členskými státy (v tomto smyslu viz rozsudek [Soudního dvora ze dne 28. dubna 1998,] Javico, [C-306/96, Recueil, s. I-1983], body 16 a 18). Pouhá skutečnost, že jednání má určitý dopad, ať je jakýkoliv, na hospodářství Společenství, nepředstavuje sama o sobě dostatečně úzkou souvislost, která by mohla založit pravomoc Společenství. Aby byl tento dopad zohledněn, musí být podstatný, tj. značný a zanedbatelný.“

257 Tento rozsudek tedy nevyžaduje existenci konkrétních účinků na hospodářskou soutěž v Unii, ale jen dostatečnou pravděpodobnost, že dotčená dohoda by na ní mohla mít více než nepatrný vliv. V tomto rámci je třeba uvést, že se tato úvaha výslovně netýká otázky odůvodněnosti pravomoci Komise s ohledem na mezinárodní právo veřejné, ale byla učiněna v rámci přezkumu otázky, zda byla splněna kritéria stanovená v článku 81 ES. Tento rozsudek, na který se žalobkyně odvolává, je však prvkem potvrzujícím, že účinky jednání na hospodářskou soutěž nemusí být nezbytně konkrétní, aby zakládaly dostatečně úzkou souvislost s Unií, která může založit pravomoc Komise.

258 Je třeba tedy přezkoumat, zda jsou v projednávaném případě splněna tři kritéria podstatného, okamžitého a předvídatelného účinku.

2) Acer

2.1) Podstatný účinek

259 Žalobkyně uvádí, že odklad, který Komise uvádí v napadeném rozhodnutí, se týkal modelu notebooku vybaveného CPU AMD s technologií 64 bitů. Zdůrazňuje, že ve čtvrtém čtvrtletí roku 2003, bylo na celosvětové úrovni dostupných pouze 100 000 CPU tohoto typu. Podle ní mohla Acer nakoupit maximálně 4 000 jednotek tohoto typu a většina počítačů společnosti Acer dotčených odkladem uvedení na trh by se v každém případě prodávala mimo EHP. Účinky v EHP tedy nemohly být v žádném případě podstatné.

260 Komise zpochybňuje počet 4 000 jednotek. Na jednání však připustila, že množství dotčených počítačů bylo malé. Na tomto jednání nicméně zdůraznila, že při existenci celkové strategie zaměřené na vyloučení jediného významného konkurenta společnosti Intel z trhu a jediného a trvajících protiprávního jednání, nebylo třeba posuzovat účinky různých jednání jednotlivě.

261 Pokud jde o podstatnost účinků, je třeba nejprve zdůraznit, že není třeba, aby Unie nebo EHP byly více ovlivněné než jiné regiony světa (v tomto smyslu viz rozsudek Gencor, bod 233 výše, bod 98).

262 Kromě toho EHP představuje významnou část světového trhu. Pro ilustraci je třeba uvést, že podle bodu 1775 odůvodnění napadeného rozhodnutí prodej počítačů vybavených CPU x86 společnosti Intel v regionu ESVA odpovídal přibližně 32 % celosvětového prodeje. Dále Komise uvedla, že hodnota prodeje společnosti Intel podnikům usazeným v EHP odpovídala přibližně 80 % prodeje v regionu ESVA.

263 Je třeba dále zdůraznit, že z důkazů citovaných v napadeném rozhodnutí, zejména z elektronické zprávy citované v bodě 1240 níže, vyplývá, že Acer plánovala prodávat v Evropě model dotčený odkladem uvedení na trh. Je tedy třeba zamítnout argument uplatněný žalobkyní na jednání, podle kterého je možné, že všechny dotčené počítače byly prodávány mimo EHP.

264 Poskytnutí finančního podnětu s cílem podnítit zákazníka k celosvětovému odkladu uvedení počítače vybaveného CPU konkurenta na trh, jehož prodej byl v Evropě plánovaný, může mít přinejmenším potenciální účinky v EHP.

265 ACT tvrdí, že z elektronické zprávy citované v bodě 1240 níže vyplývá, že čisté omezení uvedené Komisí se týkalo pouze omezení prodejů společnosti Acer do zemí mimo Evropu.

266 V tomto ohledu stačí konstatovat, že Acer se nakonec zavázala odložit uvedení dotčeného počítače na trh celosvětově (viz body 1246, 1247, 1268 a 1269 níže). Argument ACT, podle kterého Komise zjistila protiprávní jednání, které se týkalo pouze prodeje společnosti Acer do zemí mimo Evropu, není tedy skutkově podložený.

- 267 Kromě toho je třeba uvést, že Komise správně dospěla k závěru, že různá jednání uvedená v napadeném rozhodnutí byla součástí jediného a trvajícího protiprávního jednání (viz body 1561 až 1563 níže).
- 268 Pro přezkoumání, zda jsou účinky podstatné, není třeba posuzovat jednotlivé skutky, které jsou součástí jediného a trvajícího protiprávního jednání. Stačí naopak, že jediné protiprávní jednání mohlo mít jako celek podstatné účinky.
- 269 Pokud jde o ovlivnění obchodu mezi členskými státy ve smyslu článku 82 ES, z judikatury vyplývá, že je třeba zohlednit důsledky zneužití dominantního postavení pro strukturu účinné hospodářské soutěže na společném trhu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. října 1979, Greenwich Film Production, 22/79, Recueil, s. 3275, bod 11, a citovaná judikatura). Soudní dvůr rovněž upřesnil, že při přezkoumání, zda se použije článek 82 ES, nelze posuzovat plnění určitých smluv samostatně, ale ve světle všech činností dotčeného podniku (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Greenwich Film Production, bod 12). Pokud jde o kritérium ovlivnění obchodu mezi členskými státy, Soudní dvůr tedy výslovně konstatoval, že není třeba posuzovat určité smlouvy jednotlivě.
- 270 Stejný závěr v případě jediného a trvajícího protiprávního jednání platí při přezkoumání, zda je pravomoc Komise odůvodněná s ohledem na mezinárodní právo veřejné. Podnikům totiž nelze umožnit, aby se vyhnuly použití pravidel hospodářské soutěže tím, že kombinují více jednání sledujících stejný cíl, z nichž každé jednotlivě nemůže mít podstatný účinek v Unii, ale dohromady takový účinek mít mohou.
- 271 V projednávaném případě je třeba připomenout, že jediné a trvající protiprávní jednání jako celek ovlivnilo podle výpočtů provedených poradcem žalobkyně v průměru přibližně 14 % celosvětového trhu, pokud se tyto výpočty neomezují pouze na spornou část toho, co je třeba považovat za podstatnou část trhu (viz bod 194 výše).
- 272 Tato okolnost postačuje pro konstatování, že případné účinky jednání žalobkyně byly podstatné.
- 273 Dále je třeba uvést, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že žalobkyně sledovala dlouhodobou strategii zaměřenou na zabránění přístupu společnosti AMD ke strategicky nejvýznamnějším prodejním kanálům (viz body 1523 až 1552 níže).
- 274 Z judikatury vyplývá, že ve vztahu ke kritériu ovlivnění obchodu mezi členskými státy je třeba zohlednit dopady na strukturu účinné hospodářské soutěže na společném trhu, které vyplývají z odstranění konkurenta (v tomto smyslu viz rozsudek Istituto Chemioterapico Italiano a Commercial Solvents v. Komise, bod 248 výše, bod 33, a rozsudek Tribunálu ze dne 8. října 1996, Compagnie maritime belge transports a další v. Komise, T-24/93 až T-26/93 a T-28/93, Recueil, s. II-1201, bod 203). Změny ve struktuře trhu je třeba zohlednit i při určení existence podstatných účinků v EHP v rámci přezkumu otázky, zda je pravomoc Komise odůvodněná s ohledem na mezinárodní právo veřejné (v tomto smyslu viz rozsudek Gencor, bod 233 výše, body 94 a 96).
- 275 V tomto rámci je třeba zdůraznit, že nejen odstranění konkurenta může mít dopady na strukturu hospodářské soutěže na společném trhu, ale že i jednání způsobilé oslabit jediného významného konkurenta žalobkyně na světové úrovni tím, že mu brání v přístupu k nejvýznamnějším prodejním kanálům, jako je jednání dotčené v projednávané věci, může mít rovněž důsledky pro strukturu účinné hospodářské soutěže na společném trhu. Proto konstatování, podle kterého je třeba potenciální účinky jednání žalobkyně považovat za podstatné, je odůvodněné i z důvodu potenciálních vlivů na strukturu účinné hospodářské soutěže na společném trhu.
- 276 Z výše uvedeného vyplývá, že potenciální účinky jednání žalobkyně musí být považovány za podstatné.

2.2) Okamžitý účinek

- 277 Jednání společnosti Intel mělo za cíl a mohlo vyvolat okamžitý účinek v EHP.
- 278 Toto jednání totiž mělo za cíl a mohlo podnítit Acer k odkladu uvedení notebooku vybaveného CPU společnosti AMD celosvětově na trh, včetně EHP. Odklad uvedení na trh znamená, že určitý model počítače s CPU společnosti AMD není po určitou dobu dostupný, a to ani v EHP. Nejde tedy jen o sekundární účinek, ale o přímý účinek.
- 279 V rozporu s tvrzením žalobkyně a ACT, okolnost, že Intel neprodávala společnosti Acer CPU v EHP, neznamená, že jednání společnosti Intel mohlo mít v EHP jen nepřímý účinek. Podmínka, které platby podléhaly, a sice odklad uvedení určitého modelu počítače celosvětově na trh, včetně EHP, se totiž přímo týkala prodeje počítačů společností Acer.
- 280 Dále jediné a trvajícím jednání, kterého se žalobkyně dopustila, mohlo mít jako celek okamžitý účinek oslabení jediného významného konkurenta žalobkyně tím, že mu zabránilo v přístupu k nejvýznamnějším prodejním kanálům, a tedy změnilo strukturu účinné hospodářské soutěže na společném trhu.

2.3) Předvídatelný účinek

- 281 Účinek, že určitý model počítače vybavený CPU společnosti AMD nebude během doby odkladu dostupný, a to včetně EHP, byl pro žalobkyni předvídatelný. Jedná se totiž o zamýšlený účinek jejího jednání.
- 282 Stejně tak oslabení jediného významného konkurenta žalobkyně bylo žalobkyní předvídatelné a zamýšlené.

3) Lenovo

3.1) K čistým omezením

i) K odkladu uvedení na čínský trh

- 283 Žalobkyně uvádí, že první odklad uvedení na trh tvrzený Komisí v napadeném rozhodnutí souvisí s opožděným uvedením dvou modelů notebooků vybavených CPU společnosti AMD na trh v Číně (v tomto ohledu viz body 1035 a 1037 níže). Tato dohoda měla vliv jen na čínský trh a neprováděla se v Unii.

- 284 V tomto ohledu stačí konstatovat, že Komise v napadeném rozhodnutí neprokázala existenci porušení článku 82 ES v souvislosti s odkladem uvedení notebooků vybavených CPU společnosti AMD na trh v Číně (viz bod 1042 níže). Argumentace žalobkyně týkající se neexistence pravomoci Komise sankcionovat toto jednání je tedy irelevantní.

ii) K odkladu uvedení na celosvětový trh

- 285 Odklad uvedení na trh dotčený v napadeném rozhodnutí se týká opožděného uvedení uvedených modelů počítačů na celosvětový trh. V tomto ohledu žalobkyně na jednání uvedla, že z přílohy A.120 žaloby vyplývá, že pro tyto dva modely počítačů dotčených odkladem uvedení na trh byla plánovaná úroveň prodeje velmi nízká.

- 286 V tomto ohledu je třeba uvést, že z této přílohy vyplývá, že ke dni 1. června 2006 plánovaná čísla prodeje v regionu ESVA pro čtvrté čtvrtletí roku 2006 týkající se dvou modelů notebooků dotčených odkladem uvedení na trh byla 5 400 a 4 250 jednotek.
- 287 Na jednání žalobkyně naznačila, že je možné, že všechny tyto počítače byly určeny pro oblasti regionu ESVA mimo EHP.
- 288 V tomto ohledu je třeba uvést, že ze strany žalobkyně se jedná jen o spekulaci, kterou nepodložila žádným tvrzením. Je pravda, že z přílohy A.120 žaloby nevyplývá přesný objem prodeje plánovaného v EHP. Je však třeba uvést, že EHP je velmi významnou částí regionu ESVA.
- 289 Z přílohy A.120 žaloby jasně vyplývá, že Lenovo plánovala prodej v regionu ESVA. Tato okolnost postačuje ke konstatování přinejmenším potenciálních účinků v EHP, když neexistují konkrétní nepřímé důkazy umožňující předpokládat, že celý plánovaný prodej se týkal částí regionu ESVA mimo EHP.
- 290 Je pravda, že počet dotčených jednotek v regionu ESVA byl nízký. Je však třeba uvést, že jednání vůči společnosti Lenovo bylo součástí jediného a trvajícího protiprávního jednání a že postačuje, že toto protiprávní jednání mohlo mít jako celek podstatný účinek, jako je tomu v projednávané věci (viz body 267 až 276 výše).
- 291 Pokud jde o okamžitost účinku a jeho předvídatelnost, úvahy uvedené v bodech 277 až 282 výše se použijí *mutatis mutandis*.

3.2) Ke slevám za výlučný odběr

- 292 Podle napadeného rozhodnutí poskytla Intel společnosti Lenovo od ledna 2007 do prosince 2007 slevy, jejichž výše podléhala tomu, že Lenovo bude nakupovat všechny CPU x86 do svých notebooků od společnosti Intel.
- 293 Napadené rozhodnutí uvádí finanční podnět poskytnutý společností Intel společnosti Lenovo s cílem podnítit ji k tomu, aby ve svých noteboocích používala výlučně CPU x86 vyrobené společností Intel. Okamžitým účinkem tohoto jednání mohlo být, že žádný notebook společnosti Lenovo vybavený CPU x86 od konkurenta společnosti Intel nebyl nikde ve světě dostupný, a to včetně EHP. Okolnost, že Intel prodává CPU, zatímco Lenovo prodává počítače, neznamená, že účinek může být jen nepřímý. Pokud se totiž Lenovo cele zásobuje CPU x86 určených pro její notebooky u společnosti Intel, přímo a nezbytně to znamená, že nemůže vyrábět ani prodávat žádný počítač vybavený CPU x86 od konkurenta.
- 294 Tento účinek byl pro Intel předvídatelný, a dokonce ho zamýšlela.
- 295 Pokud jde o podstatnost účinku, stačí připomenout, že slevy za výlučný odběr jsou součástí jediného a trvajícího protiprávního jednání, které mohlo mít jako celek podstatný účinek na území Unie a EHP, což je postačující (viz body 267 až 276 výše). Není tedy třeba přezkoumat otázku, zda slevy za výlučný odběr poskytnuté společnosti Lenovo, mohly mít, posuzované samostatně, podstatný účinek na uvedeném území.
- 296 Z výše uvedeného vyplývá, že jednání společnosti Intel, které Komise uvádí v napadeném rozhodnutí, mohlo mít podstatný, okamžitý a předvídatelný účinek v rámci EHP. Z toho vyplývá, že pravomoc Komise k sankcionování tohoto jednání je odůvodněná s ohledem na pravidla mezinárodního práva veřejného.
- 297 Provádění dotčeného jednání na území EHP bude tedy následně přezkoumáno jen pro úplnost.

c) K provádění

- 298 Žalobkyně uvádí, že v souladu s judikaturou se pro účely založení pravomoci Komise vyžaduje přímý prodej výrobků, na které se dotčené jednání vztahuje, samotným podnikem do Unie. V projednávané věci Komise neprokázala, že každé z uváděných zneužívajících jednání se týkalo přímého prodeje relevantního výrobku, a sice CPU x86, společností Intel kupujícím v rámci Unie nebo EHP.
- 299 Žalobkyně zdůrazňuje, že neprodávala CPU x86 společnosti Acer ani společnosti Lenovo v EHP. Společnosti Acer a Lenovo neprodávaly výrobky dotčené napadeným rozhodnutím, a sice CPU x86, ale počítače vybavené CPU x86.
- 300 Komise argumenty žalobkyně popírá.

1) Acer

- 301 Je třeba připomenout, že provádění dotčených jednání v Unii je dostačující k odůvodnění pravomoci Komise s ohledem na mezinárodní právo veřejné (v tomto smyslu viz rozsudek Celulóza, bod 232 výše, bod 16).
- 302 Je pravda, že ve věci, v níž byl vydán rozsudek Celulóza, bod 232 výše (body 12, 13, 16 a 17), Soudní dvůr konstatoval, že k provádění dotčené kartelové dohody na společném trhu došlo prostřednictvím přímého prodeje účastníky kartelové dohody kupujícím usazeným v Unii za skutečně koordinované ceny.
- 303 Z toho však nevyplývá, že přímý prodej prováděný osobami, kterým je určeno napadené rozhodnutí Komise, je jediným způsobem provádění jednání v Unii. Pouhá okolnost, že žalobkyně neprodávala CPU dceřiným společnostem Acer a Lenovo se sídlem v EHP, tedy nevylučuje provádění dotčených jednání v EHP.
- 304 V projednávaném případě Komise v napadeném rozhodnutí neuváděla jednání zahájené samotnou žalobkyní na území EHP s cílem provádět čisté omezení týkající se společnosti Acer.
- 305 Zneužití dominantního postavení však v projednávaném případě spočívalo v poskytnutí finančního podnětu s cílem podnítit Acer k odkladu uvedení určitého modelu notebooku na trh celosvětově. Podmínka, které podléhaly platby poskytnuté společností Intel, a sice odklad uvedení určitého modelu notebooku vybaveného CPU AMD na trh, byla určena k tomu, aby jí Acer prováděla všude na světě, včetně EHP.
- 306 V takovém případě by bylo nepřirozené omezit se jen na zohlednění provádění dotčeného jednání samotným podnikem v dominantním postavení. Naopak je třeba rovněž zohlednit jeho provádění zákazníkem tohoto podniku.
- 307 V tomto rámci je třeba skutečnost, že zákazník podniku v dominantním postavení se po určitou dobu zdrží prodeje určitého modelu počítače v EHP, považovat za provádění čistého omezení.
- 308 Kromě toho z důkazů citovaných v napadeném rozhodnutí vyplývá, že Acer podnikla v regionu ESVA činnosti směřující k odložení uvedení dotčeného počítače na trh. Z elektronické zprávy citované v bodě 1247 níže, kterou Komise v této souvislosti uvedla na jednání, vyplývá, že v rámci společnosti Acer dostal [důvěrné] pokyn „nechat být“ dotčené CPU AMD pro rok 2003 a že se tento pokyn bude uplatňovat v regionu ESVA.
- 309 Z výše uvedeného vyplývá, že pravomoc Komise byla odůvodněná rovněž z důvodu provádění protiprávního jednání na území Unie a EHP.

2) Lenovo

- 310 Pokud jde o čistá omezení, a sice slevy poskytované pod podmínkou, že Lenovo odloží uvedení dvou modelů počítačů na trh, je třeba uvést, že tato omezení měla Lenovo provádět v celém světě, včetně EHP. Z toho vyplývá, že pravomoc Komise byla odůvodněná i z důvodu provádění protiprávního jednání na uvedeném území. V této souvislosti úvahy uvedené v bodech 304 až 307 výše platí *mutatis mutandis*.
- 311 Pokud jde o slevy za výlučný odběr, Lenovo měla protislužbu za tyto slevy, tedy výlučný odběr CPU x86 určených pro notebooky společností Lenovo od společnosti Intel, provádět v celém světě, včetně EHP, tím, že bude prodávat výlučně notebooky vybavené CPU x86 společnosti Intel. V tomto rámci je třeba zdůraznit, že určení CPU, a sice jejich použití společností Lenovo v noteboocích, bylo součástí protislužby, tak jak byla definována. Za těchto okolností nemůže žalobkyně vyvozovat žádný argument ze skutečnosti, že dotčený trh se týkal CPU x86, zatímco Lenovo neprodávala CPU, ale počítače zahrnující CPU. Protislužba tak, jak byla definovaná, totiž zakládala přímou souvislost s počítači, které vyrábí a prodává Lenovo.
- 312 Cílem chování žalobkyně bylo, aby se protislužba společnosti Lenovo prováděla všude, kde Lenovo prodávala notebooky, včetně EHP.
- 313 Jelikož protislužba tak, jak byla definována, se zvláště týkala CPU určených pro použití v určitém druhu výrobků, a sice noteboocích, žalobkyně nemůže užitečně tvrdit, že sama neměla vliv na používání CPU společnosti Intel společností Lenovo. Kromě toho žalobkyně neuvedla, že by nevěděla o skutečnosti, že Lenovo působí na společném trhu a prodává na něm své notebooky.
- 314 Z výše uvedeného vyplývá, že s ohledem na chování žalobkyně vůči společnosti Lenovo je pravomoc Komise odůvodněná rovněž z důvodu provádění protiprávního jednání na území Unie a EHP.

d) K ovlivnění obchodu mezi členskými státy

- 315 Na jednání žalobkyně rovněž uvedla, že dotčené jednání nemohlo ovlivnit obchod mezi členskými státy.
- 316 Pokud jde o kritérium ovlivnění obchodu mezi členskými státy, Komise uvádí v bodě 1750 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že zneužití, které mělo vliv na strukturu hospodářské soutěže ve více než jednom členském státě, mohlo ze své povahy ovlivnit obchod mezi členskými státy.
- 317 Podle judikatury, aby rozhodnutí, dohoda nebo jednání mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy, musí být možné s dostatečnou pravděpodobností předpokládat na základě souhrnu skutkových a právních okolností, že mohou přímo nebo nepřímo, skutečně nebo potenciálně ovlivnit obchod mezi členskými státy, a to tak, že se lze obávat, že by mohly být překážkou uskutečňování jednotného trhu mezi členskými státy. Kromě toho je třeba, aby tento vliv nebyl zanedbatelný (viz rozsudek Javico, bod 256 výše, bod 16, a citovaná judikatura).
- 318 V projednávaném případě žalobkyně neuvedla, že její jednání vůči společnostem Acer a Lenovo se týkalo jen území jednoho členského státu. Žalobkyně se při zpochybnění ovlivnění obchodu mezi členskými státy opírala spíše o okolnost, že účinky byly citelné na územích mimo EHP a že v každém případě objem dotčených počítačů byl velmi nízký, takže účinky nemohly být v žádném případě podstatné.
- 319 Jak však bylo uvedeno v bodě 269 výše, není třeba jednotlivě zohlednit účiny jednání vůči společnostem Acer a Lenovo. Jediné protiprávní jednání, kterého se dopustila žalobkyně, mohlo mít jako celek podstatný účinek v rámci Unie a EHP.

- 320 Je tedy třeba zamítnout argumentaci žalobkyně, která směřuje ke zpochybnění ovlivnění obchodu mezi členskými státy.
- 321 Z výše uvedeného vyplývá, že argumentace žalobkyně směřující ke zpochybnění pravomoci Komise musí být zamítnuta.

C – Procesní vady

1. K odmítnutí Komise umožnit žalobkyni druhé slyšení

- 322 Žalobkyně, podporovaná ACT, tvrdí, že Komise neprávem odmítla provést druhé slyšení, aby vyslechla Intel k doplňujícímu oznámení námitek z roku 2008 (viz bod 9 výše) a k dopisu uvádějícímu skutkové okolnosti (viz bod 13 výše), přestože se v těchto dokumentech uváděla úplně nová tvrzení zejména o podmíněných slevách a čistých omezeních ve vztahu ke společnosti Lenovo a o poskytnutí slev společnosti MSH.
- 323 V souladu s čl. 10 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. L 123, s. 18), Komise při zaslání oznámení námitek stanoví stranám lhůtu, ve které ji mohou písemně informovat o svých stanoviscích. Komise není povinna zohledňovat písemná vyjádření došlá po uplynutí této lhůty.
- 324 V souladu s článkem 12 nařízení č. 773/2004, Komise poskytne stranám, kterým určila oznámení námitek, možnost přednést ústně své argumenty při slyšení, pokud o to požádají v písemných vyjádřeních.
- 325 Pokud jde o doplňující oznámení námitek z roku 2008, je mezi účastníky řízení nesporné, že žalobkyně měla v zásadě právo na druhé slyšení podle výše uvedených ustanovení. Komise uznala existenci tohoto práva v průvodním dopise k doplňujícímu oznámení námitek z roku 2008. Nicméně je třeba konstatovat, že žalobkyně nepožádala o druhé slyšení včas. V doplňujícím oznámení námitek z roku 2008 Komise nejprve poskytla žalobkyni lhůtu osmi týdnů, aby předložila vyjádření. Dne 15. září 2008 byla úředníkem pro slyšení tato lhůta prodloužena až do 17. října 2008 (viz bod 10 výše). Žalobkyně neodpověděla na doplňující oznámení námitek z roku 2008 v této posledně uvedené lhůtě, ani nepožádala o druhé slyšení. V důsledku toho došlo k prekluzi jejího práva na druhé slyšení.
- 326 Tento závěr, který vyplývá již ze znění čl. 10 odst. 2 a článku 12 nařízení č. 773/2004, je potvrzen samotným cílem těchto ustanovení. Povinnost osoby, které je určeno oznámení námitek, požádat o slyšení ve lhůtě stanovené Komisí, jinak dojde k prekluzi, je odůvodněná hospodárností řízení. Příprava slyšení totiž vyžaduje nezanedbatelné koordinační úsilí ze strany Komise z důvodu, že slyšení se neúčastní jen osoba, které bylo oznámení námitek určeno, a útvary Komise, ale případně i třetí osoby a zástupci členských států. Komise musí mít navíc dostatek času, aby mohla v konečném rozhodnutí zohlednit připomínky uvedené při slyšení.
- 327 Pokud jde dále o dopis uvádějící skutkové okolnosti, je třeba konstatovat, že právo na slyšení stanovené článkem 12 nařízení č. 773/2004 existuje jen v návaznosti na vydání oznámení námitek Komisí. Žalobkyně tak neměla právo na slyšení v souvislosti s dopisem uvádějícím skutkové okolnosti. V každém případě je třeba konstatovat, že i pokud jde o tento dopis, žalobkyně nepožádala o slyšení včas, jelikož na tento dopis neodpověděla ve lhůtě stanovené do 23. ledna 2009.
- 328 Z toho důvodu Komise správně odmítla provést druhé slyšení jak v souvislosti s doplňujícím oznámením námitek z roku 2008, tak v souvislosti s dopisem uvádějícím skutkové okolnosti. Argumenty žalobkyně a ACT nemohou tento závěr zpochybnit.

- 329 Zaprvé žalobkyně uvádí, že Komise v dopise ze dne 2. února 2009 (viz bod 15 výše) výslovně souhlasila s tím, že zohlední písemná vyjádření žalobkyně k doplňujícímu oznámení námitek z roku 2008 a k dopisu uvádějícímu skutkové okolnosti, pokud budou doručeny do dne 5. února 2009. Podle žalobkyně tím Komise prodloužila lhůtu pro podání žádosti o slyšení do 5. února 2009.
- 330 Toto tvrzení je třeba zamítnout. Komise správně uvádí, že během správního řízení, stejně jako v napadeném rozhodnutí, výslovně vyloučila přijetí opožděného vyjádření společnosti Intel jako včas podané odpovědi a rovněž vyloučila, že zohlednění tohoto vyjádření je možné vykládat jako prodloužení lhůty. Komise totiž zejména v dopise ze dne 2. února 2009, o který žalobkyně opírá svou argumentaci, konstatovala, že není povinna vyhovět žádosti o slyšení předložené po lhůtě a že její útvary mají za to, že řádný průběh správního řízení nevyžaduje konání slyšení. V rozporu s tvrzením žalobkyně tedy Komise v dopise ze dne 2. února 2009 neprodloužila lhůtu pro podání žádosti o slyšení až do 5. února 2009.
- 331 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že odpověď na doplňující oznámení námitek z roku 2008 a dopis uvádějící skutkové okolnosti nezaslala do 5. února 2009, protože v tu dobu podala žalobu k Tribunálu, aby dosáhla zrušení rozhodnutí úředníka pro slyšení ze dne 15. září 2008 a vydání předběžného usnesení o přerušování stanovené lhůty.
- 332 Přitom je třeba konstatovat, že žalobkyně mohla Komisi preventivně předložit vyjádření k doplňujícímu oznámení námitek z roku 2008 a současně vykonat právo na přístup k Tribunálu. Jak uvedl předseda Tribunálu v usnesení Intel v. Komise, bod 14 výše (bod 87), podání žaloby na neplatnost a návrhu na předběžné opatření žalobkyni nijak nebránilo v tom, aby alespoň preventivně včas připravila a předložila odpověď na doplňující oznámení námitek z roku 2008 na základě skutečností, kterými disponovala, a to tím spíše, že od úředníka pro slyšení získala prodloužení lhůty o čtyři týdny. V každém případě Intel mohla požádat o slyšení ve lhůtě stanovené úředníkem pro slyšení, to znamená před 17. říjnem 2008, protože tato žádost nezávisela na dodatečných informacích.
- 333 Stejná úvaha platí rovněž pro dopis uvádějící skutkové okolnosti, aniž by byla dotčena skutečnost, že článek 12 nařízení č. 773/2004 nestanoví slyšení v návaznosti na zaslání dopisu uvádějícího skutkové okolnosti (viz bod 327 výše). Žalobkyni ve včasné podání žádosti o slyšení nebránila její žaloba na neplatnost ani její návrh na předběžné opatření.
- 334 Zatřetí je pravda, že za podmínek stanovených v čl. 10 odst. 2 a článku 12 nařízení č. 773/2004, Komise nedisponuje diskreční pravomocí ohledně práva na slyšení. Článek 12 nařízení č. 773/2004 stanoví, že Komise „poskytne“ stranám, kterým určila oznámení námitek, možnost přednést ústně své argumenty při slyšení, pokud o to požádají ve svých písemných vyjádřeních. Nicméně žalobkyně nepodala žádost včas, takže toto ustanovení není použitelné.
- 335 Začtvrté žalobkyně uvádí, že rozhodnutí úředníka pro slyšení ze dne 17. února 2009, kterým zamítl novou žádost žalobkyně o slyšení k doplňujícímu oznámení námitek z roku 2008, je neodůvodněné a nepřiměřené.
- 336 V tomto ohledu je třeba připomenout, že žalobkyně nepožádala o slyšení k doplňujícímu oznámení námitek z roku 2008 včas. Přitom jak správně zdůraznil úředník pro slyšení v rozhodnutí ze dne 17. února 2009, subjektivní právo na slyšení existuje až do skončení lhůty poskytnuté pro odpověď na oznámení námitek. Po uplynutí této lhůty nemá Komise žádnou povinnost zorganizovat slyšení.
- 337 Komise tím, že připustila, že úředník pro slyšení má nicméně diskreční pravomoc povolit slyšení, tedy neporušila článek 12 nařízení č. 773/2004, ale vykládala uvedené nařízení způsobem příznivým pro žalobkyni. Navíc úředník pro slyšení podrobně uvedl důvody pro zamítnutí druhého slyšení v dopise ze dne 17. února 2009. Žalobkyně se v této souvislosti omezuje na tvrzení, že konání slyšení by Komisi nepoškodilo, protože podle žalobkyně by opoždění průběhu správního řízení z důvodu druhého slyšení bylo „minimální“. Je však třeba konstatovat, že úředník pro slyšení se nedopustil žádného pochybení

tím, že v podstatě konstatoval, že bezdůvodné opoždění průběhu správního řízení by představovalo riziko poškození nejen práv třetích stran dotčených řízením, které se týká žalobkyně, ale rovněž práv dalších účastníků souběžných řízení, kteří požádali o slyšení včas.

- 338 Zapáté ACT v zásadě tvrdí, že navzdory skutečnosti, že článek 12 nařízení č. 773/2004 stanoví, že se slyšení koná jen po přijetí oznámení námitek Komisí, Komise byla přesto povinna poskytnout slyšení v návaznosti na zaslání dopisu uvádějícího skutkové okolnosti, a to z důvodu základního práva žalobkyně na dodržení jejího práva na obhajobu. Tento argument není přesvědčivý. Nejprve je třeba poznamenat, že kapitola V nařízení č. 773/2004, nadepsaná „Výkon práva na slyšení“, která obsahuje ustanovení čl. 10 odst. 2 a článku 12 tohoto nařízení, konkretizuje právo žalobkyně na obhajobu. Ani žalobkyně ani ACT nevznesly argumenty k případné protiprávnosti těchto ustanovení. V rozsahu, v němž ACT uvádí, že se Komise pro účely odůvodnění porušení základního práva účastníka řízení být vyslechnut nemůže odvolávat na omezení, která si sama stanoví ve svých nařízeních, je třeba konstatovat, že v souladu s čl. 33 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1/2003 je Komise zmocněna přijímat opatření ohledně praktického režimu slyšení. Dále je třeba jen pro úplnost poznamenat, že i za předpokladu, že právo na obhajobu může za zvláštních okolností Komisi ukládat, aby v návaznosti na zaslání dopisu uvádějícího skutkové okolnosti provedla slyšení, nic to nemění na tom, že toto hypotetické právo není neomezené. Komise může toto právo omezit stanovením lhůt pro podání žádosti o slyšení. V projednávaném případě přitom žalobkyně neodpověděla na dopis uvádějící skutkové okolnosti včas (viz bod 327 výše).
- 339 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise mohla odmítnout provést slyšení, aby vyslechla Intel k doplňujícímu oznámení námitek z roku 2008 a dopisu uvádějícímu skutkové okolnosti, aniž se dopustila nesprávného právního posouzení a porušila ustanovení nařízení č. 773/2004.

2. K odmítnutí Komise opatřit si určité dokumenty od AMD

a) Skutečnosti předcházející sporu a stanoviska účastníků řízení

- 340 Dne 21. května 2008 Komise po on-line zveřejnění přípravných vyjádření sepsaných žalobkyní a společností AMD v rámci řízení, které mezi nimi proběhlo ve státě Delaware (viz bod 11 výše), požádala jak žalobkyni, tak AMD, aby jí doručily všechny dokumenty, které vypracovaly nebo získaly a které citovaly v jejich příslušných přípravných vyjádřeních.
- 341 Dopisem ze dne 6. srpna 2008 žalobkyně uvedla, že se domnívá, že šetření vedené Komisí je neúplné. Žalobkyně vyzvala Komisi, aby požádala AMD o předložení všech dokumentů relevantních k tvrzením obsaženým v doplňujícím oznámení námitek z roku 2008. Dále zdůraznila, že usnesení o nařízení ochranného opatření (protective order) soudu, který jedná o věci ve státě Delaware, ze dne 26. září 2006 (dále jen „usnesení o ochranném opatření“) jí brání používat dokumenty předložené společností AMD v rámci řízení ve státě Delaware mimo toto řízení.
- 342 Žalobkyně zaslala Komisi v příloze dopisu ze dne 4. září 2008 seznam 87 bodů, které odpovídají dokumentům nebo kategoriím dokumentům a vyzvala Komisi, aby si je opatřila od společnosti AMD (dále jen „seznam“).
- 343 Komise dopisem ze dne 6. října 2008 oznámila žalobkyni, že se rozhodla požádat AMD o předložení dotčených dokumentů v rozsahu, v němž byly v seznamu popsány způsobem, který umožňoval jejich přesnou identifikaci, a zaslala žalobkyni seznam sedmi dokumentů, o jejichž předložení AMD požádala.

- 344 V bodech 61 až 74 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise vysvětluje, proč necítila povinnost opatřit si další dokumenty uvedené v seznamu, přičemž zdůraznila, že žádost žalobkyně nebyla dostatečně přesná, byla nepřiměřená, žalobkyně neprokázala, že vyčerpala všechny dostupné prostředky s cílem předložit Komisi více dokumentů z řízení ve státě Delaware a že dokumenty, k jejichž opatření vyzvala žalobkyně Komisi, nejsou dokumenty ve prospěch.
- 345 Žalobkyně se domnívá, že dokumenty, kvůli kterým vyzvala Komisi, aby si je opatřila od společnosti AMD, měly zvláštní význam pro její obhajobu zejména za účelem prokázání, že i při neexistenci jednání, které jí bylo vytýkané, by OEM nekupovaly více CPU od společnosti AMD a že AMD čelila omezením výrobní kapacity. Komise tím, že odmítla opatřit si od společnosti AMD tyto další dokumenty, neanalyzovala relevantní důkazy a porušila podstatnou procesní povinnost. Komise tak porušila právo společnosti Intel na obhajobu.
- 346 Žalobkyně tvrdí, že sedm dokumentů, o jejichž poskytnutí Komise požádala AMD, nebyly jedinými dokumenty jasně identifikovanými v seznamu. V odpovědi na písemnou otázku položenou Tribunálem žalobkyně navíc uvedla, že nebyla schopna identifikovat dokumenty přesněji, než to učinila v seznamu, aniž by porušila usnesení o ochranném opatření.
- 347 Komise odpovídá, že žádost žalobkyně neměla žádný právní základ, protože dotčené dokumenty nejsou součástí vyšetřovacího spisu.
- 348 Kromě toho skutečnosti uvedené žalobkyní ji nemohly zbavit odpovědnosti. K prokázání protiprávnosti chování společnosti Intel není nezbytné prokázat ani skutečné vyloučení z hospodářské soutěže, ani kapacitní omezení společnosti AMD, ani obchodní nebo technickou výkonnost AMD či případnou újmu pro spotřebitele.

b) K podmínkám, za kterých může být Komise povinna obstarat si určité dokumenty

1) Existující judikatura

- 349 Žalobkyně se opírá o judikaturu týkající se přístupu ke spisu, podle které není možné, aby rozhodnutí, jaké dokumenty jsou užitečné pro obhajobu podniků účastnících se řízení o protiprávním jednání porušujícím pravidla hospodářské soutěže, příslušelo pouze Komisi (rozsudek Tribunálu ze dne 29. června 1995, Solvay v. Komise, T-30/91, Recueil, s. II-1775, dále jen „rozsudek Solvay“, bod 81).
- 350 Podle ustálené judikatury právo na přístup ke spisu, které je logickým následkem zásady práva na obhajobu, znamená, že Komise musí umožnit dotčenému podniku přezkoumat všechny dokumenty obsažené ve vyšetřovacím spise, které by mohly být relevantní pro jeho obhajobu (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. října 2003, Corus UK v. Komise, C-199/99 P, Recueil, s. I-11177, body 125 až 128, a rozsudek Solvay, bod 349 výše, bod 81).
- 351 Je třeba nicméně zdůraznit, že tato judikatura se týká práva na přístup k dokumentům, které jsou součástí vyšetřovacího spisu Komise. Z judikatury sice jasně vyplývá, že Komise je povinna poskytnout účastníkům řízení přístup ke všem dokumentům obsaženým ve vyšetřovacím spise, s výjimkou interních či důvěrných dokumentů a že Komise nemá právo sama přezkoumat, které dokumenty mohou být užitečné pro obhajobu podniků. Nicméně povinnost poskytnout přístup ke všem dokumentům obsaženým ve vyšetřovacím spise neznamená, že je Komise povinna obstarat si dokumenty, které mohou být případně ve prospěch dotčené osoby.
- 352 Judikatura se již vyjádřila k podmínkám přístupu k dokumentům, kterými již Komise disponuje, ale nejsou součástí vyšetřovacího spisu ve vlastním slova smyslu. Pokud jde o odpovědi ostatních účastníků řízení na oznámení námitek, z judikatury vyplývá, že u dokumentů, které nejsou součástí spisu založeného v okamžiku doručení oznámení námitek, je Komise povinna zpřístupnit uvedené

odpovědi jiným dotyčným stranám pouze, ukáže-li se, že obsahují nové skutečnosti v neprospěch či ve prospěch (rozsudek Tribunálu ze dne 16. června 2011, Heineken Nederland a Heineken v. Komise, T-240/07, Sb. rozh. s. II-3355, bod 242), nebo pokud jsou tyto odpovědi nezbytné k tomu, aby žalobkyně mohla zpochybnit číselné údaje, které Komise použila v oznámení námitek (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 16. června 2011, Ziegler v. Komise, T-199/08, Sb. rozh. s. II-3507, bod 118).

- 353 V tomto rámci měla judikatura příležitost upřesnit, že úvaha vyplývající z rozsudku Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 126), podle které určit dokumenty užitečné pro obhajobu dotyčného podniku nemůže příslušet pouze Komisi, se týká dokumentů obsažených ve spise Komise a nemůže se vztáhnout na odpovědi jiných dotyčných stran na námitky oznámené Komisí (rozsudek Heineken Nederland a Heineken v. Komise, bod 352 výše, bod 254).
- 354 V rozsudku ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise (T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491) uplatněném žalobkyní, Tribunal přezkoumal řadu argumentů vycházejících z toho, že Komise nepovolila přístup k dokumentům, které mohly být podle dotyčných podniků užitečné pro přípravu jejich obhajoby během správního řízení. Kromě odpovědí na oznámení námitek poskytnutých dalšími osobami, kterým bylo určeno, se jednalo o zápisy ze slyšení ohledně vnitrostátních kartelových dohod, spis Komise týkající se oznámení určitého systému, spis Komise týkající se určitých státních podpor, několik interních poznámek Komise a žalobní odpovědi v dalších věcech týkajících se téhož kartelu (bod 380 tohoto rozsudku). Jednalo se o dokumenty, které přestože nebyly součástí vyšetřovacího spisu, Komise jimi disponovala.
- 355 Projednávaná situace se však liší od situace, ze které vychází judikatura uvedená v bodech 349 až 354 výše. V projednávaném případě se totiž jedná o dokumenty, kterými Komise nikdy nedisponovala. Vznesená otázka se tedy netýká rozsahu práva na přístup ke spisu.
- 356 Žalobkyně uvádí, že úvaha o právu na přístup k dokumentům ve prospěch již vložených do vyšetřovacího spisu sledovaná judikaturou se musí *a fortiori* použít, když Komise nejenže neoznámila, ale ani si neobstarala relevantní dokumenty ve prospěch. Zdá se, že logika této argumentace je taková, že jestliže nelze akceptovat, že pouze Komise ověřuje, které dokumenty ve spisu mohou být užitečné pro obhajobu dotčených podniků, situace by byla mnohem vážnější, pokud by některé dokumenty nebyly ve spisu vůbec, takže ani samotná Komise by nebyla schopna ověřit, zda obsahují důkazy ve prospěch.
- 357 Tato argumentace není přesvědčivá. Tato logika totiž nezohledňuje skutečnost, že judikatura týkající se práva na přístup k úplnému spisu je založena na myšlence, že rovnost zbraní vyžaduje, aby se dotčený podnik seznámil se spisem používaným v řízení, který je stejný, jako spis, kterým disponuje Komise (v tomto smyslu viz rozsudek Solvay, bod 349 výše, bod 83). Pokud jde o dokumenty, kterými Komise ani nedisponuje, neexistuje žádné riziko, že se Komise bude opírat o skutečnosti v neprospěch uvedené v těchto dokumentech a nezohlední dostatečně skutečnosti ve prospěch. Rozpor uvedený v bodě 83 rozsudku Solvay, bod 349 výše, a sice že Komise mohla sama rozhodnout, zda použije či nepoužije dokumenty proti žalobkyni, zatímco žalobkyně k nim neměla přístup, a nemohla tedy přijmout odpovídající rozhodnutí, zda je použije či nepoužije pro svou obhajobu, v projednávaném případě neexistuje. Nevyvstává tu tedy stejný problém rovnosti zbraní, jako v případě dokumentů obsažených ve správním spise Komise.
- 358 Otázka, která ve skutečnosti vyvstává v projednávaném případě, je otázka dodržení povinnosti Komise pečlivě a nestranně přezkoumat spis.

- 359 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že k zárukám přiznaným unijním právním řádem ve správních řízeních patří mimo jiné zásada řádné správy zakotvená v článku 41 Listiny základních práv, ke které se váže povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně přezkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu (viz rozsudek Tribunálu ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-191/98, T-212/98 až T-214/98, Recueil, s. II-3275, bod 404 a citovaná judikatura).
- 360 Je třeba nicméně uvést, že v zásadě Komisi přísluší rozhodnout o způsobu, kterým chce vést šetření ve věci hospodářské soutěže a rozhodnout, které dokumenty musí obdržet, aby měla dostatečně úplnou představu o věci.
- 361 Není třeba ukládat Komisi povinnost obstarat si maximum dokumentů, aby zajistila, že získá všechny případné důkazy ve prospěch. Bez ohledu na skutečnost, že zdroje Komise jsou omezené, by totiž Komise nemohla zajistit, že jí neunikne žádný případný důkaz ve prospěch.
- 362 Pokud podnik, který je předmětem řízení, jež může vést k uložení pokuty za porušení práva hospodářské soutěže, požádá Komisi, aby si obstarala určité dokumenty, přísluší Komisi tuto žádost přezkoumat. Komise má prostor pro uvážení při rozhodnutí o otázce, zda je třeba obstarat si dotčené dokumenty. Účastníci řízení nemají bezpodmínečné právo na to, aby si Komise obstarala určité dokumenty, protože je věcí Komise, aby rozhodla o způsobu, kterým provede šetření ve věci.
- 363 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že nelze od Komise vyžadovat, aby vedla dodatečná vyšetřování, jestliže se domnívá, že šetření věci bylo dostatečné (rozsudky Soudního dvora ze dne 16. května 1984, *Eisen und Metall v. Komise*, 9/83, Recueil, s. 2071, bod 32, a Tribunálu ze dne 11. března 1999, *Thyssen Stahl v. Komise*, T-141/94, Recueil, s. II-347, bod 110).
- 364 Toto nevylučuje, že za určitých okolností může existovat povinnost Komise prošetřit určitý aspekt spisu.
- 365 V rozsudku *Thyssen Stahl v. Komise*, bod 363 výše, Tribunál v bodě 97 konstatoval, že ze zásady řádné správy a rovnosti zbraní vyplývá, že Komise je povinna vážně prošetřit tvrzení žalobkyně, podle kterých jí úředníci z jiného generálního ředitelství Komise podněcovali k provádění postupů, které jí byly vytýkány v rozhodnutí, přičemž upřesnil, že rozhodnutí o způsobu provedení takového šetření přísluší Komisi a nikoliv žalobkyním. Tribunál tedy vycházel z okolností, podle kterých zaprvé byla Komise konfrontovaná s tvrzeními, která měla nepochybný význam pro obhajobu dotčených podniků a zadruhé měla Komise zvýhodněné postavení, pokud jde o prokázání pravdivosti nebo nepravdivosti těchto tvrzení, protože šlo o chování jejich vlastních útvarů (rozsudek *Thyssen Stahl v. Komise*, bod 363 výše, bod 96). Je třeba zdůraznit, že tento rozsudek pouze konstatoval, že Komise byla povinna prošetřit určitý aspekt ze spisu provedením interního šetření. Tento rozsudek se netýkal povinnosti Komise obstarat si určité dokumenty.
- 366 Z judikatury citované v bodech 363 a 365 výše vyplývá, že Komise má kontrolu nad šetřením. Zaprvé Komise může v zásadě rozhodnout, v kterém okamžiku bylo prošetření věci dostatečné. Zadruhé i v situaci, ve které je Komise povinna prošetřit určitý aspekt spisu, přísluší jí rozhodnout o způsobu, jakým toto šetření provede (v tomto smyslu viz rozsudek *Thyssen Stahl v. Komise*, bod 363 výše, bod 97).
- 367 Žalobkyně se rovněž na podporu své argumentace dovolává rozsudku Tribunálu ze dne 27. září 2006, *Avebe v. Komise* (T-314/01, Sb. rozh. s. II-3085).
- 368 Z bodu 70 rozsudku citovaného v předchozím bodě vyplývá, že v dotčené věci Avebe předložila výměnu korespondence mezi jejími poradci a službami Department of Justice Spojených států, ze které vyplývá, že Avebe se vícekrát pokoušela od nich získat kopii údajného prohlášení jiného podniku před americkými orgány, které bylo podle společnosti Avebe v její prospěch. Avebe jej chtěla předložit

Komisi v rámci správního řízení. Nicméně podle této výměny korespondence tyto služby odmítly uvedené žádosti a uvedly, že jsou případně ochotny předložit dotčený dokument Komisi, pokud by o to požádala.

- 369 V tomto rozsudku Tribunál zamítl argumentaci společnosti Avebe, podle které byla Komise povinna obstarat si kopii dotčeného dokumentu od příslušných amerických orgánů, přičemž vycházel z toho, že Avebe při správním řízení výslovně nepožádala Komisi, aby tento dokument získala (bod 72 tohoto rozsudku). Tribunál výslovně konstatoval v bodě 71 tohoto rozsudku, že nebylo nutné přezkoumat, zda Komise měla učinit vhodná opatření za účelem získání kopie údajného prohlášení před americkými orgány.
- 370 Tribunál tedy v tomto rozsudku nedefinoval podmínky, za kterých Komise může být povinna obstarat si určité dokumenty od třetích osob. Mohl se omezit na stanovení jediné podmínky, která se v projednávané věci týkala existence výslovné žádosti v tomto smyslu při správním řízení, přičemž tato podmínka nebyla každopádně v dotčené věci splněná.

2) Definice podmínek

- 371 Je třeba uvést, že za určitých okolností může existovat povinnost Komise obstarat si určité dokumenty na žádost podniku, kterého se týká šetření. Taková povinnost Komise musí být nicméně omezena na výjimečné okolnosti, protože rozhodovat o způsobu, jakým Komise vede vyšetřování věci, v zásadě přísluší Komisi, a nikoliv dotčeným podnikům.
- 372 Jestliže se podnik, kterého se týká šetření, dozvěděl o existenci dokumentu ve prospěch, ale on sám ho nemůže získat nebo předložit Komisi, zatímco Komise může tento dokument získat a použít ho, může být Komise za určitých okolností povinna obstarat si tento dokument na výslovnou žádost dotčeného podniku v tomto smyslu. Komisi totiž přísluší vést řízení pečlivě a nestranně, takže se nemůže omezit na získání dokumentů v neprospěch a nezohlednit existenci skutečností ve prospěch.
- 373 Je však třeba vyvážit jednak povinnost Komise prošetřit věc pečlivě a nestranně a jednak pravomoc Komise rozhodnout o způsobu, jakým hodlá vést šetření a vynakládat prostředky s cílem účinně zajistit dodržování práva hospodářské soutěže.
- 374 Povinnost Komise obstarat si určité dokumenty na žádost podniku musí tedy podléhat kromě podmínky žádosti podané v tom smyslu během správního řízení (viz body 369 a 370 výše), přinejmenším kumulativním podmínkám definovaným v bodech 375 až 382 níže.
- 375 Taková povinnost podléhá především podmínce, že dotčený podnik opravdu nemůže obstarat předmětné dokumenty sám nebo je zpřístupnit Komisi. Jelikož má Komise kontrolu nad svými šetřeními, musí být taková povinnost omezená na výjimečné případy, ve kterých podnik dotčený šetřením čelí překážce, kterou sám nemůže překonat, protože ví o existenci důkazu ve prospěch, ale nemůže ho získat nebo zpřístupnit Komisi.
- 376 Dotčenému podniku tedy přísluší, aby prokázal, že podnikl všechny kroky k získání předmětných dokumentů nebo k získání povolení použít je při šetření Komise.
- 377 Dále mu přísluší, aby co možná nejpřesněji identifikoval dokumenty, o jejichž obstarání žádá Komisi. Předpokladem výjimečného stanovení povinnosti Komise obstarat si určité dokumenty na žádost podniku dotčeného šetřením je totiž spolupráce ze strany tohoto podniku.
- 378 Dále podléhá povinnost Komise obstarat si určité dokumenty na žádost podniku dotčeného šetřením podmínce, že předmětné dokumenty mají pravděpodobně značný význam pro obhajobu dotčeného podniku.

379 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v zásadě přísluší Komisi, aby rozhodla, kdy je její spis dostatečně úplný pro účely přijetí konečného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky Eisen und Metall v. Komise, bod 363 výše, bod 32, a Thyssen Stahl v. Komise, bod 363 výše, bod 110). Pouhá skutečnost, že určité dokumenty mohou obsahovat skutečnosti ve prospěch, nestačí pro stanovení povinnosti Komise obstarat si je na žádost strany dotčené šetřením. Pokud se Komise domnívá, že prošetření věci bylo dostatečné, není povinna pokračovat v šetření s cílem získat ještě úplnější obraz věci. V šetřeních týkajících se porušení práva hospodářské soutěže totiž často existuje extrémně velké množství dokumentů, které mohou případně obsahovat důkazy ve prospěch, a je vždy možné ještě více ozřejmit určité aspekty spisu, avšak zdroje Komise jsou omezené.

380 Komise disponuje prostorem pro uvážení při rozhodnutí, zda význam údajných důkazů ve prospěch odůvodňuje, aby si je obstarala, a může například zamítnout žádost z důvodu, že případné důkazy ve prospěch se týkají otázek, které nejsou hlavním předmětem zjištění potřebných k prokázání protiprávního jednání.

381 Je třeba zamítnout argument žalobkyně, podle kterého generální advokát Jacobs ve svém stanovisku předcházejícím rozsudku Soudního dvora ze dne 19. května 1994, SEP v. Komise (C-36/92 P, Recueil, s. I-1911, I-1914, bod 21), popsal jako správné kritérium otázku, zda „Komise [může] v okamžiku podání žádosti rozumně předpokládat, že dokument jí pomůže určit existenci tvrzeného protiprávního jednání“. Tato pasáž se totiž týká podmínek, za kterých má Komise právo požádat o předložení dokumentu, a nikoliv velmi odlišné otázky, za jakých podmínek je Komise povinna obstarat si určité dokumenty.

382 Konečně je třeba uvést, že Komise může zamítnout žádost zejména tehdy, jestliže množství dotčených dokumentů je nepřiměřené významu, který tyto dokumenty mohou mít v rámci šetření. V tomto kontextu může Komise případně zohlednit skutečnost, že získání a analýza dotčených dokumentů může podstatně opozdit prošetření věci. Komise je oprávněna zvážit jednak množství požadovaných dokumentů a opoždění, které by získáním a prostudováním těchto dokumentů mohlo vzniknout při prošetření věci a jednak úroveň případné relevance pro obhajobu podniku.

c) Přezkum podmínek v projednávaném případě

383 Je třeba přezkoumat, zda kumulativní podmínky, jak jsou definovány výše, jsou v projednávaném případě splněny v případě dokumentů, které předložila AMD v rámci řízení ve státě Delaware a které byly identifikované v seznamu uvedeném v bodě 342 výše (dále jen „dokumenty AMD z Delaware“).

1) K povinnosti společnosti Intel provést všechna opatření, aby získala povolení použít dokumenty AMD z Delaware při šetření Komise

1.1) K napadenému rozhodnutí a argumentům účastníků řízení

384 V bodě 67 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise poznamenává, že žalobkyně neprokázala, že vyčerpala všechny dostupné prostředky s cílem poskytnout více dokumentů z řízení ve státě Delaware, i když jí žalobkyně mohla rychle poskytnout dokumenty předložené společností Dell v rámci uvedeného řízení.

385 V žalobní odpovědi Komise uvádí, že žalobkyně mohla sama získat povolení k použití dokumentů AMD z Delaware v rámci řízení probíhajícího před Komisí.

386 Komise dále zdůrazňuje, že usnesení o ochranném opatření se zakládá na dohodě o důvěrnosti uzavřené mezi žalobkyní a AMD, kterou žalobkyně přijala ve vlastním zájmu. Uvádí, že podle usnesení o ochranném opatření se všechny informace poskytnuté společností AMD a žalobkyní v rámci řízení ve státě Delaware *a priori* zařazovaly jako důvěrné, ale bez toho, aby tím bylo dotčeno právo účastníků

řízení získat souhlas, že uvedené dokumenty „budou použity pro jakékoliv zákonné účely“. Zdůrazňuje, že v souladu s bodem 6 usnesení o ochranném opatření mohla Intel požádat AMD o povolení zpřístupnit Komisi dokumenty, které AMD předložila v rámci řízení ve státě Delaware, přičemž americký soud by v případě odmítnutí společnosti AMD jednal jako rozhodce. Komise uvádí, že od 26. září 2006, a sice dne přijetí usnesení o ochranném opatření, žalobkyně disponovala mechanismem, aby získala povolení použít dokumenty AMD z Delaware v rámci správního řízení Komise, ale že se žalobkyně ani nepokusila o podání takové žádosti.

387 Dále podle Komise by AMD souhlasila se žádostí společnosti Intel o povolení použití dokumentů AMD z Delaware v průběhu šetření Komise, protože by to AMD umožnilo požádat o reciproční povolení ohledně dokumentů společnosti Intel, které mohly podpořit její stížnost.

388 V odpovědi na tuto argumentaci žalobkyně uvádí, že je vyloučeno, že by AMD, její odpůrkyně v řízení ve státě Delaware a stěžovatelka u Komise, souhlasila s tím, že pomůže společnosti Intel v řízení před Komisí, zatímco proces ve státě Delaware dosud probíhal, a že žádost podaná k soudu v Delaware o zrušení kvalifikace těchto dokumentů jako důvěrných by neměla žádnou šanci na úspěch. Dále žalobkyně tvrdí, že když neexistuje právní ustanovení, které by ukládalo vyčerpání opravných prostředků, které má během správního řízení, uložení takového požadavku by vedlo k nepřiměřenému omezení práva na obhajobu, a cituje v tomto ohledu stanovisko generálního advokáta Mazáka předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 1. července 2010, *Knauf Gips v. Komise* (C-407/08 P, Sb. rozh. s. I-6375, I-6380, bod 38).

389 Žalobkyně navíc v rámci odpovědi na písemné otázky položené Tribunálem uvádí, že AMD neměla před přijetím napadeného rozhodnutí zájem na reciprocitě, protože spis Komise obsahoval velké množství dokumentů společnosti Intel, ale velmi málo dokumentů společnosti AMD. Komise neposkytuje žádný současný důkaz k podpoření její domněnky, podle které by AMD v průběhu řízení vyhověla žádosti společnosti Intel pod podmínkou reciprocity.

1.2) Závěry Tribunálu

390 V projednávaném případě žalobkyně neprokazuje, že od společnosti AMD nemohla získat povolení použít dokumenty AMD z Delaware.

391 Nejprve je třeba zdůraznit, že v odpovědi na otázku Tribunálu položenou na jednání žalobkyně připustila, že nepožádala AMD, aby jí poskytla takové povolení.

392 Nebylo však vůbec vyloučené, že by jí AMD poskytla takové povolení, pokud by jí žalobkyně požádala. Společnost AMD byla totiž stejně jako žalobkyně vázaná usnesením o ochranném opatření a nemohla poskytnout Komisi dokumenty předložené společností Intel v rámci řízení ve státě Delaware, aniž by byla zrušena důvěrnost těchto dokumentů. Je proto docela možné, že by AMD povolila žalobkyni použít dokumenty AMD z Delaware pod podmínkou, že jí žalobkyně poskytne reciproční povolení použít dokumenty společnosti Intel z řízení ve státě Delaware v rámci správního řízení Komise.

393 Je třeba zamítnout argument žalobkyně, podle které AMD neměla před přijetím napadeného rozhodnutí zájem na reciprocitě, protože spis Komise obsahoval velký počet dokumentů společnosti Intel, ale velmi málo dokumentů společnosti AMD.

394 V tomto rámci je třeba uvést, že podle vyjádření společnosti Intel tato společnost poskytla elektronicky ekvivalent více než 145 milionů stran v rámci řízení ve státě Delaware. Okolnost, že správní spis Komise obsahoval „velké množství“ dokumentů společnosti Intel samozřejmě neumožňuje prokázat, že mezi více než 145 milióny stranami poskytnutými společností Intel v rámci řízení ve státě Delaware neexistovaly dokumenty, na které by se AMD chtěla odvolat jako důkazy v neprospěch.

- 395 Pro úplnost je třeba uvést, že žalobkyně na jednání uvedla, že pokud by požádala v průběhu šetření Komise AMD o povolení použít relevantní kategorii těchto dokumentů, AMD by téměř nevyhnutelně uvedla, že pokud chce Intel určité dokumenty AMD, chce tedy AMD založit do spisu Komise velké množství dodatečných dokumentů na podporu své stížnosti. Toto prohlášení není nicméně v souladu s tvrzením žalobkyně v rámci odpovědi na písemné otázky, podle kterého AMD neměla před přijetím napadeného rozhodnutí zájem na reciprocitě.
- 396 Žalobkyně nemůže navíc Komisi účelně vytýkat, že nepředložila žádný současný důkaz k podpoření její domněnky, podle které by AMD v průběhu řízení vyhověla žádosti společnosti Intel pod podmínkou reciprocity. Komisi totiž nepřísluší, aby prokázala, že AMD by společnosti Intel povolila použít dokumenty AMD z Delaware, ale žalobkyni přísluší, aby prokázala, že nemohla takové povolení získat, přestože podnikla všechny kroky v tomto směru.
- 397 Jelikož nelze vyloučit, že AMD by žalobkyni udělila povolení použít dokumenty AMD z Delaware, žalobkyni příslušelo požádat o takové povolení. Samotná okolnost, že AMD mohla požádat o reciproční povolení, samozřejmě nemůže žalobkyni zbavit této povinnosti. Žalobkyně Komisi vytýká, že přijala napadené rozhodnutí na základě neúplného spisu. V této souvislosti je třeba uvést, že spis Komise by byl ještě úplnější, kdyby kromě dokumentů AMD z Delaware, které žalobkyně považovala za důkazy ve prospěch, obsahoval i dokumenty poskytnuté společností Intel v rámci řízení ve státě Delaware, které AMD považovala za důkazy v neprospěch. Žalobkyně jednak nemůže využívat usnesení o ochranném opatření v tom smyslu, že AMD nemůže poskytnout Komisi případné dokumenty v neprospěch vybrané z dokumentů předložených společností Intel v rámci řízení ve státě Delaware, jednak se vyhnout nevýhodám plynoucím z tohoto usnesení tím, že požaduje od Komise, aby od společnosti AMD získala případné důkazy ve prospěch vybrané z dokumentů, které AMD předložila v rámci řízení ve státě Delaware.
- 398 Žalobkyně dále uvádí, že když neexistuje právní ustanovení, které by ukládalo vyčerpat opravné prostředky, které má během správního řízení, by uložení takového požadavku vedlo k nepřiměřenému omezení práva na obhajobu, a cituje v tomto ohledu stanovisko generálního advokáta Mazáka předcházející rozsudku Knauf Gips v. Komise, bod 388 výše (bod 38).
- 399 Ve věci, ve které byl vydán tento rozsudek, Komise odmítla žalobkyni přístup k odpovědím dalších účastníků řízení na oznámení námitek. Uvedená žalobkyně tvrdila, že bylo porušeno její právo nahlížet do spisu. Komise se domnívala, že žalobkyně se nemůže platně dovolávat porušení svého práva na obhajobu. Komise v této souvislosti vycházela ze skutečnosti, že žalobkyně v této věci nevyčerpala opravné prostředky proti zamítnutí jí požadovaného přístupu, protože se neobrátila na úředníka pro slyšení. Generální advokát Mazák navrhl zamítnutí této argumentace a měl za to, že když neexistuje žádné právní ustanovení, které by zúčastněné straně konkrétně ukládalo vyčerpat opravné prostředky, které má během správního řízení před Komisí, by uložení takového požadavku vedlo k nepřiměřenému omezení práva na obhajobu zúčastněné strany a k odepření jejího práva na soudní ochranu (stanovisko generálního advokáta Mazáka předcházející rozsudku Knauf Gips v. Komise, bod 388 výše, bod 38).
- 400 Komise zdůrazňuje, že stanovisko generálního advokáta Mazáka je popřeno jinou judikaturou, a to rozsudkem Tribunálu ze dne 8. července 2004, Mannesmannröhren-Werke v. Komise (T-44/00, Sb. rozh. s. II-2223, body 51 až 53).
- 401 V projednávaném případě není nezbytné řešit otázku, zda je třeba řídit se argumentací generálního advokáta Mazáka. Skutečnosti, které jsou základem tohoto řízení, se totiž liší od skutečností, které jsou základem věci Knauf Gips. V této posledně uvedené věci totiž vyvstávala otázka, zda žalobkyně byla povinná vyčerpat opravné prostředky, kterými disponovala ve správním řízení před Komisí, proti odmítnutí Komise poskytnout jí přístup k určitým dokumentům, které vlastnila, a sice odpovědím dalších stran na oznámení námitek.

402 V projednávané věci nevyvstává otázka vyčerpání opravných prostředků proti rozhodnutí Komise, ale otázka, zda případná povinnost Komise obstarat si dokumenty AMD z Delaware byla podmíněna úsilím žalobkyně získat povolení společnosti AMD použít tyto dokumenty. Tak tomu skutečně bylo, protože povinnost Komise obstarat si určité dokumenty na žádost podniku dotčeného šetřením musí být omezená na výjimečné případy a je nezbytné, aby dotčený podnik nemohl sám zpřístupnit uvedené dokumenty Komisi (viz bod 375 výše).

403 Je třeba zdůraznit, že zde nejde o omezení práva žalobkyně, kterým disponuje na základě svého práva na obhajobu, tím, že se vyžaduje vyčerpání opravných prostředků proti odmítnutí Komise poskytnout toto právo. Jedná se naopak o definici rozsahu případného práva žalobkyně na to, aby Komise provedla určitá vyšetřovací opatření tím, že si obstará určité dokumenty.

404 Jelikož nebylo vyloučeno, že by AMD dala společnosti Intel povolení poskytnout dokumenty AMD z Delaware Komisi, případně pod podmínkou reciprocity, příslušelo Intel pokusit se o získání tohoto povolení. Není nezbytné zkoumat otázku, zda by navíc žádost společnosti Intel o zrušení důvěrnosti těchto dokumentů podaná u soudu v Delaware měla šanci na příznivý výsledek.

405 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise nebyla povinna obstarat si dokumenty AMD z Delaware, protože žalobkyně neprokázala, že nemohla od společnosti AMD získat povolení použít tyto dokumenty.

2) K významu dokumentů pro obhajobu žalobkyně

406 Ze seznamu vyplývá, že dokumenty nebo kategorie dokumentů, k jejichž získání žalobkyně vyzvala Komisi, se týkají kapacitních omezení společnosti (body 1 až 9 seznamu), jejich nedostatků v procesu provádění (body 10 až 33 a 85 seznamu), její strategie vysokých cen v Evropě (body 34 a 35 seznamu), její slabé technické a obchodní výkonnosti a její nedostatečné důvěryhodnosti jako dodavatele (body 36 až 57, 83 a 84 seznamu), běžné praxe v odvětví (body 58 až 63 seznamu), skutečnosti, že Intel a AMD si konkurují (body 64 až 82 seznamu) a údajů týkajících se testu AEC (body 86 a 87 seznamu).

407 Je třeba uvést, že dokumenty, které se týkají kapacitních omezení AMD, jejich nedostatků v procesu provádění, její strategie vysokých cen v Evropě a její slabé technické a obchodní výkonnosti, jak je uvádí žalobkyně, mohly být relevantní pro prokázání, že zákazníci této společnosti měli platné obchodní důvody zásobovat se od společnosti Intel spíše než od AMD. Je nicméně třeba uvést, že existence takových platných obchodních důvodů, i kdyby byla prokázána, nemůže vyvrátit důkazy, které byly v napadeném rozhodnutí uvedeny k prokázání existence slev za výlučný odběr a čistých omezení (viz body 540 až 543 a 1096 až 1101 níže). Dále, pokud jde o kvalifikaci praktik uvedených v napadeném rozhodnutí jako zneužívajících, je třeba konstatovat, že Komise není povinna prokázat konkrétní účinky těchto praktik ani příčinnou souvislost mezi těmito praktikami a obchodními rozhodnutími OEM (viz body 104 a 212 výše).

408 Kromě toho je třeba připomenout, že skutečnost, že další důvody mohly svědčit ve prospěch volby zásobovat se výlučně nebo téměř výlučně u žalobkyně, nevylučuje, že praktiky žalobkyně, které jsou předmětem napadeného rozhodnutí, mohly být rovněž zákazníky zohledněny při jejich rozhodování.

409 Z toho vyplývá, že ve vztahu ke kategoriím dokumentů uvedeným v bodě 407 výše, není splněna podmínka, podle které musí být pravděpodobné, že dokumenty, o jejichž získání žádá Komisi podnik, mají podstatný význam pro jeho obhajobu.

410 V tomto rámci je třeba zamítnout argument žalobkyně vycházející z toho, že podnik dotčený šetřením si může sám zvolit způsob obhajoby. Užitečnost pro obhajobu podniku musí být totiž hodnocena objektivně, a pokud se podnik dotčený šetřením nesprávně domnívá, že určité argumenty jsou velmi relevantní pro jeho obhajobu, Komise nemůže být povinna obstarat si dokumenty, které podle tohoto podniku mohou podpořit tyto argumenty.

- 411 Pokud jde o běžnou praxi v odvětví uváděnou společností Intel, je třeba uvést následující.
- 412 Body 58 až 60 seznamu se týkají běžné praxe v odvětví ohledně dohod o finanční podpoře uzavíraných mezi výrobcí CPU a maloobchodními prodejci počítačů. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že společnosti Intel se v napadeném rozhodnutí nevytýká, že se společností MSH uzavřela dohody o finanční podpoře, ale skutečnost, že finanční podnět podléhal podmínce výlučného odběru. Dokumenty, které prokazují, že dohody o finanční podpoře jsou v tomto odvětví běžné, by proto nebyly ve prospěch žalobkyně. Skutečnost, že další maloobchodníci mohli současně uzavřít dohody o finanční podpoře se společností Intel a AMD, nemohla zpochybnit skutečnost, že důkazy, o které se Komise opírá v napadeném rozhodnutí, prokazují existenci podmínky výlučného odběru v dohodách uzavřených mezi společností Intel a MSH (viz bod 1487 níže).
- 413 Body 61 až 63 seznamu se týkají dokumentů, které byly podle konstatování uvedeného v části „Relevantnost chybějících dokumentů pro [oznámení námitek z roku 2007/doplňující oznámení námitek z roku 2008]“, relevantní z důvodu agresivních taktik společnosti AMD, které „odhalily tvrdé konkurenční prostředí a přispěly k objasnění skutečnosti, že konkurenční strategie společnosti Intel spadaly pod běžnou hospodářskou soutěž dle výkonnosti na silně konkurenčním obchodním trhu“. V tomto ohledu je třeba uvést, že skutečnost, že agresivní taktiky mohly být běžné v odvětví CPU, nemůže zpochybnit důkaz o existenci slev za výlučný odběr a čistých omezení ani jejich kvalifikaci jako zneužívající jednání. Tak je tomu rovněž v případě existence „konkurenčního prostředí“. Tato skutečnost by mohla nanejvýš prokázat neexistenci skutečného vyloučení z trhu. Naopak nemůže ani vyvrátit existenci postupů zpochybněných v napadeném rozhodnutí ani zpochybnit jejich schopnost omezit hospodářskou soutěž.
- 414 Pokud jde o skutečnost, že Intel čelila hospodářské soutěži (body 64 až 82 seznamu), je třeba uvést následující.
- 415 Bod 64 seznamu se týká situace jednoho OEM, v souvislosti se kterým napadené rozhodnutí neuvádí žádné protiprávní jednání. Dokumenty, které podle žalobkyně mohou prokázat, že AMD nic nebránilo v soutěžení se společností Intel ve vztahu k tomuto OEM, tedy nemohou být ve prospěch společnosti Intel.
- 416 Body 65 až 71 seznamu se týkají dokumentů, které podle žalobkyně byly relevantní k prokázání, že „AMD a Intel soutěžily o možnost obchodovat se společností Lenovo, jak to nejlépe dokázaly, což prokazuje existenci běžné hospodářské soutěže na základě výkonnosti na silně konkurenčním trhu“. Žalobkyně požádala Komisi, aby si obstarala od společnosti AMD dokumenty týkající se nabídek, které AMD předložila společnosti Lenovo a které se týkaly jednání mezi těmito podniky. V tomto ohledu je třeba uvést, že skutečnost, že AMD rovněž předložila nabídky společnosti Lenovo a jednala s ní, nemůže zpochybnit ani důkaz o existenci postupů společnosti Intel týkajících se společnosti Lenovo, které uvádí napadené rozhodnutí, ani jejich schopnost omezit hospodářskou soutěž. Pouhá skutečnost, že Lenovo jednala s AMD, totiž nevylučuje, že Lenovo získala finanční podněty pod podmínkami odkladu uvedení výrobků AMD vybavených CPU na trh a výlučného zásobování se u žalobkyně, ani že tyto podněty měly vliv na obchodní rozhodnutí společnosti Lenovo (viz body 530 a 1089 níže).
- 417 Body 72 až 82 seznamu se týkají dokumentů, které byly podle žalobkyně relevantní k prokázání, že „společnosti AMD a Intel soutěžily o to, aby mohly obchodovat se společností MSH, přičemž AMD využívala stejné podmínky při soupeření o danou zakázku, pokud si to přála“. Žalobkyně požádala Komisi, aby si u AMD obstarala dokumenty týkající se nabídek AMD německé společnosti Media Markt z let 2002 a 2004, které souvisely se zájmem společnosti MSH o koupi výrobků AMD vybavených CPU a odpovídajícími nabídkami společnosti AMD, jakož i dokumenty týkající se nabídek společnosti AMD předložených jiným maloobchodním prodejcům. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že okolnost, že AMD předložila nabídky rovněž společnosti Media Markt a okolnost, že MSH zvažovala možnost nakoupit výrobky AMD vybavené CPU, nezpochybňují ani důkaz o existenci praktik společnosti Intel týkajících se MSH, které uvádí napadené rozhodnutí, ani o jejich schopnosti

omezit hospodářskou soutěž. Pouhá skutečnost, že AMD učinila nabídky Media Markt a že MSH zvažovala možnost nakoupit výrobky AMD vybavené CPU, nevylučuje totiž, že MSH získala finanční podněty pod podmínkou, že bude prodávat výlučně výrobky vybavené CPU společnosti Intel, ani že tyto podněty měly vliv na obchodní rozhodování společnosti MSH (viz body 530 a 1089 níže). Nabídky, které AMD předložila dalším maloobchodníkům, nemohou zpochybnit závěry v napadeném rozhodnutí z důvodů uvedených v bodě 412 výše.

- 418 Pokud jde o údaje týkající se testu AEC (body 86 a 87 seznamu), stačí připomenout irelevantnost testu AEC v projednávaném případě (viz body 142 až 166 výše).
- 419 Z výše uvedeného vyplývá, že žádný z dokumentů nebo kategorií dokumentů uvedených v seznamu není pro obhajobu tak významný, aby Komise mohla být povinna jej získat.
- 420 Žalobkyně se dále opírá o nové dokumenty, které předložila po vyřešení sporu mezi ní a společností AMD ve státě Delaware v příloze k replice a které citovala v bodech 298 až 304 této repliky, přičemž tyto dokumenty byly podle žalobkyně ve prospěch. Tyto dokumenty nemohou nicméně zpochybnit výsledek, ke kterému dospěla Komise, přičemž není nezbytné vyjádřit se k jejich přípustnosti, kterou Komise napadla.
- 421 V tomto ohledu je třeba uvést, že kritériem posouzení není otázka, zda určité dokumenty AMD z Delaware byly ve prospěch, protože otázka vzniklá v projednávaném případě se netýká odmítnutí poskytnout přístup ke spisu, ale povinnosti Komise vést šetření pečlivě a nestranně. Existence povinnosti Komise obstarat si určité dokumenty musí být přezkoumána na základě podmínek definovaných v bodech 374 až 382 výše, zejména v závislosti na podmínce, že během správního řízení musí být pravděpodobné, že dotčené dokumenty mají značný význam pro obhajobu dotčeného podniku.
- 422 Pokud jde o obsah těchto dokumentů, je třeba pro úplnost uvést následující.
- 423 Žalobkyně uvádí, že z těchto dokumentů zejména vyplývá, že AMD nezaznamenala úspěch u společnosti Dell, protože posledně uvedené společnosti působila obavy skutečnost, že AMD nedodržela své sliby v oblasti výkonnosti, že AMD uznala, že Dell měla platné obchodní důvody nezásobovat se u ní a že Dell trvala na pokračování vztahů s AMD. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že okolnost, podle které Dell mohla mít rovněž další důvody nezásobovat se u AMD, nevylučuje ani důkaz existence slev za výlučný odběr, ani jejich schopnost omezit hospodářskou soutěž (viz body 540 až 546 níže). Rovněž skutečnost, že Dell pokračovala ve vztazích s AMD a stále zvažovala možnost zásobovat se u ní, nezpochybňuje existenci slevy za výlučný odběr (viz bod 530 níže).
- 424 Žalobkyně rovněž uvádí, že z jednoho z dotčených dokumentů vyplývá, že [důvěrné] ze společnosti HP oznámil společnosti AMD, že „neúspěch [společnosti AMD u společnosti HP] neměl žádnou souvislost se společností Intel“. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala existenci slev za výlučný odběr a čistých omezení, jak vyplývá z bodů 673 až 873 níže. Dokument citovaný společností Intel může jen prokázat, že HP během setkání s AMD popřela, že neúspěch AMD u HP souvisel s jednáním Intel. Tato okolnost nemůže zpochybnit důkazy, které jasně prokazují existenci slev za výlučný odběr a čistých omezení. V tomto kontextu je třeba zdůraznit, že HP měla zájem na tom, aby společnosti AMD nebyly odhaleny podmínky dohod mezi ní a Intel.
- 425 Stejně tak interní úvahy společnosti AMD týkající se důvodů jejího neúspěchu, jakož i interní elektronické zprávy AMD týkající se kvality jejích výrobků a její dobré pověsti nemohou zpochybnit existenci slev za výlučný odběr a čistých omezení. Mohou nanejvýš prokázat, že zákazníci mohli mít rovněž jiné důvody pro zásobování se od společnosti Intel.

3) K přiměřenosti žádosti

- 426 Je třeba uvést, že většina bodů v seznamu se netýká konkrétních dokumentů, ale kategorií dokumentů.
- 427 Komise správně zdůrazňuje, že kdyby v plném rozsahu vyhověla žádosti žalobkyně a požádala AMD o poskytnutí všech kategorií dokumentů uvedených v seznamu, AMD by mohla poskytnout obrovské množství dokumentů. Je třeba uvést, že podle vlastních slov žalobkyně poskytla AMD asi 45 milionů stran důkazů v rámci řízení ve státě Delaware. Pokud by jí Komise požádala například o poskytnutí „všech dokumentů AMD týkajících se kapacitních omezení společnosti AMD“ (body 1 až 3 seznamu), AMD by jí mohla poskytnout potenciálně obrovské množství dokumentů. Totéž platí například v případě „všech dokumentů AMD vztahujících se k prodejním prognózám a aktuálním číselným údajům o prodeji společnosti AMD“ (body 6 až 9 seznamu), „všech dokumentů společnosti AMD vztahujících se k jejím neplněním v oblasti dodávek a designu“ (body 10 až 12, 16 až 24, 33 a 52 až 56 seznamu), „všech dokumentů AMD vztahujících se k její výkonnosti a vnímání jejími zákazníky v podnikovém segmentu“ (body 13, 37 až 43 a 57 seznamu) nebo „v segmentu notebooků“ (body 48 až 49 a 51 seznamu).
- 428 Šetření Komise se mohlo značně protáhnout, kdyby požádala o předložení všech dokumentů zahrnutých do těchto velkých kategorií, prostudovala poskytnuté dokumenty, udělila žalobkyni přístup k nim a přijala připomínky žalobkyně k těmto dokumentům.
- 429 Komise mohla mít platně za to, že žádost společnosti Intel byla jako celek nepřiměřená ve vztahu k případné přidané hodnotě, které tyto dokumenty mohly přidat k těm, které již vlastnila.
- 430 Komise mohla rovněž zohlednit okolnost, že se řízení v době, kdy jí žalobkyně požádala o obstarání dodatečných dokumentů, již nacházelo v pokročilém stadiu a přijetí napadeného rozhodnutí by mohlo být značně oddáleno, pokud by vyhověla žádosti žalobkyně.
- 431 Jak Komise zdůrazňuje, argumentace žalobkyně by se rovnala svěřením diskreční pravomoci týkající se způsobu použití zdrojů s cílem zajistit účinné použití práva hospodářské soutěže spíše podniku, který je předmětem šetření, než Komisi.
- 432 Konečně je třeba připomenout, že dopisem ze dne 21. května 2008 Komise po on-line zveřejnění přípravných vyjádření sepsaných žalobkyní a společností AMD v rámci řízení ve státě Delaware, požádala jak žalobkyni, tak AMD, aby jí doručily všechny dokumenty, které vypracovaly nebo získaly a které citovaly v jejich příslušných přípravných vyjádřeních (viz bod 340 výše).
- 433 Jak Komise zdůrazňuje, v usnesení soudu v Delaware ze dne 28. března 2008 se uvádělo, že tato přípravná vyjádření musí pro obě účastnice řízení obsahovat „hlavní skutkové okolnosti na podporu každého prvku jejich tvrzení nebo obhajoby“.
- 434 Komise se tedy oprávněně domnívala, že získala důkazy, které účastníci řízení považují za nejrelevantnější, a to jak v neprospěch, tak ve prospěch. Komise se mohla domnívat, že učinila vše nezbytné pro dostatečně komplexní obraz věci tím, že požádala společnosti Intel a AMD o předložení dokumentů, které byly citovány v jejich příslušných přípravných vyjádřeních.
- 435 V tomto rámci je třeba připomenout, že otázka, která vyvstává v projednávaném případě, je otázka dodržení povinnosti Komise pečlivě a nestranně přezkoumat spis (viz bod 358 výše). Jelikož Komise si vyžádala všechny dokumenty citované žalobkyní a AMD v jejich přípravných vyjádřeních, nelze jí vytýkat, že vedla zaujaté šetření.

d) Závěr k této výtce

436 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že výtka týkající se odmítnutí Komise obstarat si určité dokumenty společnosti AMD musí být zamítnuta. Žalobkyně se totiž měla pokusit získat povolení AMD zpřístupnit Komisi dokumenty AMD z Delaware. Okolnost, že tak žalobkyně neučinila, postačuje pro zamítnutí této výtky, protože podmínky definované v bodech 374 až 382 výše jsou kumulativní. Dále Komise nebyla povinna obstarat si dokumenty AMD z Delaware, protože nebylo pravděpodobné, že by měly podstatný význam pro obhajobu žalobkyně. Navíc Komise mohla mít platně za to, že žádost společnosti Intel byla jako celek nepřiměřená ve vztahu k případné přidané hodnotě, které tyto dokumenty mohly přidat k těm, které již vlastnila. Není tedy nezbytné zkoumat otázku, zda žalobkyně mohla přesněji identifikovat dokumenty, o jejichž obstarání žádala Komisi.

D – Nesprávné posouzení týkající se postupů vůči různým OEM a společnosti MSH

1. Dell

[omissis]

a) Posouzení důkazů předložených v napadeném rozhodnutí k prokázání existence sdělení společnosti Intel určeného společnosti Dell, které uvádí, že výše slev MCP podléhá podmínce výlučného odběru

[omissis]

3) K dalším argumentům žalobkyně

[omissis]

3.2) K argumentu vycházejícímu z toho, že se Komise při prokázání protiprávního jednání na základě článku 82 ES nemohla opírat o interní domněnky zákazníka

519 Žalobkyně, podporovaná ACT, uvádí, že v napadeném rozhodnutí Komise nesprávně vycházela z interních domněnek společnosti Dell. Podle žalobkyně tvrzení, že Dell byla přesvědčena, že výše slev MCP byla založena na jejím postavení výlučného prodejce společnosti Intel, je na základě zásady právní jistoty z právního hlediska irelevantní. Zodpovědnost podniku v dominantním postavení nemůže být založena na tom, čemu věří jeho zákazníci. Žalobkyně v této souvislosti na jednání v podstatě upřesnila, že není možné vyvodit existenci jednání vlastního žalobkyni na základě interních domněnek zákazníka, jelikož tyto domněnky mohou být neodůvodněné.

520 ACT na jednání uvedla, že skutečnost, že Komise založila svou teorii existence zneužití na interních domněnkách společnosti Dell, potvrzuje i okolnost, že jednání žalobkyně se nezměnilo na začátku období protiprávního jednání uvedeného v napadeném rozhodnutí, ani na jeho konci. Podle ACT se Komise, aby dospěla k závěru o začátku a konci období protiprávního jednání, opřela pouze o začátek a konec existence interních spekulací společnosti Dell o důsledcích rozhodnutí zásobovat se částečně u AMD. Na otázku Tribunálu v souvislosti s tímto argumentem ACT upřesnila, že netvrdí, že je třeba dobu trvání protiprávního jednání uvedenou v napadeném rozhodnutí zkrátit, ale jen že teorie Komise o existenci protiprávního jednání je založena na interních spekulacích společnosti Dell.

521 Je třeba uvést, že v projednávané věci se Komise při neexistenci formální podmínky výlučného odběru opírala o interní domněnky společnosti Dell, aby prokázala, že žalobkyně během dotčeného období *de facto* upozornila Dell na to, že úroveň slev MCP podléhá takové podmínce. Tento přístup, kterým Komise zohlednila očekávání jednoho ze zákazníků žalobkyně jen pro účely prokázání jednání vlastního žalobkyni, nelze kritizovat.

- 522 Je pravda, že v rozsudku Soudního dvora Deutsche Telekom, bod 98 výše (body 198 a 202) a v rozsudku TeliaSonera, bod 88 výše (body 41 a 44), Soudní dvůr potvrdil, že za účelem posouzení legality cenové politiky dominantního podniku je třeba v zásadě vycházet z cenových kritérií založených na nákladech vzniklých samotnému dominantnímu podniku a že takový přístup je o to odůvodněnější, že je rovněž v souladu s obecnou zásadou právní jistoty, jelikož zohlednění nákladů a cen dominantního podniku mu umožňuje posoudit legalitu vlastního jednání.
- 523 Nicméně tato judikatura, která omezuje právní kritéria, která mohou být zohledněna při posouzení legality cenové politiky, nebrání Komisi opřít se ze skutkového hlediska o interní očekávání zákazníka, aby prokázala jednání vlastní podniku v dominantním postavení. V projednávaném případě je právní výhrada týkající se existence zneužití dominantního postavení založená na okolnosti, že žalobkyně uplatňovala systém slev, jejichž výše *de facto* podléhala podmínce výlučného odběru. Tato výtku se tedy zakládá výlučně na chování vlastním žalobkyni, o kterém žalobkyně musela vědět. Naopak nespočívá na interních domněnkách společnosti Dell, které Komise využila jen pro stanovení faktického důkazu o dotčeném postupu.
- 524 Ze stejných důvodů je třeba odmítnout argument ACT, podle kterého se Komise, aby dospěla k závěru o začátku a konci období protiprávního jednání, opřela pouze o začátek a konec existence interních spekulací společnosti Dell ohledně důsledků rozhodnutí zásobovat se částečně u AMD. Jelikož Komise v napadeném rozhodnutí zpochybnila jednání vlastní žalobkyni, nic nebránilo tomu, aby se pro účely rozhodnutí o začátku a konci tohoto jednání opřela o interní domněnky společnosti Dell.
- 525 Konečně je třeba zamítnout argument žalobkyně, podle kterého je nemožné vyvodit existenci jednání vlastního žalobkyni na základě interních domněnek zákazníka, jelikož tyto domněnky mohou být neodůvodněné. Je pravda, že žalobkyně může v zásadě vyvrátit důkaz předložený Komisí v napadeném rozhodnutí tím, že prokáže, že interní domněnky společnosti Dell, na základě kterých Komise vyvodila provádění slevy za výlučný odběr žalobkyni, byly neodůvodněné, a tedy nebyly způsobené jednáním žalobkyně. V projednávaném případě však žalobkyně tuto skutečnost neprokázala. Naopak skutečnost, že interní domněnky společnosti Dell se shodují s obsahem interních dokumentů společnosti Intel a obsahem elektronické zprávy ze dne 7. prosince 2004 (viz body 505 až 515 výše) potvrzuje, že tyto domněnky nebyly neodůvodněné a spočívaly právě na tom, na co žalobkyně upozornila Dell.
- 3.3) K argumentu, který vychází z toho, že Komise měla prokázat, že by skutečně došlo k nepřiměřenému snížení slev MCP v případě, že by se Dell rozhodla částečně zásobovat u AMD
- 526 Žalobkyně v zásadě uvádí, že Komise nesprávně neprokázala, že slevy MCP by byly skutečně nepřiměřeně sníženy v případě, že by se Dell rozhodla částečně zásobovat u AMD. Obzvláště interní dokumenty společnosti Dell nezohledňují skutečné změny slev společnosti Dell. Obsahují spíše domněnky o tom, co by se mohlo stát, kdyby se Dell rozhodla částečně zásobovat u AMD.
- 527 Je třeba konstatovat, že schopnost slevy za výlučný odběr narušit hospodářskou soutěž spočívá v tom, že může podnítit zákazníka k výlučnému odběru (v tomto smyslu viz rozsudek Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, bod 90, a rozsudek Soudního dvora British Airways, bod 74 výše, bod 62). Přítom existence takového podnětu nezávisí na tom, zda skutečně dojde ke snížení nebo zrušení slevy v případě porušení podmínky výlučného odběru, které podléhá poskytnutí této slevy (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu Tomra, bod 72 výše, bod 300). V tomto ohledu totiž stačí, že dominantní podnik vyvolá v zákazníkovi dojem, že by tomu tak bylo. Rozhodující jsou okolnosti, které by zákazník mohl očekávat v době podání objednávek v souladu s tím, co mu oznámil podnik v dominantním postavení, a nikoliv skutečná reakce dominantního podniku na rozhodnutí zákazníka změnit svůj zdroj zásobování.

[omissis]

3.6) K argumentu vycházejícímu z toho, že se Dell výlučně zásobovala u žalobkyně z důvodu zcela nezávislých na jakékoliv obavě z nepřiměřeného snížení slev v případě zásobování se od společnosti AMD

- 539 Žalobkyně uvádí, že se Dell zásobovala výlučně u ní z důvodů zcela nezávislých na jakékoliv obavě z nepřiměřeného snížení slev v případě zásobování se od společnosti AMD. Zaprvé se Dell rozhodla nakupovat CPU výlučně od společnosti Intel na základě svého nízkonákladového obchodního modelu, a to z důvodů nižších nákladů při zásobování se u společnosti Intel. Zadruhé se Dell domnívala, že CPU Intel mají obecně vyšší kvalitu než CPU AMD a že Intel má jako dodavatel ty nejvyšší kvality. Zatřetí měla Dell obavy v souvislosti s „udržitelností plánu [společnosti AMD] a se zdravím ekosystému čipsetů [AMD]“. Začtvrté Dell pochybovala o hodnověrnosti AMD jakožto podnikatele. Zapáté dospěla Dell k závěru, že zásobování se od AMD by vedlo ke značným logickým problémům. Zašesté měla Dell obavy z neschopnosti společnosti AMD uspokojit její velkoobjemové požadavky.
- 540 V tomto ohledu je třeba zaprvé konstatovat, že argumenty žalobkyně jsou irelevantní v rozsahu, v němž mají vyvrátit důkaz o tom, že žalobkyně oznámila společnosti Dell, že úroveň slev MCP podléhá podmínce výlučného odběru.
- 541 Žalobkyně se totiž svými argumenty snaží vysvětlit existenci výlučného vztahu mezi ní a společností Dell během dotčeného období tím, že uvádí jiné důvody než poskytování slev za výlučný odběr. Přitom v napadeném rozhodnutí Komise nevyvodila existenci slev za výlučný odběr pouze na základě výlučného vztahu mezi žalobkyní a společností Dell, takže žalobkyně mohla k vyvrácení tohoto důkazu uvést jen alternativní vysvětlení. Naopak Komise, která se opírala zejména o interní dokumenty společností Intel a Dell, jakož i odpověď společnosti Dell na základě článku 18 a elektronickou zprávu ze dne 7. prosince 2004, prokázala pomocí přesných a shodujících se důkazů, že žalobkyně oznámila Dell, že úroveň slev MCP podléhá podmínce výlučného odběru (viz body 446 až 515 výše). Argumenty žalobkyně týkající se údajných nezávislých důvodů společnosti Dell pro její výlučný odběr se nicméně přímo netýkají důkazů obsažených v napadeném rozhodnutí. Tyto argumenty spíše jen nepřímou zpochybňují uvedené důkazy poskytnutím alternativního vysvětlení týkajícího se existence výlučného vztahu mezi žalobkyní a společností Dell během dotčeného období. Takové nepřímé zpochybnění nemůže v žádném případě stačit k vyvrácení průkaznosti důkazů uvedených v napadeném rozhodnutí.
- 542 Dále z judikatury vyplývá, že vychází-li Komise z důkazů, které v zásadě dostatečně prokazují existenci protiprávního jednání, nepostačuje, že dotyčný podnik tvrdí, že případně došlo k okolnosti, která by mohla ovlivnit průkaznost uvedených důkazů, k tomu, aby na Komisi přenesl povinnost prokázat, že tato okolnost nemohla mít vliv na průkaznost těchto důkazů. Naopak, s výjimkou případu, kdy dotyčný podnik nemůže takový důkaz předložit z důvodu chování samotné Komise, je tento podnik povinen právně dostačujícím způsobem prokázat existenci okolnosti, které se dovolává, a že tato okolnost zpochybňuje průkaznost důkazů, z nichž Komise vychází (rozsudek E.ON Energie v. Komise, bod 67 výše, bod 56).
- 543 Přitom je třeba konstatovat, že žalobkyně poskytnutím alternativního vysvětlení týkajícího se existence výlučného vztahu mezi žalobkyní a společností Dell nezpochybňuje skutečnost, že úroveň slev MCP podléhá podmínce výlučného odběru. I za předpokladu, že by se žalobkyni podařilo prokázat, že Dell se u ní zásobovala výlučně z důvodů uvedených žalobkyní, tato okolnost nezpochybňuje průkaznost důkazů, o které se Komise opírala, aby prokázala existenci slev za výlučný odběr. Důkaz zamýšlený žalobkyní totiž umožňuje pouze vyvrátit příčinnou souvislost mezi slevou za výlučný odběr, jejíž existence byla v napadeném rozhodnutí právně dostatečným způsobem prokázána, a rozhodnutím společnosti Dell zásobovat se výlučně u žalobkyně. Neumožňuje nicméně vyvrátit existenci slevy za výlučný odběr jako takové.
- 544 Z toho vyplývá, že argumenty žalobkyně jsou irelevantní v rozsahu, v němž mají vyvrátit důkaz o tom, že žalobkyně oznámila společnosti Dell, že úroveň slev MCP podléhá podmínce výlučného odběru.

- 545 Zadruhé je třeba konstatovat, že argumenty žalobkyně jsou rovněž irelevantní v rozsahu, v němž mají zpochybnit právní kvalifikaci slev za výlučný odběr jako zneužívajících praktik. V tomto ohledu je třeba připomenout, že právní kvalifikace slevy za výlučný odběr jako zneužití nevyžaduje prokázání konkrétní účinku na trh ani příčinné souvislosti (viz body 103 a 104 výše). Taková sleva je protiprávní z důvodu své schopnosti omezit hospodářskou soutěž. I za předpokladu, že by se žalobkyni podařilo vyvrátit existenci příčinné souvislosti mezi poskytnutím slev za výlučný odběr a rozhodnutím společnosti Dell zásobovat se výlučně u ní, nezpochybnilo by to přirozenou schopnost slev MCP omezit hospodářskou soutěž. Jakákoliv finanční výhoda, jejíž poskytnutí podléhá podmínce výlučného odběru, totiž nezbytně může podnítit zákazníka k výlučnému odběru, přičemž není relevantní, zda by se zákazník zásoboval výlučně u dominantního podniku i při neexistenci slevy za výlučný odběr.
- 546 Je tedy třeba dospět k závěru, že argumenty žalobkyně týkající se existence jiných důvodů, ze kterých se Dell zásobovala výlučně u ní během období uvedeného v napadeném rozhodnutí, jsou irelevantní. Nemohou vyvrátit důkaz o existenci slevy za výlučný odběr, ani její právní kvalifikaci jako zneužití. Proto musí být tyto argumenty zamítnuty, aniž by bylo třeba zkoumat jejich opodstatněnost a vyjádřit se k otázce, zda žalobkyně právně dostačujícím způsobem prokázala, že se Dell zásobovala výlučně u žalobkyně z důvodů jiných, než je existence slevy za výlučný odběr.

[omissis]

b) Schůzka s panem D1 ze společnosti Dell

1) Argumenty účastníků řízení a řízení

- 601 Žalobkyně vytýká Komisi, že porušila její právo na obhajobu tím, že nevyhotovila odpovídající zápis ze schůzky, která se konala dne 23. srpna 2006 mezi členy útvarů Komise a [důvěrné] p. D1. Komise připustila zorganizování této schůzky až poté, co jí žalobkyně prokázala existenci orientačního seznamu témat, přičemž popřela, že byl vyhotoven zápis z této schůzky. O několik měsíců později úředník pro slyšení připustil existenci interní zprávy, přičemž prohlásil, že se jednalo o interní dokument, do kterého žalobkyně nemá právo nahlížet. Komise nakonec „ze zdvořilosti“ zaslala společnosti Intel dne 19. prosince 2008 kopii interní zprávy, ve které byla zakrytá řada pasáží.
- 602 Podle žalobkyně jak z orientačního seznamu témat, tak z interní zprávy vyplývá, že schůzka mezi Komisí a p. D1 se týkala klíčových otázek souvisejících se společností Dell. Je pravděpodobné, že p. D1 uvedl skutečnosti, které mohou zprostit Intel obvinění.

[omissis]

2) Závěry Tribunálu

[omissis]

2.1) K existenci procesní vady

- 612 Pokud jde o otázku, zda se Komise dopustila ve správním řízení procesní vady, je třeba zaprvé konstatovat, že Komise neporušila čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003, ve spojení s článkem 3 nařízení č. 773/2004. Komise totiž nebyla povinna organizovat schůzku s p. D1 jako formální dotazování ve smyslu uvedených ustanovení.
- 613 Článek 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 stanoví, že Komise se může dotazovat každé fyzické či právnické osoby, která s tím souhlasí, za účelem shromáždění informací týkajících se předmětu šetření. Článek 3 nařízení č. 773/2004 podřizuje dotazování zakládající se na tomto ustanovení dodržení určitých formalit. V souladu s čl. 3 odst. 1 nařízení č. 773/2004 Komise sdělí na začátku dotazování právní

základ stejně jako účel dotazování a připomene dobrovolný charakter dotazování. Dále sdělí dotazované osobě svůj úmysl pořizovat záznam dotazování. Podle odstavce 3 tohoto článku Komise může pořizovat záznam výpovědi dotazované osoby jakoukoli formou. Dotazované osobě se předá kopie záznamu ke schválení. Komise stanoví v případě potřeby lhůtu, během které může dotazovaná osoba sdělit jakékoli opravy své výpovědi.

- 614 Přitom je třeba konstatovat, že působnost čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003, ve spojení s článkem 3 nařízení č. 773/2004, se nevztahuje na všechna dotazování týkající se předmětu vyšetřování Komise. Je totiž třeba rozlišovat mezi formálními dotazováními prováděnými Komisí na základě těchto ustanovení a neformálními rozhovory. Praktické potřeby řádného fungování správy, jakož i zájem na účinné ochraně pravidel hospodářské soutěže odůvodňují, že má Komise možnost vést rozhovory, které nepodléhají formalitám stanoveným článkem 3 nařízení č. 773/2004. Jak důvody hospodárnosti řízení, tak případné odrazující účinky, které může mít formální dotazování na ochotu svědka poskytnout informace, brání existenci obecné povinnosti Komise podřídit všechny rozhovory formálním požadavkům stanoveným v článku 3 nařízení č. 773/2004. Pokud chce Komise použít v rozhodnutí důkaz v neprospěch, který získala během neformálního rozhovoru, musí tento důkaz zpřístupnit podnikům, kterým je určeno oznámení námitek, a případně vyhotovit za tímto účelem písemný dokument, který je určen ke vložení do spisu (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu Atlantic Container Line a další v. Komise, bod 359 výše, bod 352, a ze dne 25. října 2005, Groupe Danone v. Komise, T-38/02, Sb. rozh. s. II-4407, bod 67). Nicméně Komise může použít informace získané během neformálního rozhovoru, zejména k získání přesvědčivějších důkazů, přičemž informace získané během neformálního rozhovoru neposkytne dotčenému podniku.
- 615 Ze znění čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003, podle kterého se Komise „může dotazovat“ osoby za účelem shromáždění informací týkajících se předmětu šetření, vyplývá, že Komise má diskreční pravomoc k rozhodnutí, zda podrobí rozhovor formálním požadavkům článku 3 nařízení č. 773/2004. Tento výklad znění je potvrzen i účelem článku 19 nařízení č. 1/2003, ve spojení s článkem 3 nařízení č. 773/2004. Z povinnosti Komise předat dotazované osobě jakýkoliv záznam ke schválení vyplývá, že formální požadavky stanovené článkem 3 nařízení č. 773/2004 mají kromě ochrany dotazované osoby především zvýšit hodnověrnost obdržených prohlášení. Uvedená ustanovení se tak nepoužijí na všechny rozhovory týkající se předmětu šetření, ale pouze v případě, kdy je cílem Komise získat informace jak ve prospěch, tak v neprospěch, o které se bude moci opřít jako o důkaz v rozhodnutí uzavírajícím provedené šetření. Naopak tato ustanovení nemají za cíl omezit možnost Komise využít neformální rozhovory.
- 616 Tento výklad článku 19 nařízení č. 1/2003, ve spojení s článkem 3 nařízení č. 773/2004, vyplývá rovněž z bodu 25 odůvodnění nařízení č. 1/2003. Ten stanoví, že zjišťování protiprávního jednání odporujícího pravidlům hospodářské soutěže je stále obtížnější a kvůli účinné ochraně hospodářské soutěže je třeba doplnit vyšetřovací pravomoci Komise. Tento bod odůvodnění dále stanoví, že Komise by měla být zejména zmocněna dotazovat se osob, které mohou znát užitečné informace, a jejich výpovědi zaznamenávat. Cílem článku 19 nařízení č. 1/2003 je tedy „doplnit“ další vyšetřovací pravomoci, kterými Komise disponuje a poskytnout jí „pravomoc“ dotazovat se a zaznamenávat. Nicméně cílem uvedeného ustanovení není omezit použití neformálních postupů Komise tím, že jí uloží obecnou povinnost podmínit každý rozhovor o informacích týkajících se předmětu šetření formálním požadavkům článku 3 nařízení č. 773/2004 a dát záznam k dispozici obviněnému podniku.
- 617 Tento výklad článku 19 nařízení č. 1/2003, ve spojení s článkem 3 nařízení č. 773/2004, neznamená, že Komise může při rozhovoru svévolně rozhodnout, které informace zaznamená. Z článku 3 odst. 1 nařízení č. 773/2004 totiž vyplývá, že jestliže se Komise dotazuje osob podle článku 19 nařízení č. 1/2003, sdělí dotazované osobě na začátku dotazování právní základ stejně jako účel dotazování, jakož i svůj úmysl pořizovat záznam dotazování. Z toho vyplývá, že musí na začátku každého dotazování rozhodnout, zda chce provést formální dotazování. Pokud se Komise se souhlasem dotazované osoby rozhodne provést takové dotazování, nemůže některé jeho aspekty nezaznamenat. V tomto případě je Komise spíše povinna zaznamenat celé dotazování, a to bez ohledu na skutečnost,

že první věta čl. 3 odst. 3 nařízení č. 773/2004 ponechává Komisi volbu formy záznamu. Nicméně v projednávaném případě Komise uvedla, aniž jí žalobkyně v tomto bodě protirečila, že účelem schůzky nebylo získat důkazy ve formě podepsaného zápisu nebo prohlášení na základě článku 19 nařízení č. 1/2003, ale pouze přezkoumat, zda existuje dostatek údajů o narušení práva hospodářské soutěže v souvislosti s obchodními praktikami společnosti Intel vůči společnosti Dell a prozkoumat nová vyšetřovací opatření ve vztahu ke společnosti Dell. Schůzka mezi útvary Komise a p. D1 nepředstavovala tedy formální dotazování ve smyslu článku 19 nařízení č. 1/2003.

- 618 Jelikož schůzka mezi útvary Komise a p. D1 nepředstavovala formální dotazování ve smyslu článku 19 nařízení č. 1/2003 a Komise ani nebyla povinna takové dotazování provést, článek 3 nařízení č. 773/2004 se v projednávaném případě nepoužije, takže argument vycházející z údajného porušení formálních náležitostí stanovených v tomto ustanovení je irelevantní.
- 619 Zadruhé, pokud jde o zásadu řádné správy zakotvenou v článku 41 Listiny základních práv, z ustálené judikatury vyplývá, že tato zásada stanoví povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně přezkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu (rozsudky *Tribunálu Atlantic Container Line a další v. Komise*, bod 359 výše, bod 404, a ze dne 22. března 2012, *Slovak Telekom v. Komise*, T-458/09 a T-171/10, bod 68). I když neexistuje žádná obecná povinnost Komise pořizovat záznamy z diskuzí vedených během setkání nebo telefonických rozhovorů se stěžovateli nebo ostatními stranami (v tomto smyslu viz rozsudky *Atlantic Container Line a další v. Komise*, bod 359 výše, body 351 a 385, a *Groupe Danone v. Komise*, bod 614 výše, bod 66), nic to nemění na tom, že zásada řádné správy může v závislosti na zvláštních okolnostech projednávaného případu ukládat Komisi povinnost zdokumentovat prohlášení, která obdrží (v tomto smyslu viz rozsudek *Tribunálu ze dne 15. března 2006, BASF v. Komise*, T-15/02, Sb. rozh. s. II-497, bod 501).
- 620 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že existence povinnosti Komise zdokumentovat informace, které obdrží v průběhu setkání a telefonických rozhovorů, jakož i povahu a rozsah takové povinnosti závisí na obsahu těchto informací. Komise je ve spise, ke kterému mají přístup dotyčné podniky, povinna vyhotovit přiměřenou dokumentaci o podstatných aspektech týkajících se předmětu šetření. Tento závěr platí pro všechny okolnosti, které mají určitý význam a objektivní souvislost s předmětem šetření nezávisle na jejich přitěžující nebo polehčující povaze.
- 621 V projednávané věci vyplývá zejména z interní zprávy, že témata projednávaná během schůzky se netýkala jen čistě formálních otázek, jako je například důvěrnost určitých údajů, ale i otázek, které měly objektivní souvislost s podstatou šetření. Kromě toho p. D1 byl jedním z nejvyšších vedoucích pracovníků největšího zákazníka společnosti Intel. Konečně, jak uvedla Intel na jednání a ve vyjádření ze dne 6. března 2013, schůzka trvala pět hodin. Tyto okolnosti dodávají schůzce důležitost, na základě které byla Komise povinna vložit do spisu alespoň souhrnnou poznámku obsahující jména účastníků schůzky a krátké shrnutí projednávaných témat, s výhradou případných žádostí o důvěrné zacházení. Jelikož Komise nevyhotovila takový dokument určený pro vložení do spisu, o přístup k němuž by mohla žalobkyně požádat, je třeba konstatovat, že porušila zásadu řádné správy.
- 622 Nicméně tím, že Komise během správního řízení zpřístupnila žalobkyni nedůvěrné znění interní zprávy a umožnila jí předložit připomínky k tomuto dokumentu, napravila své původní opomenutí ve správním řízení, takže toto řízení není stíženo vadou. Skutečnost, že interní zpráva byla vyhotovena s účelem sloužit jako memorandum pro členy útvarů Komise a že žalobkyni byla zaslána jen jedna verze, ve které byly některé pasáže skryté, nezpochybňuje tento závěr. Znění interní zprávy, které bylo předáno žalobkyni během správního řízení, obsahuje informace, které měla Komise uchovat v dokumentu určeném ke vložení do spisu, k němuž mohla žalobkyně požadovat přístup. Obsahuje jména účastníků, jakož i stručné shrnutí projednávaných témat.
- 623 Zatřetí argument žalobkyně, vznesený ve vyjádření ze dne 6. března 2013, podle kterého se Komise dopustila procesní vady tím, že jí během správního řízení nezpřístupnila rovněž části interní zprávy, které považovala za důvěrné, musí být zamítnut. V souladu s čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a čl. 15

odst. 2 nařízení č. 773/2004 se právo na přístup ke spisu nevztahuje na interní dokumenty Komise. Toto omezení přístupu je odůvodněno potřebou zajistit řádné fungování dotyčného orgánu v oblasti potlačování protiprávních jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek *Atlantic Container Line a další v. Komise*, bod 359 výše, bod 394). Zpráva týkající se schůzky mezi Komisí a p. D1 představuje dokument interní povahy vyňatý z práva na přístup ke spisu. Obsahuje informace pocházející z jiných zdrojů než p. D1, jakož i osobní posouzení a závěry jejího autora (viz rovněž body 108 a 109 odůvodnění rozhodnutí veřejného ochránce práv). V důsledku toho nebyla Komise povinna zpřístupnit skryté části interní zprávy žalobkyni.

624 Je pravda, že v projednávané věci oznámení nedůvěrné verze interní zprávy žalobkyni umožnilo Komisi napravit původní mezeru řízení vyplývající z toho, že Komise nevyhotovila zprávu týkající se schůzky s p. D1 určenou ke vložení do spisu, k němuž mohla žalobkyně požadovat přístup. Nicméně tato náprava správního řízení nevyžadovala oznámení celé interní zprávy žalobkyni. Jelikož verze interní zprávy zasláná žalobkyni představovala jen náhradu zprávy, které měla být vložena do spisu, a obsahovala informace, které měla Komise uchovat v této zprávě, nebyla Komise povinna poskytnout žalobkyni širší přístup k interní zprávě.

625 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že správní řízení není stíženo vadou.

2.2) K případným důsledkům procesní vady na legalitu napadeného rozhodnutí

i) Úvodní poznámky

626 Pro úplnost je třeba přezkoumat, zda hypotetická vada správního řízení, která by vyplývala z porušení článku 19 nařízení č. 1/2003, ve spojení s článkem 3 nařízení č. 773/2004, z nenapravení porušení zásady řádné správy nebo porušení práva na přístup ke spisu, by mohla mít dopad na legalitu napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že jedno procesní pochybení může vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, pouze pokud se může konkrétně dotknout práva žalobkyně na obhajobu, a tak i obsahu uvedeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek *Tribunálu ze dne 9. září 2008, Bayer CropScience a další v. Komise*, T-75/06, Sb. rozh. s. II-2081, bod 131). Tak je tomu rovněž v případě, když pochybení spočívá v porušení zásady řádné správy (v tomto smyslu viz rozsudek *Soudního dvora ze dne 3. prosince 2009, Evropaïki Dynamiki v. Komise*, C-476/08 P, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 35).

627 Pokud jde o porušení práva na přístup ke spisu, z judikatury vyplývá, že pokud je přístup ke spisu, a zejména k dokumentům ve prospěch dotyčného podniku, zajištěn ve stadiu soudního řízení, nemusí tento podnik prokázat, že kdyby měl k neoznámeným dokumentům přístup, mělo by rozhodnutí Komise odlišný obsah, ale pouze, že uvedené dokumenty mohly být užitečné pro jeho obhajobu (viz rozsudek *Soudního dvora ze dne 25. října 2011, Solvay v. Komise*, C-110/10 P, Sb. rozh. s. I-10439, bod 52, a citovaná judikatura). V takovém případě přísluší dotyčnému podniku, aby poskytl první poznatky, jež ukazují na užitečnost nezpřístupněných dokumentů pro jeho obhajobu (v tomto smyslu viz rozsudek *Heineken Nederland a Heineken v. Komise*, bod 352 výše, bod 256). V tomto ohledu, jestliže se Komise opře o přímé listinné důkazy, aby prokázala protiprávní jednání, musí podnik prokázat, že skutečnosti, které zůstaly nepřístupné během správního řízení, protirečí obsahu těchto důkazů nebo je alespoň objasňují v odlišném světle (v tomto smyslu viz rozsudek *Aalborg Portland a další v. Komise*, bod 353 výše, bod 133).

628 V rozsahu, v němž navrhovatelka tvrdí, že Komise porušila její právo na obhajobu tím, že jí nezaslala pasáže z interní zprávy, se kterými zacházela při správním řízení důvěrně, je tato judikatura přímo použitelná na projednávaný případ. Jelikož celé znění interní zprávy bylo žalobkyni oznámeno ve stadiu soudního řízení, měla možnost předložit první indicie, jež ukazují na užitečnost skutečností uvedených v pasážích, se kterými bylo předtím zacházeno jako s důvěrnými, pro její obhajobu.

- 629 Ostatně v rozsahu, v němž žalobkyně vytýká Komisi, že nevyhotovila odpovídající zápis ze schůzky, je třeba konstatovat, že přinejmenším za okolností projednávaného případu jsou kritéria relevantní pro přezkum otázky, zda by případná procesní vada týkající se tohoto předmětu mohla konkrétně ovlivnit právo žalobkyně na obhajobu, stejná jako kritéria požadovaná judikaturou pro přístup ke spisu. Žalobkyně musí tedy předložit první indicii toho, že Komise nezdokumentovala důkazy ve prospěch, které protirečí obsahu přímých listinných důkazů, o které se Komise opřela v napadeném rozhodnutí nebo je alespoň objasňují v odlišném světle. Nestačí však, že tuto domněnku nelze vyloučit.
- 630 V projednávané věci je totiž i za neexistence zápisu požadovaného žalobkyní možné obsah schůzky mezi Komisí a p. D1 právně dostačujícím způsobem zrekonstruovat z jiných zdrojů, a sice zejména z interní zprávy a dokumentu obsahujícího písemné odpovědi společnosti Dell na ústní otázky, které byly položeny p. D1 při schůzce (dále jen „dokument s odpověďmi“). Tato okolnost odlišuje projednávanou věc od věci, ve které byl vydán rozsudek *Solvay v. Komise*, bod 627 výše (body 61 až 63), uplatněný žalobkyní na jednání a v jejích pozdějších vyjádřeních, ve kterém Soudní dvůr dospěl k závěru o porušení práva na obhajobu vyplývajícího z toho, že Komise poté, co odmítla žalobkyni přístup ke spisu ve správním řízení, ztratila určité množství celých dílčích-spisů, jejichž obsah nebylo možné rekonstruovat, takže nemohlo být vyloučeno, že tyto dílčí-spisy mohly obsahovat důkazy ve prospěch, které mohly být relevantní pro obhajobu žalobkyně.
- 631 Závěr, že interní zpráva představuje jeden z důkazů, na základě kterých bylo možné rekonstruovat obsah schůzky Komise a p. D1, není zpochybněn funkcí interní zprávy, kterou je sloužit Komisi jako memorandum. Interní zpráva měla totiž jako taková dvojí účel. Zaprvé bylo jejím účelem objektivně stanovit okolnosti, které Komise jako orgán příslušný pro šetření považuje za důležité. Sledovala tedy cíle vlastní dokumentaci objektivní povahy. Zadruhé interní zpráva umožnila členům útvarů Komise, kteří se účastnili schůzky, uchovat subjektivní hodnocení. Toto subjektivní hodnocení nicméně doplňuje objektivní dokumentaci obsaženou v interní zprávě a nezpochybňuje ji. Dále, když byla zpráva vypracovaná jako memorandum určené k použití pouze pro interní účely Komise, není žádný důvod se domnívat, že přechází diskusi, která se skutečně konala.

[omissis]

2. HP

[omissis]

a) Ke slevám za výlučný odběr

1) Posouzení důkazů o podmíněnosti slev předložených v napadeném rozhodnutí

[omissis]

1.1) Odpověď HP na základě článku 18

[omissis]

ii) Důkazní hodnota

K věrohodnosti odpovědi společnosti HP na základě článku 18

- 680 Je třeba uvést, že v odpovědi společnosti HP na základě článku 18 se výslovně a jednoznačně uvádí, že dohody HPA podléhaly určitým nepsaným podmínkám, mimo jiné podmínce 95 %.

681 Je třeba zdůraznit, že HP byla třetím podnikem, a sice ani stěžovatelkou, ani podnikem dotčeným šetřením Komise.

682 Je třeba dále uvést, že v projednávaném případě se nezdá, že HP měla jakýkoliv zájem poskytnout v tomto ohledu Komisi nepřesné informace a neprávem obvinít Intel.

683 V tomto rámci je třeba zdůraznit, že je možné, že zákazník podniku v dominantním postavení, který je dotčený šetřením, má zájem na nezveřejnění protiprávního jednání tohoto podniku ze strachu z případných odvetných opatření. Tak v rozsudku Soudního dvora BPB Industries a British Gypsum, bod 89 výše (bod 26), Soudní dvůr uvedl možnost, že podnik v dominantním postavení může přijmout odvetná opatření vůči zákazníkům, kteří spolupracovali na šetření vedeném Komisí, a dospěl k závěru, že Komise může zacházet s odpověďmi na žádosti o informace jako s důvěrnými.

684 Nicméně zákazník podniku v dominantním postavení nemá obvykle žádný zájem na neoprávněném obvinění tohoto podniku z protisoutěžního jednání. Naopak zákazník podniku v dominantním postavení, který v rámci šetření Komise neprávem obviní tento podnik z protisoutěžního chování, může riskovat, že bude vystaven odvetným opatřením ze strany tohoto podniku.

685 V projednávaném případě je velmi nepravděpodobné, že společnost HP, pro kterou byla Intel obchodním partnerem, kterého nelze obejít, poskytla Komisi nepřesné informace, které tato mohla použít pro účely prokázání porušení článku 82 ES, kterého se dopustila Intel.

[omissis]

690 Je třeba dále uvést, že podle čl. 23 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1/2003, pokud podniky poskytly nesprávné informace, mohou jim být uloženy pokuty. Společnost HP by tak poskytnutím nesprávných informací Komisi riskovala i uložení pokut z její strany.

691 Konečně, jak bylo připomenuto v bodě 557 výše, z judikatury vyplývá, že odpovědi poskytnuté jménem podniku jako takového mají věrohodnost převyšující věrohodnost, kterou mohla mít odpověď poskytnutá členem jeho personálu (rozsudek JFE, bod 62 výše, bod 205).

692 Je tedy třeba konstatovat, že velmi jasné a přesné údaje společnosti HP musí být považovány za obzvláště věrohodné, protože HP neměla žádný zájem poskytnout nepřesné informace, které mohly být použité Komisí k prokázání porušení článku 82 ES, kterého se dopustila Intel, a HP by poskytnutím nesprávných informací Komisí nesla značná rizika.

[omissis]

Význam odpovědi společnosti HP na základě článku 18 pro prokázání existence nepsaných podmínek

717 Pokud jde o otázku, zda odpověď společnosti HP na základě článku 18 mohla případně sama o sobě postačovat k prokázání přesnosti skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí ohledně existence nepsaných podmínek dohod HPA, je třeba uvést následující.

718 V unijním právu platí zásada volného hodnocení důkazů. Jediným relevantním kritériem pro posouzení předložených důkazů je jejich věrohodnost (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. ledna 2007, Dalmine v. Komise, C-407/04 P, Sb. rozh. s. I-829, bod 63).

719 Judikatura rovněž ve vztahu k dokumentu použitému jako důkaz porušení článku 81 ES upřesnila, že žádná zásada unijního práva nebrání Komisi, aby se opírala o jediný dokument, pokud je jeho důkazní hodnota nepochybná a pokud takový dokument sám o sobě s určitostí dokládá existenci dotčeného protiprávního jednání (rozsudek Cimenteries CBR a další v. Komise, bod 354 výše, bod 1838).

- 720 Pokud jde o porušení článku 81 ES, judikatura zavedla pravidlo, podle kterého prohlášení podniku obviněného z účasti na kartelové dohodě, jehož správnost je popírána několika dalšími obviněnými podniky, nemůže být považováno za dostatečný důkaz existence protiprávního jednání spáchaného těmito podniky, aniž by bylo podloženo jinými důkazy (viz rozsudek JFE, bod 62 výše, bod 219 a citovaná judikatura). Judikatura též upřesnila, že v případě kartelové dohody zahrnující jen dva účastníky, stačí zpochybnění obsahu prohlášení jednoho z podniků druhým podnikem k tomu, aby se vyžadovaly další důkazy na jeho podporu (rozsudek Groupe Danone v. Komise, bod 614 výše, bod 285).
- 721 Takové pravidlo není nicméně třeba použít i na prohlášení třetího podniku, který není ani stěžovatelem ani podnikem dotčeným šetřením, ve kterém se uvádí jednání porušující článek 82 ES jiným podnikem, jestliže podnik v dominantním postavení dotčený šetřením zpochybnil obsah tohoto prohlášení.
- 722 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že zavedení obecného pravidla představuje výjimku ze zásady volného provádění důkazů. V případě podniku, který prohlásil, že se účastnil kartelové dohody v rozporu s článkem 81 ES, je takové pravidlo odůvodněné, protože podnik dotčený šetřením nebo podnik, který žádá Komisi o neuložení nebo snížení pokuty, může mít snahu snižovat svou odpovědnost za protiprávní jednání a zvyšovat odpovědnost dalších podniků.
- 723 Situace je odlišná, pokud jde o prohlášení třetího podniku, jako je HP, který je v zásadě svědkem. Je pravda, že takový podnik může mít v určitých případech zájem na nezveřejnění protiprávního jednání ze strachu z odvetných opatření, které vůči němu může přijmout podnik v dominantním postavení (viz bod 683 výše). Ale je velmi nepravděpodobné, že takový podnik jako HP, pro který je podnik v dominantním postavení obchodním partnerem, kterého nelze obejít, obviní tento podnik nesprávně z jednání porušujícího článek 82 ES, jestliže neexistují výjimečné okolnosti, pro které by tento třetí podnik měl zájem na takovém obvinění.
- 724 Není proto třeba zavést obecné pravidlo, podle kterého prohlášení třetího podniku, ve kterém se uvádí, že podnik v dominantním postavení přijal určité jednání, nemůže nikdy samo o sobě stačit k prokázání skutečností zakládajících porušení článku 82 ES.
- 725 V případech, jako je projednávaný případ, ve kterých se nejeví, že třetí podnik má jakýkoliv zájem na neoprávněném obvinění podniku v dominantním postavení, může být samotné prohlášení třetího podniku v zásadě dostačující k prokázání existence protiprávního jednání.
- 726 V každém případě je odpověď společnosti HP na základě článku 18 podpořena řadou dalších důkazů, jak bude vysvětleno dále.

[omissis]

3. NEC

[omissis]

4. Lenovo

[omissis]

5. Acer

[omissis]

6. MSH

[omissis]

E – K důkazu celkové strategie směřující k zabránění přístupu společnosti AMD k nejvýznamnějším prodejním kanálům

¹⁵²³ Podle napadeného rozhodnutí žalobkyně prováděla dlouhodobou celkovou strategii směřující k zabránění přístupu společnosti AMD ke strategicky nejvýznamnějším prodejním kanálům. V uvedeném rozhodnutí Komise odůvodnila existenci této strategie tím, že se v zásadě opřela o následující nepřímé důkazy:

- praktiky zpochybněné v napadeném rozhodnutí se uskutečňovaly během souvislého časového období let 2002 až 2007 (viz body 1740 a 1745 odůvodnění);
- spadaly do kontextu narůstající konkurenční hrozby ze strany společnosti AMD (viz body 1741 a 149 až 164 odůvodnění);
- měly společný znak, jelikož cílem nebo účinkem všech bylo odstranit AMD z trhu (viz bod 1745 odůvodnění);
- týkaly se nejen významného počtu OEM ve světě, ale rovněž strategicky nejvýznamnějších distribučních kanálů (viz body 1745 a 1747 odůvodnění);
- tyto praktiky se navzájem doplňovaly (viz bod 1747 odůvodnění);
- dvě elektronické zprávy z listopadu 1998, které zaslali [důvěrné] žalobkyně a její [důvěrné] [viz bod 1747 odůvodnění s poznámkou pod čarou č. 2065 (č. 2056 ve veřejné verzi)];
- žalobkyně se snažila utajit protisoutěžní povahu svých praktik (viz body 1742 a 1743 odůvodnění).

¹⁵²⁴ Žalobkyně zpochybňuje existenci celkové strategie. Takový závěr je nesprávný, protože není slučitelný s roztržitostí tvrzení Komise ve vztahu ke každé OEM a společnosti MSH, pokud jde jak o dotyčné výrobky, tak o dotčené období. Stanovisko Komise je neslučitelné s připomínkami profesora P3, který vyvrátil existenci strategie s odvoláním na „kontra-indikátory“ a zejména zvýšení nákupů dotčených OEM od společnosti AMD. Komise neposkytla žádný důkaz existence trvalého soudržného plánu. Maily z roku 1998 neposkytují žádný důkaz o existenci soudržného plánu určeného k odstranění AMD. Konečně žalobkyně zpochybňuje, že by utajovala protisoutěžní povahu svých postupů.

¹⁵²⁵ Úvodem je třeba poznamenat, že důkaz existence celkové strategie nezbytně nevyžaduje přímý důkaz prokazující existenci soudržného protisoutěžního plánu. Komise může spíše prokázat existenci takového plánu rovněž pomocí souboru nepřímých důkazů.

¹⁵²⁶ Pokud jde dále o nepřímé důkazy, o které se Komise opřela v napadeném rozhodnutí, je třeba uvést následující.

¹⁵²⁷ Zprvce v rozsahu, v němž se žalobkyně dovolává údajné roztržitosti zpochybněných postupů, je třeba konstatovat, že nepřímé důkazy, o které se Komise opřela v napadeném rozhodnutí, právně dostačujícím způsobem prokazují soudržnost těchto postupů.

¹⁵²⁸ Zprvce se Komise správně opřela o skutečnost, že protiprávní jednání jsou časově soudržná. Napadené rozhodnutí v této souvislosti zdůrazňuje, že zpochybněné praktiky se soustředily do období let 2002 až 2005 a že během období od září 2003 do ledna 2004 došlo k šesti jednotlivým porušením, a sice

k podmíněným slevám nebo platbám ve vztahu ke společnostem Dell, HP, NEC a MSH a čistým omezením ve vztahu ke společnostem HP a Acer. I když je pravda, že pro část roku 2006 napadené rozhodnutí konstatuje jen jedinou protiprávní praktiku vůči společnosti MSH a pro zbytek roku 2006, jakož i pro rok 2007 pouze protiprávní praktiky vůči společnostem MSH a Lenovo, toto oslabení celkové intenzity protisoutěžního jednání žalobkyně ke konci celého dotčeného období nezpochybňuje okolnost, podle které existuje časová kontinuita mezi příslušnými praktikami. Z toho vyplývá, že argument žalobkyně, podle kterého byly tyto praktiky v dotčeném období roztržštěné, musí být odmítnut.

- 1529 Zadruhé se Komise správně opřela o srovnatelnost a vzájemné doplňování se praktik zpochybněných v napadeném rozhodnutí. Naopak argument žalobkyně, podle kterého roztržštěnost protiprávních jednání vyplývá z rozdílů mezi dotyčnými výrobky, není přesvědčivý.
- 1530 Zprvce všechny praktiky zpochybněné v napadeném rozhodnutí mají společný znak, jelikož všechny mohly odstranit AMD ze světové trhu s CPU x86. Tyto praktiky byly vzájemně propojené, jelikož se všechny týkaly stejného trhu a stejného konkurenta žalobkyně.
- 1531 Žalobkyně sice uvádí, že praktiky vůči společnosti MSH se liší od praktik vůči OEM, jelikož se týkají distributora elektronických výrobků, který nenakupuje žádné CPU přímo od společnosti Intel a nedostává od ní žádné skutečné slevy, ale pouze marketingové příspěvky. Dále vytýká Komisi, že v souvislosti s tvrzeními týkajícími se společnosti MSH nedefinovala relevantní výrobový ani zeměpisný trh.
- 1532 Nicméně je třeba konstatovat, že tyto argumenty nemohou zbavit praktiky žalobkyně zpochybněné v napadeném rozhodnutí jejich srovnatelnosti a komplementarity.
- 1533 V tomto ohledu je třeba připomenout, že praktiky žalobkyně vůči OEM a vůči společnosti MSH jsou v zásadě srovnatelné, přičemž jediným rozdílem bylo, že cílem platby za výlučný odběr poskytnuté společnosti MSH nebylo zabránit, aby konkurent zásoboval přímého zákazníka žalobkyně, ale zabránit prodeji konkurenčních výrobků distributorem, který se nachází níže v zásobovacím řetězci. Je třeba poznamenat, že Komise nebyla povinna definovat samostatný výrobový trh nebo samostatný zeměpisný trh, pokud jde o MSH. Praktiky žalobkyně vůči MSH měly totiž schopnost omezit hospodářskou soutěž na světovém trhu s CPU x86. Tyto praktiky tím, že OEM zbavovaly distribučního kanálu pro počítače vybavené CPU společnosti AMD, mohly mít dopady na poptávku OEM po CPU společnosti AMD na celosvětovém trhu s CPU x86. Tímto směřovaly ke ztížení přístupu společnosti AMD na tento trh (viz bod 169 výše). Tento trh je tedy přinejmenším jedním z trhů dotčených jednáním žalobkyně vůči společnosti MSH. Skutečnost, že se praktika žalobkyně vůči společnosti MSH mohla týkat rovněž trhu, na kterém MSH působila, nezpochybňuje tento závěr. Není proto nezbytné vyjádřit se k otázce správného vymezení trhu, na kterém MSH působila.
- 1534 Zadruhé se protisoutěžní mechanismy praktik zpochybněných v napadeném rozhodnutí navzájem doplňují. Pokud jde nejprve o komplementaritu jednak mezi slevami a platbami za výlučný odběr a jednak čistými omezeními, Komise v bodě 1642 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uvádí, že rozsah čistých omezení je specifictější než rozsah slev a plateb za výlučný odběr. Čistá omezení jsou totiž krátkodobější a soustředí se na specifický výrobek nebo specifickou řadu výrobků či na zvláštní distribuční kanály, zatímco dohody o výlučném odběru jsou dlouhodobější a pokrývají přinejmenším celé obchodní segmenty. V rámci celkové strategie tak čistá omezení představují taktická jednání zaměřená na zamezení přístupu společnosti AMD k přesně identifikovaným specifickým výrobkům nebo distribučním kanálům, zatímco slevy a platby za výlučný odběr představují strategičtější nástroje zaměřené na zamezení přístupu společnosti AMD k celým segmentům poptávky OEM.
- 1535 Pokud jde zadruhé o komplementaritu jednak mezi slevami za výlučný odběr poskytnutými OEM a jednak platbami za výlučný odběr ve vztahu ke společnosti MSH, Komise správně konstatovala v bodě 1597 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že tyto praktiky se používaly na dvou různých

úrovních zásobovacího řetězce. I za předpokladu, jak uvádí žalobkyně, že by MSH nakupovala jen malou část svých počítačů od OEM, kterým žalobkyně poskytla slevy za výlučný odběr, tato okolnost by nezpochybňovala komplementaritu jednak mezi slevami za výlučný odběr poskytnutými OEM a jednak platbami za výlučný odběr poskytnutými společností MSH. Žalobkyně totiž podněcováním společnosti MSH k výlučnému prodeji počítačů vybavených CPU společností Intel, uplatňovala dodatečný protisoutěžní nástroj, který mohl omezit i obchodní svobodu OEM, kterým neposkytovala slevy za výlučný odběr, tím, že je zbavil distribučního kanálu pro jejich počítače vybavené CPU společností AMD. Žalobkyně tak vytvořila dodatečnou překážku pro přístup společnosti AMD na trh, která doplňovala překážku vytvořenou slevami za výlučný odběr.

¹⁵³⁶ Zadruhé žalobkyně na jedné straně uvádí jako kontra-indikátor strategické povahy jejího jednání skutečnost, že protiprávní jednání se týkala jen omezené části trhu. Na jednání v tomto ohledu zdůraznila, že pro část roku 2006 napadené rozhodnutí konstatuje jen jediný protiprávní postup vůči společnosti MSH a pro zbytek roku 2006, jakož i pro rok 2007 pouze protiprávní praktiky vůči společnostem MSH a Lenovo (viz bod 1528 výše). Doplnila, že uvedené rozhodnutí nekonstatuje, že Lenovo měla strategický význam srovnatelný se strategickým významem společností Dell a HP. Prodej notebooků v Unii potenciálně ovlivněný jejími praktikami vůči společnosti Lenovo byl zanedbatelný. To platí i pro prodej počítačů potenciálně ovlivněný jejími praktikami vůči MSH, pokud se tento prodej posuzuje oproti celosvětovému prodeji. Na druhé straně žalobkyně uvádí jako další kontra-indikátor strategické povahy jejího chování skutečnost, že dotčené OEM během předmětného období zvýšily jejich nákup u AMD a že tento nárůst byl vyšší než růst prodeje společnosti AMD na zbývající části trhu.

¹⁵³⁷ Zaprvé je v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že protiprávní jednání pokrývala jen omezenou část trhu, nicméně třeba poznamenat, že určitou praxi je možné považovat za strategickou i tehdy, pokud se týká jen omezené části trhu. V projednávaném případě totiž strategická povaha chování žalobkyně vyplývá ze skutečnosti, že se snažila zabránit přístupu společnosti AMD k nejvýznamnějším distribučním kanálům, a sice společnosti Dell v období od prosince 2002 do prosince 2005 a společnosti HP v období od listopadu 2002 do května 2005 (viz bod 182 výše). Ostatně, pokud jde o roky 2006 a 2007, je třeba konstatovat, že soudržnost mezi jednotlivými protiprávními jednáními představujícími celkovou strategii není přerušena skutečností, že protiprávní jednání týkající se společností Lenovo a MSH měla menší význam než protiprávní jednání týkající se společností Dell a HP. Tento závěr platí o to víc, že MSH měla zvláštní strategický význam, pokud jde o distribuci počítačů vybavených CPU x86 určených spotřebitelům v Evropě (viz body 183 a 1507 až 1511 výše). V každém případě je třeba připomenout, že uzavřená část trhu byla v průměru značná (viz body 187 až 194 výše).

¹⁵³⁸ Zadruhé v rozsahu, v němž žalobkyně uvádí nárůst nákupů OEM od společnosti AMD v předmětném období, je třeba konstatovat, že tato okolnost nemůže prokázat, že praktiky žalobkyně neměly žádný účinek. Je možné se domnívat, že bez těchto praktik žalobkyně by nárůst nákupů OEM od společnosti AMD mohl být větší (viz bod 186 výše).

¹⁵³⁹ Zatřetí v rozporu s tvrzením žalobkyně dvě elektronické zprávy z listopadu 1998 rovněž poskytují nepřímé důkazy strategičnosti, se kterou žalobkyně prováděla své praktiky. Dne 27. listopadu 1998 [důvěrné] ze společnosti Intel napsal toto: „[N]ení skutečně pochyb o tom, že z dlouhodobého hlediska bych rád viděl šíření výroby AMD ve světě jako levných neznačkových výrobků s nízkou hodnotou. Uličky Pekingu jsou nádherné.“ Stejně tak dne 20. listopadu 1998 [důvěrné] ze společnosti Intel napsal: „Uznávám, že musíme čelit hospodářské soutěži a myslím si, že by bylo lepší, aby spíše prodávali své výrobky s omezeným průnikem do světa než s výrazným průnikem na nejviditelnější trh, který nejvíc stanoví trendy.“ I když je pravda, že taková prohlášení lze sama o sobě považovat za obchodní jazyk, který je sice agresivní, ale nikoliv podezřelý, nic to nemění na tom, že s ohledem na další výše uvedené důkazy obě zprávy potvrzují, že cílem společnosti Intel bylo omezit přístup

společnosti AMD na trh. Dále v rozporu s tvrzením žalobkyně pouhá skutečnost, že obě zprávy jsou z roku 1998, tedy z doby asi čtyř let před obdobím uvedeným v napadeném rozhodnutí, je nezbavuje jakékoliv důkazní hodnoty.

¹⁵⁴⁰ Začtvrté v rozsahu, v němž žalobkyně zpochybňuje, že utajovala protisoutěžní povahu svých praktik, je třeba poznamenat, že Komise v tomto ohledu uvádí v bodech 1742 a 1743 odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto nepřímé důkazy:

- elektronickou zprávu pana I2 [*důvěrné*] ze společnosti Intel, zaslanou [*důvěrné*] ze společnosti Lenovo dne 18. června 2006, ve které upřesnil toto: „[P. L1] [*důvěrné*], nejprve si dovoluji zdůraznit, že informace uvedené v této zprávě jsou velmi citlivé a bylo by nepříjemné pro mě a pro Intel, kdyby byly zveřejněny. Píši vám s důvěrou a žádám o jejich přečtení a následné vymazání bez toho, abyste je sdílel s vaším týmem. [...] jakýkoliv program uvedení hospodářské soutěže do souladu, který jsme mohli mít se společností Dell, bude zrušen, jelikož zavádí hospodářskou soutěž – to otvírá perspektivní příležitosti pro Lenovo/Intel, které jsem v minulosti jen naznačoval [...]“;
- tajná povaha dohody o výlučném odběru mezi žalobkyní a společností MSH a způsob, jakým na ní žalobkyně trvala;
- existence dohod o slevách obsahujících nepsaná protisoutěžní ustanovení, pokud jde o HP;
- úsilí žalobkyně prezentovat její jednání způsobem nevyvolávajícím podezření tak, že používá eufemismy.

¹⁵⁴¹ Pokud jde zaprvé o elektronickou zprávu ze dne 18. června 2006, žalobkyně vysvětluje, že tato zpráva odráží pouze snahy o jednání vyvinuté jejím [*důvěrné*], aby přesvědčil Lenovo rozvíjet své činnosti prostřednictvím žalobkyně. Pro žalobkyni bylo zjevně nepříjemné, kdyby se někdo třetí, zejména Dell, dověděl o tom, že žalobkyně využila rozhodnutí společnosti Dell přejít ke konkurentovi, v rámci jednání s jinými OEM. Tento argument není přesvědčivý. S ohledem na prohlášení, že jakýkoliv program uvedení hospodářské soutěže do souladu bude zrušen, jelikož Dell zavedla hospodářskou soutěž, obsahuje zpráva nepřímý důkaz potvrzující skutečnost, že slevy poskytnuté žalobkyní společnosti Dell byly provázeny podmínkou výlučného odběru (viz body 460, 463 a 1124 výše). Navíc prohlášení pana I2, podle kterého porušením této podmínky ze strany Dell „se otvírají perspektivní příležitosti pro Lenovo/Intel [...], které byly v minulosti jen naznačeny“, znamenalo, že po snížení slev poskytovaných společností Dell, žalobkyně nabídne preferenční postavení, které měla předtím Dell, společnosti Lenovo (viz bod 526 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V důsledku toho žádost p. I2 určená [*důvěrné*] ze společnosti Lenovo, aby zprávu vymazal, představuje nepřímý důkaz toho, že se snažil utajit protisoutěžní povahu vztahů mezi žalobkyní a společnostmi Dell a Lenovo.

¹⁵⁴² Pokud jde zadruhé o tajnou povahu dohody o výlučném odběru uzavřené se společností MSH, v bodech 1490 až 1492 výše bylo podrobněji prokázáno, že do dohod o výlučném odběru byla vložena ustanovení o nevylučnosti, takže dohody o příspěvcích stanovovaly opak toho, co bylo skutečně dohodnuto.

¹⁵⁴³ Pokud jde zatřetí o používání nepsaných protisoutěžních ustanovení ve vztahu ke společnosti HP, žalobkyně se omezuje na tvrzení, že HP nebyla smluvně vázána povinnostmi výlučného odběru nebo jinými nepsanými podmínkami. Přitom nepsané podmínky dohod HPA nemusely být právně závazné, aby mohly HP podnítit k jejich dodržování (viz bod 106 výše). Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí správně konstatovalo, že slevy poskytnuté podle dohod HPA podléhaly vícerym nepsaným protisoutěžním podmínkám (viz body 666 až 873 výše), nepsaná povaha ustanovení je rovněž nepřímým důkazem dosvědčujícím způsob, jakým se žalobkyně snažila utajit své protisoutěžní praktiky.

1544 Pokud jde začtvrté o používání eufemismů žalobkyní, je třeba nejprve uvést, že Komise dospěla v bodě 661 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že žalobkyně používala zkratku „VOC“, která znamená „privilegovaný dodavatel“ (vendor of choice) v řadě dokumentů jako eufemismus pro popsání toho, že MSH s ní byla vázána podmínkou výlučného odběru. Komise upřesňuje v bodě 662 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že existoval rovněž dokument nadepsaný „Referenční karta pro tvorbu prodejního a marketingového materiálu“ (Sales and Marketing Creation Reference Card), který vypracovalo právní oddělení žalobkyně. V tomto dokumentu byl pod nadpisem „Delikátní pojmy“ navržen výraz „privilegovaný dodavatel“ jako náhrada za slova zahrnující případně nevhodné jednání pro výlučné vztahy:

„Vyhnete se VEŠKERĚMU militantnímu, agresivnímu jazyku a to VŠUDE (včetně interních elektronických zpráv, poznámek ...) např. vytvářet překážky ...vyloučit hospodářskou soutěž ...Válka... Bitva...Vazba...Páka...dominovat...Ze shora dolů ...Potlačení...smést konkurenci...být zabiják... seskupovat...technologický kolotoč. Místo toho používejte: být v čele...definovat specifikace...růst segmentu trhu...být privilegovaným dodavatelem...opírat se o...přinášet hodnotu.“

1545 Zadruhé, bod 1743 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí řadu elektronických zpráv ze dne 30. dubna 2004. Podle uvedeného rozhodnutí vedoucí pracovník společnosti Intel Německo poukazoval na snahy společnosti Intel „úspěšně zabránit větší implementaci procesorů Opteron u našich hlavních zákazníků“. Vedoucí pracovník společnosti Intel Francie odpověděl na tuto zprávu takto: „Buďte prosím více opatrný při používání takových výrazů jako je ‚zabránit větší implementaci procesorů Opteron‘, které mohou být nesprávně vykládány jako protisoutěžní formulace. – Myslím, že hovoříte o ‚zvíťzit s IA nad Opteronem‘. – Pokud uvidíte, že jiné osoby používají podobné výrazy, připomeňte jim prosím probíhající šetření ze strany EU_FTC, neohlášené kontroly atd.“ Napadené rozhodnutí upřesňuje, že tato komunikace proběhla před šetřeními Komise.

1546 Žalobkyně připouští, že nikdy nepopřela skutečnost, že výraz „privilegovaný dodavatel“ může znamenat, že se zákazník zásobuje výlučně nebo převážně od ní. Přitom podle ní žádná část „Referenční karty pro tvorbu prodejního a marketingového materiálu“ nepodporuje výklad Komise, z něhož lze usuzovat na jakoukoliv formu závazné povinnosti. Jedná se o dokument, jehož cílem je jen zvýšit povědomí obchodníků, aby se vyhýbali jakémukoliv jazyku, který by mohl být nesprávně vykládán ze strany orgánů pro hospodářskou soutěž. Pokud jde o elektronickou zprávu ze dne 30. dubna 2004, žalobkyně zdůrazňuje, že tato se týkala jen varování před používáním formulací, které „by mohly být nesprávně vykládané jako protisoutěžní formulace“, což je legitimní snaha.

1547 Nicméně je třeba rozlišovat mezi situací, ve které podnik dává pozor na to, aby jeho legální chování nebylo nesprávně pochopeno orgánem pro hospodářskou soutěž, a situací, ve které podnik dbá na tom, aby nebyly odhaleny jeho protisoutěžní praktiky. Je pravda, že je v zásadě legitimní, když podnik varuje své zaměstnance před používáním formulací, které by mohly být špatně pochopeny orgánem pro hospodářskou soutěž. Nic to však nemění na tom, že tato okolnost představuje indicii, že podnik utajoval protisoutěžní povahu svých postupů, když byla jejich existence prokázána prostřednictvím jiných důkazů.

1548 Konečně žalobkyně uvádí, že Komise uvedla specifická tvrzení ve věci utajování jen ve vztahu ke společností MSH, HP a Lenovo. V tomto ohledu je třeba připomenout, že body 1742 a 1743 odůvodnění napadeného rozhodnutí se týkají důkazu celkové strategie a důkazy uvedené v bodě 1539 výše jsou v nich citovány jako nepřímé důkazy. Je třeba konstatovat, že tyto důkazy prokazují právně dostačujícím způsobem, že žalobkyně se snažila utajit protisoutěžní povahu svého jednání, přinejmenším pokud jde o její vztahy se společnostmi Dell, HP, Lenovo a MSH. K prokázání, že žalobkyně prováděla celkovou strategii směřující k vyloučení společnosti AMD z trhu, nebyla Komise povinná v napadeném rozhodnutí prokázat úsilí o utajení ve vztahu ke každému prováděné praktice, ale mohla se omezit na výčet důkazů týkajících se těchto čtyř podniků.

- 1549 Kromě toho důkazy uvedené v napadeném rozhodnutí v bodech 1742 a 1743 odůvodnění jako indicie jsou potvrzeny obecným zjištěním v bodě 167 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, podle kterého se všechny praktiky společnosti Intel vyznačovaly společným znakem v tom smyslu, že mnoho dohod mezi společnostmi Intel a jejími zákazníky, někdy ve výši stovek milionů, a dokonce miliard USD, bylo uzavřeno na základě přátelských dohod nebo obsahovaly významná nepsaná ustanovení. Výtka týkající se používání nepsaných protisoutěžních ustanovení tak nesměruje pouze proti chování žalobkyně ve vztahu ke společnostem Dell, HP, Lenovo a MSH, ale vztahuje se na chování žalobkyně vůči všem OEM a společnosti MSH.
- 1550 Žalobkyně sice tvrdí, že v rámci trhu s CPU, který se vyznačuje rychlým uváděním nových výrobků na trh a výrazným poklesem cen existujících výrobků, jsou neformální dohody důsledkem tempa v tomto odvětví a požadavků samotných OEM. Je nicméně třeba konstatovat, že i když podniky mohou neformálně uzavírat dohody, které jsou v souladu s pravidly hospodářské soutěže, používání neformálních protisoutěžních podmínek může představovat nepřímý důkaz snahy o jejich utajení. V projednávaném případě takový nepřímý důkaz nevyplývá jen z neformální povahy dohod uzavřených mezi žalobkyní a OEM nebo MSH jako takové, ale přinejmenším pokud jde o společnosti HP a Lenovo, z použití nepsaných protisoutěžních ustanovení nad rámec písemných smluv a v případě společnosti MSH dokonce z použití písemných ustanovení, která uváděla opak toho, co bylo skutečně dohodnuto.
- 1551 Na základě úvah uvedených v bodech 1540 až 1550 výše je možné dospět k závěru, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že se žalobkyně snažila utajit protisoutěžní povahu jejích praktik. Z toho důvodu není nezbytné vyjádřit se rovněž k přípustnosti nebo opodstatněnosti dalších argumentů Komise ohledně otázky, zda existují další skutečnosti, které posilují výše uvedené důkazy nebo konkrétně prokazují, že žalobkyně rovněž odhalila své protisoutěžní praktiky společností Acer a NEC.
- 1552 Na základě výše uvedených úvah je proto třeba konstatovat, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že žalobkyně prováděla dlouhodobou celkovou strategii směřující k zabránění přístupu společnosti AMD ke strategicky nejvýznamnějším prodejním kanálům.

III – K návrhovým žádáním znějícím na zrušení nebo snížení pokuty

- 1553 Podle článku 2 výroku napadeného rozhodnutí byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1,06 miliardy eur.
- 1554 Podle bodu 19 pokynů z roku 2006 Komise určila, že základní výše pokuty bude souviset s určitým podílem tržeb a záviset na stupni závažnosti protiprávního jednání vynásobeným počtem let, během nichž k takovému jednání docházelo (viz bod 1778 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 1555 Komise stanovila hodnotu tržeb, kterou je třeba zohlednit, na 3 876 827 021 eur, což představuje hodnotu tržeb z prodeje CPU x86 fakturovanou společností Intel podnikům usazeným na trhu EHP během posledního roku, kdy docházelo k protiprávnímu jednání (viz body 1773 až 1777 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 1556 Pokud jde o závažnost protiprávního jednání, Komise zejména zohlednila povahu protiprávního jednání, podíl dotčených stran na trhu a zeměpisný rozsah protiprávního jednání. Komise rovněž zohlednila skutečnost, že se Intel dopustila jediného protiprávního jednání; že intenzita tohoto jediného protiprávního jednání se v průběhu let lišila a že většina dotčených jednotlivých zneužití se soustředila do období let 2002 až 2005; že se zneužití lišila pravděpodobným protisoutěžním vlivem a že Intel přijala opatření, aby utajila praktiky prokázané v napadeném rozhodnutí. Komise proto stanovila uvedený poměr na 5 % (viz body 1779 až 1786 odůvodnění uvedeného rozhodnutí).

- 1557 Pokud jde o dobu trvání protiprávního jednání, Komise konstatovala, že zneužití začalo v říjnu 2002 a trvalo přinejmenším do prosince 2007. Trvalo tedy pět let a tři měsíce, což podle bodu 24 pokynů z roku 2006 vede k násobícímu činiteli 5,5 pro účely zohlednění této doby trvání (viz body 1787 a 1788 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 1558 S ohledem na výše uvedené se Komise domnívala, že základní částka pokuty, kterou je třeba uložit společnosti Intel, má činit 1 060 000 000 eur (viz bod 1789 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Nepoužila žádné polehčující nebo přitěžující okolnosti (viz body 1790 až 1801 odůvodnění uvedeného rozhodnutí).
- 1559 Žalobkyně, kterou podporuje ACT, uvádí, že s ohledem na pravomoc Tribunálu přezkoumat věc v plné jurisdikci v souladu s článkem 261 SFEU a článkem 31 nařízení č. 1/2003, musí být pokuta zrušena nebo podstatně snížena z následujících důvodů. Zaprvé Komise nepoužila správně pokyny z roku 2006 a zohlednila zcela irelevantní úvahy. Zadruhé žalobkyně neporušila článek 82 ES úmyslně nebo z nedbalosti. Zatřetí úroveň pokuty je zjevně nepřiměřená.

A – K údajně nesprávnému použití pokynů z roku 2006 a údajnému zohlednění zcela irelevantních úvah

- 1560 Žalobkyně uvádí, že výpočet základní částky pokuty je stížen řadou pochybení. Zaprvé Komise neposoudila řádně výrobky nebo služby, se kterými protiprávní jednání souviselo mezi lednem a zářím 2006. Komise dále nafoukla výši pokuty použitím výše tržeb společnosti Intel ve všech členských státech EHP v prosinci 2007, zatímco dvanáct členských států se připojilo k EHP během období protiprávního jednání. Zadruhé Komise nesprávně použila utajení jako činitel pro účely určení závažnosti protiprávního jednání. Zatřetí Komise nesprávně použila svůj závěr ohledně existence jediného protiprávního jednání jako přitěžující faktor pro celé dotčené období. Začtvrté je napadené rozhodnutí nesprávné v rozsahu, v němž použilo násobící činitel 5,5 za dobu trvání na každé protiprávní jednání. Zapáté Komise použila své pokyny se zpětnou účinností.
- 1561 Úvodem je třeba konstatovat, že v bodech 1747 a 1748 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise správně vyvodila existenci jediného a trvajícího porušení článku 82 ES, uskutečněného od října 2002 do prosince 2007 a zaměřeného na vyloučení konkurentů z trhu, z důkazu o existenci celkové strategie směřující k zabránění přístupu společnosti AMD ke strategicky nejvýznamnějším prodejním kanálům (viz body 1523 až 1552 výše).
- 1562 Z judikatury totiž vyplývá, že pojem jediného a trvajícího protiprávního jednání se týká souhrnu skutků, které jsou součástí celkového plánu z důvodu jejich totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž uvnitř společného trhu. Pro účely kvalifikace různých jednání jako jediného a trvajícího protiprávního jednání je třeba ověřit, zda se tato jednání navzájem doplňovala v tom smyslu, že každé z nich mělo čelit jednomu nebo několika následkům běžné hospodářské soutěže, a prostřednictvím interakce přispívala k uskutečnění cílů sledovaných v rámci tohoto celkového plánu. V tomto ohledu je třeba zohlednit veškeré okolnosti, které mohou prokázat či zpochybnit uvedenou spojitost, jako je doba uplatňování, obsah (včetně použitých metod) a souvztažně cíl jednotlivých dotčených jednání (rozsudek AstraZeneca, bod 64 výše, bod 892).
- 1563 Je třeba poznamenat, že zjištění v napadeném rozhodnutí týkající se existence celkové strategie splňují tyto požadavky. V důsledku toho mohla Komise z těchto zjištění vyvodit, že se žalobkyně dopustila jediného a trvajícího protiprávního jednání. V tomto ohledu je třeba zejména připomenout časovou soudržnost protiprávních jednání uvedených v napadeném rozhodnutí, jakož i jejich srovnatelnost a vzájemné doplňování. Jednotlivé praktiky vytýkané žalobkyni sledovaly totožný cíl, protože byly všechny zaměřené na vyloučení společnosti AMD z celosvětového trhu s CPU x86. V tomto ohledu se navzájem doplňovaly v rozsahu, v němž byly používány na dvou rozdílných úrovních zásobovacího řetězce a v němž čistá omezení představovala taktická jednání zaměřená na zamezení přístupu

společnosti AMD k přesně identifikovaným specifickým výrobkům nebo distribučním kanálům, zatímco slevy a platby za výlučný odběr představovaly strategičtější nástroje zaměřené na zamezení přístupu společnosti AMD k celým segmentům poptávky OEM. Dále je třeba obzvláště připomenout, že soudržnost mezi jednotlivými protiprávními jednáními není přerušena skutečností, že protiprávní jednání týkající se společnosti Lenovo a MSH měla menší význam než protiprávní jednání týkající se společností Dell a HP (viz body 1525 až 1537 výše).

1564 Podle judikatury měla tedy Komise právo uložit jedinou pokutu. V tomto ohledu nebyla povinna v odůvodnění napadeného rozhodnutí individualizovat způsob, kterým zohlednila každé z vytýkaných zneužití pro účely stanovení pokuty (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 6. října 1994, Tetra Pak v. Komise, T-83/91, Recueil, s. II-755, bod 236, a Michelin II, bod 75 výše, bod 265).

1565 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba ověřit, že žádnému z argumentů žalobkyně týkajících se údajného nesprávného použití pokynů z roku 2006, nemůže být vyhověno.

1. K argumentu vycházejícímu z nesprávného posouzení výrobků, na které se protiprávní jednání vztahovalo od ledna do září 2006, jakož i z toho, že Komise nezohlednila, že dvanáct členských států bylo součástí EHP jen po část období protiprávního jednání

1566 Zprvé žalobkyně tvrdí, že pokuta je protiprávní, protože číslo 5 % ročně se použilo na příliš vysokou částku obratu od ledna do září 2006. Komise nedefinovala relevantní výrobní, ani zeměpisný trh v souvislosti s tvrzeními týkajícími se společnosti MSH. Jelikož údajné zneužití ve vztahu k MSH je jediným protiprávním jednáním s možnou vazbou na území EHP přinejmenším od ledna 2006 do září 2006, Komise se dopustila pochybení tím, že použila obrat týkající se celého trhu s CPU x86 v EHP v rámci tvrzení, které se netýká tohoto trhu. Komise se dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že při výpočtu výše pokuty nezohlednila omezený zeměpisný dosah tvrzeného protiprávního jednání v průběhu tohoto období. MSH nebyla činná v mnoha členských státech v rámci EHP a rozsah maloobchodních trhů je obecně omezen na vnitrostátní úroveň.

1567 Zadruhé žalobkyně vytýká Komisi, že nafoukla výši pokuty tím, že v bodě 1784 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že „protiprávní jednání se vztahovalo na celé EHP“, a tím, že použila výši tržeb společnosti Intel ve všech členských státech EHP v prosinci 2007, to znamená v době ukončení protiprávního jednání. Nicméně dvanáct členských států se připojilo k EHP v průběhu období protiprávního jednání a předtím nepodléhalo pravomoci Komise. Pokud by rozhodnutí uložilo samostatnou pokutu za každé protiprávní jednání, muselo by vyloučit hodnotu tržeb společnosti Intel v těchto státech nebo použít nižší násobitel.

1568 Tyto argumenty nejsou přesvědčivé.

1569 Zprvé v souladu s bodem 13 pokynů z roku 2006 bude Komise při určování základní částky ukládané pokuty vycházet z hodnoty tržeb za zboží nebo služby podniku v příslušné zeměpisné oblasti uvnitř EHP, které přímo nebo nepřímo souvisejí s protiprávním jednáním. Tato formulace se týká tržeb dosažených na relevantním trhu (rozsudek Tribunálu ze dne 16. června 2011, Putters International v. Komise, T-211/08, Sb. rozh. s. II-3729, bod 59). Podle téhož bodu Komise obvykle použije tržby podniku během posledního celého hospodářského roku jeho účasti na protiprávním jednání.

1570 Zadruhé z bodu 22 pokynů z roku 2006 vyplývá, že zeměpisný rozsah protiprávního jednání je jedním z ukazatelů, které mohou být zohledněny při určení závažnosti protiprávního jednání, a tedy při rozhodování o tom, zda by se podíl tržeb, k němuž se bude přihlížet, měl nacházet ve spodní nebo horní části stupnice do 30 % stanovené v bodě 21 pokynů z roku 2006.

¹⁵⁷¹ I když je pravda, že jak bod 13, tak bod 21 pokynů z roku 2006 odkazují na zeměpisný rozsah protiprávního jednání, je nicméně třeba konstatovat, že v projednávaném případě Komise neporušila bod 13 pokynů z roku 2006 ani bod 21 uvedených pokynů tím, že nezohlednila zeměpisný rozsah trhu, na kterém působila MSH, ani skutečnost, že dvanáct členských států bylo součástí EHP jen po část období protiprávního jednání, jak bude vysvětleno níže.

a) K porušení bodu 13 pokynů z roku 2006

¹⁵⁷² Z bodů 792 až 836 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise dospěla k závěru, že relevantním trhem byl celosvětový trh s CPU x86. Podle bodu 1773 odůvodnění uvedeného rozhodnutí představuje částka 3 876 827 021 eur, o kterou se Komise opřela jako o zohledňovanou hodnotu tržeb, hodnotu tržeb CPU x86 fakturovanou společností Intel podnikům usazeným v EHP během posledního roku, ve kterém docházelo k protiprávnímu jednání. Tato hodnota nezohledňuje ani údajně užší zeměpisný rozsah trhu, na kterém MSH působila, ani skutečnost, že dvanáct členských států bylo součástí EHP jen po část období trvání protiprávního jednání.

¹⁵⁷³ Nicméně je třeba konstatovat, že Komise tím, že nezohlednila zeměpisný rozsah trhu, na kterém MSH působila, ani rozšíření Unie během období protiprávního jednání, nepoužila bod 13 pokynů z roku 2006 nesprávně.

¹⁵⁷⁴ V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise měla právo uložit jedinou pokutu a nebyla povinna individualizovat způsob, kterým zohlednila každé z vytýkaných zneužití pro účely stanovení pokuty (viz bod 1564 výše).

¹⁵⁷⁵ Zaprvé je třeba konstatovat, že v souladu s bodem 13 pokynů z roku 2006 je rokem obvykle relevantním pro určení hodnoty tržeb poslední celý rok, ve kterém došlo k protiprávnímu jednání, a sice v projednávaném případě rok 2007. Žalobkyně netvrdí, že se Komise měla odchýlit od tohoto pravidla a zvolit jako referenční jiný rok. Komise však pro celý rok 2007 prokázala nejen existenci zneužití, pokud jde o MSH, ale i pokud jde o Lenovo. Pokud jde o chování žalobkyně vůči společnosti Lenovo v roce 2007, žalobkyně nepochybuje, že relevantním trhem byl celosvětový trh s CPU x86. Vzhledem k tomu, že minimálně jedna ze zneužívajících praktik, kterého se žalobkyně dopustila v roce 2007, se tedy týkala celosvětového trhu s CPU x86, Komise nepoužila své pokyny nesprávně v rozsahu, v němž stanovila hodnotu tržeb jen s odkazem na trh s CPU x86, a nikoliv na údajně užší trh distribuce počítačů spotřebitelům, na kterém působila MSH.

¹⁵⁷⁶ V každém případě je třeba připomenout, že Komise nebyla povinna definovat samostatný výrobní trh nebo samostatný zeměpisný trh, pokud jde o MSH, a že praktiky žalobkyně vůči společnosti MSH měly schopnost omezit hospodářskou soutěž na světovém trhu s CPU x86 (viz bod 1533 výše). Vzhledem k tomu, že Komise nebyla povinna definovat samostatný zeměpisný trh, pokud jde o MSH, nebyla ani povinna zohlednit omezený zeměpisný rozsah takového hypotetického trhu při stanovení hodnoty tržeb v souladu s bodem 13 pokynů z roku 2006.

¹⁵⁷⁷ Zadruhé je třeba konstatovat, že dvanáct členských států, které se připojily k EHP v průběhu období protiprávního jednání, bylo součástí EHP po celý rok 2007. Vzhledem k tomu, že v souladu s bodem 13 pokynů z roku 2006 je v projednávané věci relevantním rokem pro stanovení hodnoty tržeb rok 2007, Komise nebyla povinna při stanovení hodnoty tržeb zohlednit skutečnost, že tyto členské státy byly součástí EHP jen po část období protiprávního jednání.

b) K porušení bodu 21 pokynů z roku 2006

- 1578 Je třeba uvést, že pokud jde o závažnost protiprávního jednání, Komise konstatovala v bodě 1784 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že strategie žalobkyně směřující k vyloučení společnosti AMD z trhu měla celosvětový dosah. V kontextu posouzení závažnosti protiprávního jednání tato okolnost znamená, že se protiprávní jednání vztahovalo na celý EHP.
- 1579 Je třeba konstatovat, že Komise tím, že nezhlednila zeměpisný rozsah trhu, na kterém působila MSH, nepoužila bod 21 pokynů z roku 2006 nesprávně.
- 1580 Je totiž třeba konstatovat, že pouhá skutečnost, že pro část roku 2006 se v napadeném rozhodnutí konstatuje jen jedna protiprávní praktika vůči MSH, nemůže zpochybnit závěr, podle kterého strategie žalobkyně směřující k vyloučení společnosti AMD z trhu, měla celosvětový zeměpisný rozsah. Je totiž třeba připomenout, že Komise nebyla povinna definovat samostatný výrobní trh nebo samostatný zeměpisný trh, pokud jde o MSH, a že praktiky žalobkyně vůči společnosti MSH mohly omezit hospodářskou soutěž na světovém trhu s CPU x86 (viz bod 1533 výše). Kromě toho, jelikož byly praktiky žalobkyně vůči společnosti MSH součástí soudržné celkové strategie, nelze je posuzovat izolovaně. Zeměpisný rozsah této strategie byl celosvětový. Proto Komise v napadeném rozhodnutí dospěla správně k závěru, že protiprávní jednání se vztahovalo na celý EHP.
- 1581 Ostatně je třeba konstatovat, že Komise ani nebyla povinna zohlednit skutečnost, že dvanáct členských států bylo součástí EHP jen během části období protiprávního jednání, když v kontextu posouzení závažnosti protiprávního jednání měla za to, že celosvětový rozsah strategie směřující k vyloučení společnosti AMD z trhu znamená, že se protiprávní jednání vztahovalo na celý EHP.
- 1582 Je totiž třeba zdůraznit, že Komise pouze konstatovala, že se protiprávní jednání vztahovalo na celý EHP. Dynamicky tak odkázala na státy, které byly součástí EHP v daném okamžiku během období protiprávního jednání. Komise nebyla povinna rozdělit zeměpisný rozsah zohledněný při posouzení závažnosti jediného protiprávního jednání podle různých států, které se připojily k EHP v daném okamžiku během období protiprávního jednání. Komise totiž nebyla povinna individualizovat způsob, kterým zohlednila každé z vytykánych zneužití pro účely stanovení pokuty (viz bod 1564 výše).

2. K zohlednění utajování protiprávních jednání

- 1583 Je třeba uvést, že Komise při posouzení závažnosti protiprávního jednání zohlednila v bodě 1785 odůvodnění napadeného rozhodnutí skutečnost, že žalobkyně přijala opatření na utajení praktik zpochybněných v uvedeném rozhodnutí.
- 1584 Žalobkyně tvrdí, že Komise neprávem zohlednila údajné utajování protiprávního jednání, jelikož se jí ho nepodařilo prokázat. Navíc se tvrzení Komise o tomto utajování vztahují jen ke společnostem MSH, HP a Lenovo, a nemohou být v důsledku toho globálně použita na všechna protiprávní jednání.
- 1585 Tyto argumenty nemohou obstát.
- 1586 Úvodem je třeba konstatovat, že tajná povaha porušení unijních pravidel hospodářské soutěže je okolností, která může zvýšit jeho závažnost (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 14. prosince 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Sb. rozh. s. II-5169, bod 252, a Imperial Chemical Industries v. Komise, bod 139 výše, bod 446). V projednávaném případě Komise zohlednila snahy společnosti Intel o utajení jejího chování jako jeden z mnoha dalších faktorů při posouzení závažnosti protiprávního jednání.

1587 Je třeba připomenout, že důkazy uvedené v napadeném rozhodnutí prokazují právně dostačujícím způsobem, že se žalobkyně snažila utajit protisoutěžní povahu svého jednání, přinejmenším pokud jde o její vztahy se společnostmi Dell, HP, Lenovo a MSH (viz body 1540 až 1551 výše). V rozporu s tvrzením žalobkyně bylo pro účely zohlednění utajení jako jednoho z prvků určujících závažnost jediného protiprávního jednání postačující, že Komise uvedla specifická tvrzení o utajení jen ve vztahu ke čtyřem podnikům. Komise totiž nebyla povinna individualizovat způsob, kterým zohlednila každé z vytýkaných zneužití pro účely stanovení pokuty (viz bod 1564 výše).

3. K přitěžující povaze konstatování jediného protiprávního jednání

1588 Je třeba uvést, že v bodě 1747 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise v rámci zjištění týkajících se existence celkové strategie dospěla k závěru, že jednotlivé praktiky žalobkyně jako celek mohly mít nebo pravděpodobně měly ještě výraznější vliv na trh. V bodě 1785 odůvodnění uvedeného rozhodnutí uvedla Komise v rámci zjištění týkajících se závažnosti protiprávního jednání, že zohlednila skutečnost, že se Intel dopustila jediného protiprávního jednání, že intenzita tohoto jediného protiprávního jednání se v průběhu let lišila, že většina dotčených jednotlivých zneužití se soustřeďovala do období let 2002 až 2005 a že se zneužití lišila, pokud jde o jejich pravděpodobný protisoutěžní vliv.

1589 Žalobkyně tvrdí, že Komise „pravděpodobně“ použila konstatování jediného protiprávního jednání jako přitěžující faktor při stanovení závažnosti tohoto jednání. Použití jediného protiprávního jednání jako faktoru posilujícího závažnost protiprávního jednání je nesprávné, protože pro určitá období nemohlo být prokázáno, že „takový faktor“ může posílit závažnost tvrzeného chování. Pro část roku 2006, kdy se jediné praktiky související s EHP týkaly společnosti MSH, neexistuje žádný základ, který by mohl jejímu chování přičíst významnější závažnost z důvodu jediného protiprávního jednání.

1590 Tyto argumenty je tedy třeba odmítnout.

1591 Je třeba připomenout, že Komise měla v projednávaném případě právo uložit jedinou pokutu a nebyla povinna individualizovat způsob, kterým zohlednila každé z vytýkaných zneužití pro účely stanovení pokuty (viz bod 1564 výše). Dále argument žalobkyně vychází z nesprávného předpokladu, podle kterého Komise zvýšila závažnost protiprávního jednání, která se měla zohlednit, z důvodu existence jediného protiprávního jednání. Nicméně tak tomu není. Komise měla za to, že intenzita jediného protiprávního jednání se v průběhu let lišila, že většina dotčených jednotlivých zneužití se soustřeďovala do období let 2002 až 2005 a že se zneužití lišila, pokud jde o jejich pravděpodobný protisoutěžní vliv. Tato zjištění právně dostačujícím způsobem zohledňují okolnost, podle které pro část roku 2006, bylo protiprávní jednání týkající se MSH jediným protiprávním jednáním souvisejícím s EHP, které bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí.

4. K použití násobícího činitele 5,5 za dobu trvání protiprávního jednání

1592 Je třeba uvést, že pokud jde o dobu trvání protiprávního jednání, Komise konstatovala v bodech 1787 a 1788 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že zneužití začalo v říjnu 2002 a trvalo přinejmenším do prosince 2007. Trvalo tedy pět let a tři měsíce, což podle bodu 24 pokynů z roku 2006 vede k násobícímu činiteli 5,5 pro účely zohlednění této doby trvání.

1593 Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nesprávné v rozsahu, v němž Komise použila násobící činitel 5,5 za dobu trvání na každé protiprávní jednání. Tento přístup je v její neprospěch v rozsahu, v němž každé protiprávní jednání ve vztahu k OEM bylo podstatně kratší než celkové období protiprávního jednání.

1594 Tento argument není přesvědčivý.

1595 V rozporu s tvrzením žalobkyně totiž Komise nepoužila násobící činitel 5,5 na každé z jednotlivých protiprávních jednání, ale na jediné protiprávní jednání. Jelikož Komise právem dospěla k závěru o existenci jediného protiprávního jednání trvajících od října 2002 do prosince 2007 (viz body 1561 až 1563 výše), nelze tento přístup kritizovat.

5. K použití pokynů z roku 2006 se zpětnou účinností

1596 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila zásady zákazu zpětné účinnosti a ochrany legitimního očekávání tím, že použila pokyny z roku 2006 se zpětnou účinností. Nahrazení určitých pokynů jinými je třeba odlišovat od prvního přijetí pokynů. První přijetí pokynů vytvořilo poprvé do té doby neexistující legitimní očekávání, které brání použití nových pokynů se zpětnou účinností.

1597 Tento argument nelze přijmout.

1598 Z judikatury totiž vyplývá, že ani zásada právní jistoty ani zásada legality trestných činů a trestů, zakotvená v čl. 7 odst. 1 EÚLP, nebrání tomu, aby se Komise rozhodla přijmout a použít nové pokyny pro stanovení pokut i poté, co došlo k protiprávnímu jednání. Zájem na účinném používání pravidel hospodářské soutěže odůvodňuje, že v mezích stanovených článkem 23 nařízení č. 1/2003 musí podnik vzít do úvahy možnost změny obecné politiky hospodářské soutěže Komise v oblasti pokut, pokud jde jak o metodu stanovení pokut, tak o úroveň pokut (rozsudek Tribunálu ze dne 2. února 2012, Denki Kagaku Kogyo a Denka Chemicals v. Komise, T-83/08, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, body 98 až 127). Toto zjištění platí, i pokud jde o čl. 49 odst. 1 Listiny základních práv. Komise byla tedy o to více oprávněna použít své pokyny z roku 2006 na jediné protiprávní jednání, které skončilo až po jejich přijetí.

B – K údajnému neporušení článku 82 ES úmyslně nebo z nedbalosti

1599 Žalobkyně tvrdí, že nejednala z nedbalosti. Na podporu tohoto tvrzení v podstatě uvádí, že podmíněné slevy nejsou vždy protiprávní a čistá omezení představují novou kategorii zneužití. Žalobkyně prokázala, že Komise neprokázala existenci strategie vyloučení společnosti AMD z trhu. Komise se dopustila pochybení tím, že měla za to, že žalobkyně přijala opatření k utajení svého jednání. Žalobkyně nemohla předvídat výsledky, ke kterým Komise dospěla v rámci použití testu AEC. Tyto výsledky totiž vychází z interních údajů pocházejících od různých OEM, což jsou informace, o kterých Intel nic nevěděla a ke kterým neměla přístup.

1600 Tyto argumenty nemohou obstát.

1601 Podle ustálené judikatury je podmínka, podle které bylo protiprávní jednání spácháno úmyslně nebo z nedbalosti, splněna, jestliže dotčený podnik nemohl nevědět o protisoutěžní povaze svého jednání bez ohledu na to, zda věděl či nevěděl o tom, že porušuje pravidla Smlouvy v oblasti hospodářské soutěže (rozsudky Tribunálu Tetra Pak v. Komise, bod 1564 výše, bod 238, a ze dne 10. dubna 2008, Deutsche Telekom v. Komise, T-271/03, Sb. rozh. s. II-477, bod 295). Podnik si je vědom protisoutěžní povahy svého jednání, pokud byl obeznámen s podstatnými skutkovými okolnostmi odůvodňujícími jak konstatování existence dominantního postavení na dotčeném trhu tak posouzení Komise o zneužití takového postavení (v tomto smyslu viz rozsudek Michelin I, bod 74 výše, bod 107 a rozsudek Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise, bod 1586 výše, body 207 a 210; rovněž viz stanovisko generálního advokáta J. Mazáka předcházející rozsudku Soudního dvora Deutsche Telekom, bod 98 výše, Sb. rozh. s. I-9567, bod 39.

1602 Pokud jde zaprvé o argument, podle kterého nejsou podmíněné slevy vždy protiprávní a čistá omezení jsou novou kategorií zneužití, stačí konstatovat, že taková argumentace směřuje jen k prokázání toho, že žalobkyně nevěděla o protiprávnosti jednání vytýkaného ve sporném rozhodnutí s ohledem na článek 82 ES. Musí být proto zamítnuta na základě judikatury citované v předchozím bodě (obdobně

viz rozsudek Soudního dvora Deutsche Telekom, bod 98 výše, bod 127). V každém případě žalobkyně nemohla nevědět o protisoutěžní povaze svého jednání. Unijní soudy opakovaně odsoudily praktiky podniku v dominantním postavení, které spočívaly v poskytování finančních podnětů podmíněných výlučným odběrem. V tomto ohledu stačí odkázat na rozsudek Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, a rozsudek Soudního dvora BPB Industries a British Gypsum, bod 89 výše. Pokud jde o čistá omezení, v bodech 219 a 220 výše bylo konstatováno, že kvalifikaci těchto praktik jako zneužívajících nelze považovat za novou a v každém případě skutečnost, že v předchozích rozhodnutích ještě nebylo zkoumáno jednání, jež by vykazovalo stejné znaky, nezbavuje podnik jeho odpovědnosti.

1603 Zadržet je třeba připomenout, že důkazy uvedené v napadeném rozhodnutí právně dostačujícím způsobem prokazují, že žalobkyně prováděla dlouhodobou celkovou strategii směřující k zabránění přístupu společnosti AMD ke strategicky nejvýznamnějším prodejním kanálům a že se snažila utajit protisoutěžní povahu svého jednání přinejmenším, pokud jde o její vztahy se společnostmi Dell, HP, Lenovo a MSH (viz body 1523 až 1552 výše). Z toho důvodu je možné dospět k závěru, že se žalobkyně dopustila uvedeného protiprávního jednání přinejmenším z nedbalosti.

1604 Zatřetí je třeba odmítnout argument žalobkyně, podle kterého nemohla předvídat výsledky, ke kterým Komise dospěla v rámci použití testu AEC. Je třeba připomenout, že v napadeném rozhodnutí se Komise pro účely konstatování protiprávnosti slev za výlučný odběr opřela hlavně o kritéria stanovená judikaturou v rozsudku Hoffmann-La Roche, bod 71 výše (viz body 69, 72 a 73 výše). Komise se naopak opřela v napadeném rozhodnutí o test AEC jen pro úplnost (viz body 173 a 175 výše). Je třeba připomenout, že použití testu AEC není nezbytné pro prokázání protiprávnosti praktik žalobkyně a že takový test nemůže být ani pro podnik v dominantním postavení spolehlivým argumentem pro vyloučení jakéhokoliv protiprávního jednání (viz body 140 až 166 výše). I za předpokladu, že by žalobkyně nemohla předvídat výsledky, ke kterým Komise dospěla v tomto testu, by tato okolnost nezpochybnila skutečnost, že žalobkyně nemohla ignorovat podstatné skutkové okolnosti odůvodňující konstatování Komise o zneužití jejího dominantního postavení podle kritérií stanovených judikaturou v rozsudku Hoffmann-La Roche, bod 71 výše.

C – K údajné nepřiměřenosti pokuty

1605 Žalobkyně v zásadě uvádí tři argumenty na podporu svého konstatování, že výše pokuty byla nepřiměřená. Pokuta nebyla uložena nezávislým orgánem. Pokuta je nepřiměřená oproti pokutám uloženým v jiných rozhodnutích. Uložení historicky nejvyšší pokuty je nepřiměřené s ohledem na neexistenci konkrétních účinků protiprávního jednání na trh.

1606 Všechny tyto argumenty musí být zamítnuty.

1. K argumentu vycházejícímu z chybějící nezávislosti Komise

1607 Podle žalobkyně není Komise nezávislým a nestranným soudem, jak ho definuje EÚLP. Uvádí, že vzhledem k tomu, že má pokuta trestní povahu ve smyslu článku 6 EÚLP, pokuta byla uložena protiprávně a za porušení jejího práva na to, aby o obvinění v trestní věci proti ní rozhodl nezávislý soud.

1608 Tento argument nelze přijmout.

1609 Právo na přístup k nezávislému a nestrannému soudu, o které se opírá žalobkyně, je součástí záruk zakotvených v čl. 6 odst. 1 EÚLP. V unijním právu je ochrana zakotvená tímto článkem zajištěna článkem 47 Listiny základních práv. Je tedy třeba odkazovat pouze na posledně uvedené ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, Sb. rozh. s I-13085, bod 51). Článek 52 odst. 3 Listiny základních práv upřesňuje, že pokud tato obsahuje práva odpovídající právům zaručeným EÚLP, jsou smysl a rozsah těchto práv

stejně jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Podle vysvětlení k tomuto ustanovení, které unijní soud musí zohlednit v souladu s čl. 52 odst. 7 Listiny základních práv, jsou smysl a rozsah zaručených práv určeny nejen zněním EÚLP, ale též zejména judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. prosince 2010, DEB, C-279/09, Sb. rozh. s. I-13849, bod 35).

¹⁶¹⁰ Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že čl. 6 odst. 1 EÚLP nevylučuje, aby byl v řízení správní povahy uložen „trest“ nejprve správním orgánem. Předpokládá však, že rozhodnutí správního orgánu, které samo o sobě nesplňuje podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 EÚLP, bude podléhat následnému přezkumu, který vykonává soudní orgán v plné jurisdikci. Mezi vlastnosti takového orgánu patří pravomoc změnit rozhodnutí vydané orgánem nižšího stupně ve všech ohledech jak po skutkové, tak po právní stránce. Musí mít zejména pravomoc rozhodovat o všech skutkových a právních otázkách relevantních pro spor, který mu byl předložen (viz ESLP, rozsudek A. Menarini Diagnostics v. Itálie ze dne 27. září 2011, č. 43509/08, bod 59).

¹⁶¹¹ Z této judikatury lze vyvodit, že skutečnost, že Komise koncentruje vyšetřovací pravomoc, pravomoc vést řízení a pravomoc přijmout rozhodnutí v rámci řízení o porušení pravidel hospodářské soutěže stanovených nařízením č. 1/2003, není sama o sobě v rozporu s článkem 47 Listiny základních práv za podmínky však, že podniky, kterých se tyto pravomoci týkají, mají právo podat žalobu proti rozhodnutí Komise k orgánu, který splňuje požadavky tohoto článku (stanovisko generálního advokáta Mengozziho předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, Sb. rozh. s. I-8947, I-8954, bod 31).

¹⁶¹² V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že přezkum legality stanovený v článku 263 SFEU doplněný pravomocí přezkumu v plné jurisdikci ohledně výše pokuty, která je stanovena v článku 31 nařízení č. 1/2003 v souladu s článkem 261 SFEU, splňuje požadavky zásady účinné soudní ochrany obsažené v článku 47 Listiny základních práv. Přezkum stanovený Smlouvami totiž předpokládá, že unijní soud provede přezkum právního i skutkového stavu a má pravomoc hodnotit důkazy, zrušit napadené rozhodnutí a změnit výši pokut (v tomto smyslu viz rozsudek Chalkor v. Komise, bod 1609 výše, bod 67).

2. K nepřiměřenosti pokuty ve vztahu k jiným pokutám

¹⁶¹³ Žalobkyně uvádí, že uložená pokuta je nepřiměřená ve vztahu k jiným nedávným věcem, včetně věci, ve které byl vydán rozsudek Tribunálu ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise (T-201/04, Sb. rozh. s. II-3601).

¹⁶¹⁴ Podle ustálené judikatury nemůže rozhodovací praxe Komise sama o sobě vytvářet právní rámec pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže, a rozhodnutí týkající se jiných věcí mají pro případnou existenci porušení zásady rovného zacházení pouze orientační povahu, protože je málo pravděpodobné, že okolnosti jim vlastní, jako jsou dotčené trhy, výrobky, podniky a doby trvání, jsou totožné (rozsudky Soudního dvora ze dne 21. září 2006, JCB Service v. Komise, C-167/04 P, Sb. rozh. s. I-8935, body 201 a 205, a ze dne 7. června 2007, Britannia Alloys & Chemicals v. Komise, C-76/06 P, Sb. rozh. s. I-4405, bod 60; rozsudek Tribunálu ze dne 16. června 2011, Caffaro v. Komise, T-192/06, Sb. rozh. s. II-3063, bod 46).

¹⁶¹⁵ Nicméně zásadu rovného zacházení, která brání tomu, aby se srovnatelnými situacemi bylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno, musí Komise, stejně jako každý orgán při všech činnostech, dodržovat, pokud ukládá pokutu podniku za porušení pravidel hospodářské soutěže. Nic to nemění na tom, že dřívější rozhodnutí Komise v oblasti pokut mohou být relevantní s ohledem na dodržování zásady rovného zacházení pouze tehdy, je-li prokázáno, že okolnosti věci týkající se těchto jiných rozhodnutí, jako jsou dotčené trhy, výrobky,

země, podniky a období, jsou srovnatelné s okolnostmi projednávaného případu (rozsudek Tribunálu ze dne 29. června 2012, E.ON Ruhrgas a E.ON v. Komise, T-360/09, body 261 a 262, a citovaná judikatura).

¹⁶¹⁶ Přitom v projednávaném případě žalobkyně neprokazuje, že okolnosti věci týkající se těchto dřívějších rozhodnutí, kterých se dovolává, jsou srovnatelné s okolnostmi projednávaného případu. Proto nejsou se zřetelem na judikaturu citovanou v bodě 1615 výše uvedená rozhodnutí relevantní s ohledem na dodržování zásady rovného zacházení.

¹⁶¹⁷ Pokud jde zaprvé o věc, ve které byl vydán rozsudek Microsoft v. Komise, bod 1613 výše, žalobkyně se omezuje na zdůraznění rozdílu mezi touto věcí a projednávaným případem tím, že uvádí, že praktiky zpochybněné v uvedené věci vyvolávaly řadu měřitelných negativních účinků na konkurenty, což se nestalo v projednávaném případě. Žalobkyně nicméně nevznáší žádný argument, aby prokázala, že okolnosti věci, ve které byl vydán rozsudek Microsoft v. Komise, jsou srovnatelné s okolnostmi projednávaného případu. Je třeba poznamenat, že tato věc se týkala zejména jiných trhů a jiných zneužívajících praktik, než jsou dotčené v projednávané věci.

¹⁶¹⁸ Zadruhé se žalobkyně dovolává rozhodnutí Komise ze dne 12. listopadu 2008 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/39.125 – Automobilové sklo), jehož shrnutí je zveřejněno v Úředním věstníku ze dne 25. července 2009 (Úř. věst. C 173, s. 13), na podporu svého argumentu, podle kterého pokuta, která jí byla uložena, vysoce přesahuje nejvyšší pokutu, která kdy byla uložena podniku za opakování protiprávního jednání ve věci kartelové dohody. Žalobkyně však neprokazuje, že okolnosti věci, ve které bylo vydáno uvedené rozhodnutí, které se týkalo kartelové dohody, a nikoliv zneužití dominantního postavení, jsou srovnatelné s okolnostmi projednávaného případu.

¹⁶¹⁹ Zatřetí, pokud jde o porovnání pokuty uložené v projednávané věci s pokutami uloženými ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, Michelin I, bod 74 výše, Michelin II, bod 75 výše, a rozsudek Tribunálu British Airways, bod 186 výše, je třeba konstatovat, že žalobkyně neprokázala ani to, že okolnosti uvedených věcí jsou srovnatelné s okolnostmi projednávané věci. V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že věci Michelin I, bod 74 výše, Michelin II, bod 75 výše, a rozsudek Tribunálu British Airways, bod 186 výše, se netýkaly slev za výlučný odběr, ale slev patřících do třetí kategorie (viz bod 78 výše) a že projednávaná věc se týká rovněž čistých omezení. Zadruhé je třeba zdůraznit, že i za předpokladu, že by druhy zneužití uvedené v této věci byly srovnatelné, nebo dokonce stejné jako druhy zneužití uvedené ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky Hoffmann-La Roche, bod 71 výše, Michelin I, bod 74 výše, Michelin II, bod 75 výše, a rozsudek Tribunálu British Airways, bod 186 výše, tato okolnost nemůže nicméně stačit pro srovnatelnost této věci a věcí uvedených žalobkyní ve smyslu judikatury citované v bodě 1615 výše, a to s ohledem na rozdíly mezi těmito věcmi, pokud jde zejména o dotčené podniky, trhy a výrobky a s ohledem na časový odstup mezi těmito věcmi, jakož i vývoj politiky Komise v oblasti pokut.

3. K nezbytnosti prokázat konkrétní účinky protiprávního jednání

¹⁶²⁰ Je třeba připomenout, že pro určení závažnosti protiprávního jednání Komise zejména zohlednila povahu protiprávního jednání, podíl dotčených podniků na trhu a zeměpisný rozsah protiprávního jednání. Pokud jde konkrétně o povahu protiprávního jednání, Komise v bodě 1780 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že trh s CPU x86 měl velký hospodářský význam. Podle uvedeného rozhodnutí tento trh v roce 2007 vygeneroval příjmy ve výši více než 30 miliard USD. To znamená, že jakékoliv protisoutěžní chování na tomto trhu mělo značný dopad.

¹⁶²¹ Žalobkyně tvrdí, že úroveň pokut se odvíjí od údajného „značného dopadu“ na trh, avšak nebyla provedena žádná analýza skutečných účinků takzvaných zneužívajících praktik na AMD nebo na trh. Připomíná, že pokuta ve výši 1,06 miliardy eur je historicky nejvyšší pokutou uloženou jedinému podniku z důvodu porušení pravidel hospodářské soutěže. Proto bylo při stanovení této pokuty

nezbytné zohlednit skutečné účinky protiprávního jednání a příčinnou souvislost mezi těmito účinky a újmou způsobenou spotřebitelům nebo konkurentům, nezávisle na otázce, zda jsou skutečné účinky relevantní pro konstatování existence zneužití. Žalobkyně uvádí, že důkazy prokazují, že během dotčeného období se trh s CPU vyznačoval intenzivní hospodářskou soutěží mezi společnostmi AMD a Intel, z čehož vyplýval neustálý pokles cen a zlepšování kvality výrobků, z něhož měli největší prospěch spotřebitelé. Dále AMD znásobila své tržní podíly. Konečně rozhodnutí OEM kupovat výrobky žalobkyně vycházelo, pokud ne úplně, tak z části, z jiných hospodářských důvodů než je věrnost vyvolaná podmíněnými slevami.

¹⁶²² Podle čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 se při stanovování výše pokuty přihlíží k závažnosti a k době protiprávního jednání. Z judikatury vyplývá, že závažnost porušení práva hospodářské soutěže musí být stanovena v závislosti na mnoha skutečnostech, jako jsou zejména zvláštní okolnosti věci, její kontext a odrazující účinek pokut, a to aniž je sestaven závazný nebo taxativní výčet kritérií, ke kterým musí být povinně přihlédnuto. Proto v rozporu s tím, co uvádí žalobkyně, konkrétní dopad protiprávního jednání na trh v zásadě není povinným prvkem, podle kritérií uvedených judikaturou, ale pouze jednou z více relevantních skutečností při posouzení závažnosti protiprávního jednání a stanovení výše pokuty (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Soudního dvora ze dne 3. září 2009, *Prym a Prym Consumer v. Komise*, C-534/07 P, Sb. rozh. s. I-7415, dále jen „rozsudek Prym“, body 54 a 55). Navíc z judikatury vyplývá, že skutečnosti vypovídající o cíli jednání mohou mít při stanovování výše pokuty větší význam než skutečnosti vypovídající o jeho účinku. (rozsudek *AstraZeneca*, bod 64 výše, bod 902).

¹⁶²³ Podle pokynů o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny z roku 1998“) je při hodnocení závažnosti protiprávního jednání třeba brát v úvahu zejména „skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit“ (pod hlavou 1.A.). V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že přinejmenším pokud jde o protiprávní jednání, která mohou být kvalifikována jako velmi závažná byt jen na základě jejich povahy, skutečný dopad protiprávního jednání na trh představuje pouze nepovinnou skutečnost, která může Komisi umožnit zvýšit výchozí částku pokuty nad rámec minimální předpokládané částky ve výši 20 milionů eur (v tomto smyslu viz rozsudek *Prym*, bod 1622 výše, bod 75). Je pravda, že z judikatury rovněž vyplývá, že jestliže Komise pro účely výpočtu pokuty považuje za účelné zohlednit tuto nepovinnou skutečnost, jako je skutečný dopad protiprávního jednání na trh, nemůže se omezit na pouhou domněnku, ale musí poskytnout konkrétní, důvěryhodné a dostatečné indicie, které jí umožní posoudit, jaký skutečný dopad mohlo mít protiprávní jednání z hlediska hospodářské soutěže na uvedeném trhu (rozsudek *Prym*, bod 1622 výše, bod 82).

¹⁶²⁴ Nicméně v projednávané věci se při stanovení výše pokuty nevychází z pokynů z roku 1998, ale z pokynů z roku 2006. Je třeba uvést, že na rozdíl od pokynů z roku 1998 již pokyny z roku 2006 nestanoví při posuzování závažnosti daného protiprávního jednání, že se musí zohlednit „skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit“. Odstavec 22 pokynů z roku 2006 stanoví, že při rozhodování o tom, zda by se podíl tržeb, k němuž se bude v daném případě přihlížet, měl nacházet ve spodní nebo horní části stupnice do 30 %, vezme Komise v úvahu určitý počet ukazatelů, například povahu protiprávního jednání, kumulovaný podíl všech stran na trhu, zeměpisný rozsah protiprávního jednání, implementování či neimplementování protiprávního jednání.

¹⁶²⁵ Je tedy pravda, že podle pokynů z roku 2006 Komise není obecně povinna zohlednit skutečný dopad protiprávního jednání na trh, když stanoví podíl tržeb určený v závislosti na protiprávním jednání. Nicméně je třeba uvést, že pokyny ani nezakazují zohlednění skutečného dopadu protiprávního jednání na trh pro účely zvýšení tohoto podílu. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že pokud Komise považuje za vhodné pro účely zvýšení tohoto podílu zohlednit skutečný dopad protiprávního jednání na trh, použije se judikatura citovaná v bodě 1623 výše rovněž ohledně pokynů z roku 2006, takže Komise musí poskytnout konkrétní, důvěryhodné a dostatečné indicie, které jí umožní posoudit, jaký skutečný dopad mohlo mít protiprávní jednání z hlediska hospodářské soutěže na uvedeném trhu. Naopak Komise nemusí nezbytně zohlednit neexistenci skutečného dopadu jako polehčující faktor při

posouzení závažnosti podle bodu 22 pokynů z roku 2006. Stačí, aby Komisi stanovená úroveň podílu tržeb, která se má zohlednit, byla odůvodněná jinými skutečnostmi schopnými ovlivnit určení závažnosti.

1626 Argumenty žalobkyně je třeba posoudit ve světle předchozích úvah.

1627 Zprv je třeba odmítnout argument, podle kterého se úroveň pokut v projednávaném případě odvíjí od údajného „značného dopadu“ na trh, zatímco nebyla provedena žádná analýza skutečných účinků takzvaných zneužívajících postupů na AMD nebo na trh. Je totiž třeba konstatovat, že v projednávané věci Komise nezohlednila skutečný dopad protiprávního jednání na trh, aby určila závažnost tohoto jednání. V rozporu s tvrzením žalobkyně nelze ze skutečnosti, že Komise v napadeném rozhodnutí konstatovala, že „celé protisoutěžní jednání na [trhu s CPU x86] mělo značný dopad“, vyvodit závěr, že Komise zohlednila takový dopad. Je třeba v tomto ohledu připomenout, že Komise uvedla zjištění kritizované žalobkyní za účelem popsání povahy protiprávního jednání. Jelikož „povaha“ protiprávního jednání odkazuje na jeho abstraktní a obecné rysy, Komise mohla v tomto rámci právem konstatovat, že s ohledem na vysoké příjmy vygenerované na trhu s CPU x86, mělo celé protisoutěžní jednání na tomto trhu značný dopad. Komise tím nezohlednila skutečné účinky postupů zpochybněných v napadeném rozhodnutí na trh, ale „povahu“, a tedy schopnost těchto praktik mít takové účinky.

1628 Skutečnost, že Komise nezohlednila skutečný dopad protiprávního jednání na trh pro účely stanovení výše pokuty, potvrzují i následující okolnosti. Jednak některé části napadeného rozhodnutí, které se netýkají stanovení výše pokuty, obsahují závěry o skutečném dopadu jednání žalobkyně na svobodnou volbu OEM a společnosti MSH (viz body 1001 a 1678 odůvodnění tohoto rozhodnutí), jakož i újmy způsobené spotřebitelům (viz body 1597 až 1616 odůvodnění uvedeného rozhodnutí), Komise na tyto závěry neodkázala, když stanovila závažnost protiprávního jednání. Zadruhé v rámci závěru týkajícího se závažnosti protiprávního jednání, uvedeného v bodě 1785 odůvodnění téhož rozhodnutí, Komise konstatovala, že zneužití se lišila, pokud jde o jejich „pravděpodobný protisoutěžní vliv“. Skutečnost, že Komise v rámci závěru týkajícího se protiprávního jednání poukázala na „pravděpodobný protisoutěžní vliv“ jednotlivých zneužití, jednoznačně prokazuje, že nezohlednila skutečný dopad protiprávního jednání na trh, ale pouze jeho pravděpodobný vliv.

1629 Je tedy třeba konstatovat, že Komise se neopřela o skutečný dopad protiprávního jednání, aby zvýšila jeho závažnost.

1630 Zadruhé v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že Komise neprávem nezohlednila neexistenci skutečných účinků protiprávního jednání a příčinnou souvislost mezi těmito účinky a újmou způsobenou spotřebitelům nebo konkurentům jako polehčující faktor při posouzení závažnosti protiprávního jednání, musí být její argumentace rovněž zamítnuta. Je třeba konstatovat, že pro účely stanovení podílu tržeb v závislosti na závažnosti protiprávního jednání na 5 %, Komise nebyla povinna zohlednit údajnou neexistenci skutečného dopadu protiprávního jednání na trh. V projednávaném případě totiž další skutečnosti, o které se Komise opírala v napadeném rozhodnutí pro účely určení závažnosti protiprávního jednání, odůvodňují stanovení zohledňovaného podílu tržeb na 5 %.

1631 V tomto ohledu je úvodem třeba konstatovat, že úroveň 5 % použitá v napadeném rozhodnutí se nachází v dolní části stupnice, které může podle bodu 21 pokynů z roku 2006 jít až do 30 %.

1632 Pokud jde dále nejprve o povahu protiprávního jednání, je třeba uvést, že Komise měla v bodech 1780 a 1781 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že kromě žalobkyně, která měla 80% podíl na trhu, byla jediným vážným konkurentem na trhu AMD. Připomněla rovněž, že žalobkyně prováděla celkovou strategii určenou k odstranění AMD z trhu. Cílem zneužívajících praktik žalobkyně tedy bylo vyloučit jediného vážného konkurenta nebo přinejmenším omezit jeho přístup na trh. S ohledem na překážky přístupu k výrobě CPU x86, je pravděpodobné, že pokud by došlo k odstranění nebo odsunutí společnosti AMD na okraj, na trhu by se neobjevil nový hodnověrný subjekt.

- 1633 Pokud jde zadruhé o podíl dotčených podniků na trhu, Komise v bodě 1783 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že během celého období protiprávního jednání měla žalobkyně nejen dominantní postavení ve všech segmentech trhu s CPU x86, ale její tržní podíl byl rovněž podstatně vyšší než tržní podíl jejich konkurentů.
- 1634 Pokud jde zatřetí o zeměpisný rozsah protiprávního jednání, Komise v bodě 1784 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že prokázala, že strategie žalobkyně směřující k vyloučení společnosti AMD z trhu měla celosvětový dosah. V kontextu posouzení závažnosti protiprávního jednání tato okolnost znamená, že se protiprávní jednání vztahovalo na celý EHP (viz body 1578 až 1582 výše).
- 1635 Začtvrté je třeba připomenout, že v rámci závěru o závažnosti protiprávního jednání Komise v bodě 1785 odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména konstatovala, že se žalobkyně dopustila jediného protiprávního jednání, jehož intenzita se v průběhu let lišila, že jednotlivá zneužití se lišila, pokud jde o jejich pravděpodobný protisoutěžní vliv, a že se žalobkyně snažila utajit protisoutěžní povahu svého jednání (viz body 1583 až 1591 výše).
- 1636 Tato zjištění, která buď žalobkyně nezpochybňuje, nebo byla Komisí právně dostačujícím způsobem prokázána, postačují pro odůvodnění stanovení podílu hodnoty tržeb na 5 %.
- 1637 Zatřetí, pokud jde o argumenty žalobkyně, jejichž cílem je podložit neexistenci konkrétních účinků na trh a příčinné souvislosti, je třeba pro úplnost připomenout, že ani růst tržních podílů společnosti AMD, ani snížení ceny CPU x86 v průběhu období dotčeného napadeným rozhodnutím, neznamená, že postupy žalobkyně neměly žádný účinek. Je možné se domnívat, že bez těchto postupů by zvýšení tržních podílů konkurenta, jakož i snížení cen CPU x86 mohlo být větší (viz bod 186 výše). Rovněž v rozsahu, v němž žalobkyně uvádí jiné hospodářské důvody než je věrnost vyvolaná podmíněnými slevami jako důvody pro rozhodnutí OEM nakupovat její výrobky, je třeba konstatovat, že ani tato argumentace nemůže vyloučit jakýkoliv vliv uvedených podmíněných slev a plateb na obchodní rozhodnutí OEM (viz bod 597 výše).

4. Závěr

- 1638 Je tedy třeba zamítnout všechny argumenty žalobkyně, jejichž cílem je prokázat, že úroveň pokuty byla nepřiměřená.

D – K výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci

- 1639 Na jednání žalobkyně zdůraznila čtyři skutečnosti, které podle ní odůvodňují snížení částky pokuty Tribunálem v rámci výkonu jeho pravomoci přezkumu v plné jurisdikci. Zaprvé zdůrazňuje složitost projednávané věci a tvrdí, že pro ni bylo velmi těžké dodržet právní předpisy. V projednávané věci se Komise řídila přístupem stanoveným v pokynech k článku 82. Tyto nezakazují podmíněné slevy samy o sobě, ale vyžadují použití testu AEC. Tribunál by měl zohlednit nedostatek právní jistoty, který tímto vzniká. Zadruhé žalobkyně uvádí, že správní řízení trvalo devět let, kdežto článek 6 EÚLP a článek 41 Listiny základních práv vyžadují rychlé vyřízení trestních věcí. Podstatná část tohoto prodlení je důsledkem prací nezbytných k použití testu AEC. Prodlení je faktor, který může Tribunál vždy zohlednit. Zatřetí by měl Tribunál zohlednit rozhodnutí Veřejného ochránce práv ze dne 14. července 2009, kterým se konstatuje, že nevyhotovení záznamu o schůzce mezi Komisí a p. D1 představovalo případ nesprávného úředního postupu. Začtvrté, pokud jde o zneužití týkající se společnosti Acer, by měl Tribunál zohlednit, že doba odkladu uvedení notebooku na trh mohla být jen dva až čtyři týdny.
- 1640 Žádné z těchto tvrzení nicméně nemůže vést ke změně výše pokuty stanovené Komisí.

- 1641 Zaprvé žalobkyně nemůže vyvozovat žádnou výhodu z údajné právní nejistoty, pokud jde o protiprávnost slev za výlučný odběr. Soudní dvůr a Komise totiž opakovaně odsoudily praktiky podniku v dominantním postavení, které spočívaly v poskytování finančních podnětů, které závisí na podmínkách výlučného odběru (viz bod 1602 výše). Pokud jde o pokyny k článku 82, z bodu 916 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že je Komise v projednávané věci nepoužila. Jak bylo uvedeno výše, ani nebyla povinna tak učinit. Navíc žalobkyně neprokázala, že Komise v ní vzbudila legitimní očekávání, pokud jde o použití testu AEC (viz body 160 až 165 výše).
- 1642 Pokud jde zadruhé o dobu trvání správního řízení, argumentace žalobkyně nemůže obstát.
- 1643 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že výkon pravomoci přezkumu v plné jurisdikci není rovnocenný přezkumu z úřední povinnosti a že řízení před unijními soudy má spornou povahu. S výjimkou důvodů veřejného pořádku, které je soud povinen uplatnit i bez návrhu, jako je nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí, náleží žalobci, aby vnesl důvody proti tomuto rozhodnutí a na podporu těchto důvodů předložil důkazy (rozsudek Chalkor v. Komise, bod 1609 výše, bod 64).
- 1644 Žalobní důvod uvedený žalobkyní, který se týká pouze délky správního řízení, a nikoliv délky řízení před Tribunálem, musí být podle čl. 48 odst. 2 jednacího řádu prohlášen za nepřijatelný. Uvedený žalobní důvod, který nebyl uplatněn v žalobě, nemůže být považován za rozšíření důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného v žalobě a nezakládá se na právních nebo skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Kromě toho za okolností v této věci není třeba bez návrhu přezkoumat žalobní důvod vycházející z nepřiměřené délky řízení před Komisí (obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 30. dubna 2009, CD-Contact Data v. Komise, T-18/03, Sb. rozh. s. II-1021, bod 130).
- 1645 Pokud jde zatřetí o nevyhotovení záznamu ze schůzky mezi Komisí a p. D1, bylo uvedeno výše, že Komise napravila původní opomenutí ve správním řízení vyplývající z nevyhotovení souhrnné zprávy a její neposkytnutí žalobkyni tím, že žalobkyni poskytla nedůvěrné znění interní zprávy (viz bod 622 výše). Za těchto okolností není třeba měnit výši pokuty. Pro úplnost je třeba uvést, že i za předpokladu, že by nedošlo k nápravě procesní vady, tato vada by nemohla přivést Tribunál k tomu, aby změnil výši pokuty.
- 1646 Začtvrté, pokud jde o zneužití týkající se společnosti Acer, argument žalobkyně, podle kterého doba odkladu uvedení dotyčného notebooku na trh byla ve skutečnosti kratší než čtyři měsíce, byl zamítnut v bodech 1345 až 1357 výše.
- 1647 Navíc je třeba uvést, že s ohledem na pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, kterou má Tribunál v oblasti pokut za porušení pravidel hospodářské soutěže, žádá ze skutečností uvedených žalobkyní ve výtkách, argumentech a právních a skutkových okolnostech v rámci všech výše přezkoumaných žalobních důvodů, neumožňuje dospět k závěru, že pokuta, která jí byla uložena napadeným rozhodnutím, je nepřiměřená. Naopak je třeba mít za to, že tato pokuta je přiměřená okolnostem projednávaného případu. V rámci tohoto posouzení je třeba zejména zohlednit okolnosti uvedené v bodech 1631 až 1636 výše, jakož i skutečnost, že pokuta představuje 4,15 % ročního obrátu společnosti Intel, což je výrazně pod horní hranicí 10 % stanovenou v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003.

K nákladům řízení

[*omissis*]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Společnost Intel Corp. ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí, kromě nákladů řízení, které vznikly Komisi z důvodu vedlejšího účasti Association for Competitive Technology, Inc., jakož i náklady řízení vynaložené Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir).**
- 3) **Association for Competitive Technology ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení, které vznikly Komisi z důvodu jejího vedlejšího účasti.**

Dittrich
Schwarcz

Wiszniewska-Białecka

Prek
Kančeva

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. června 2014.

Podpisy.